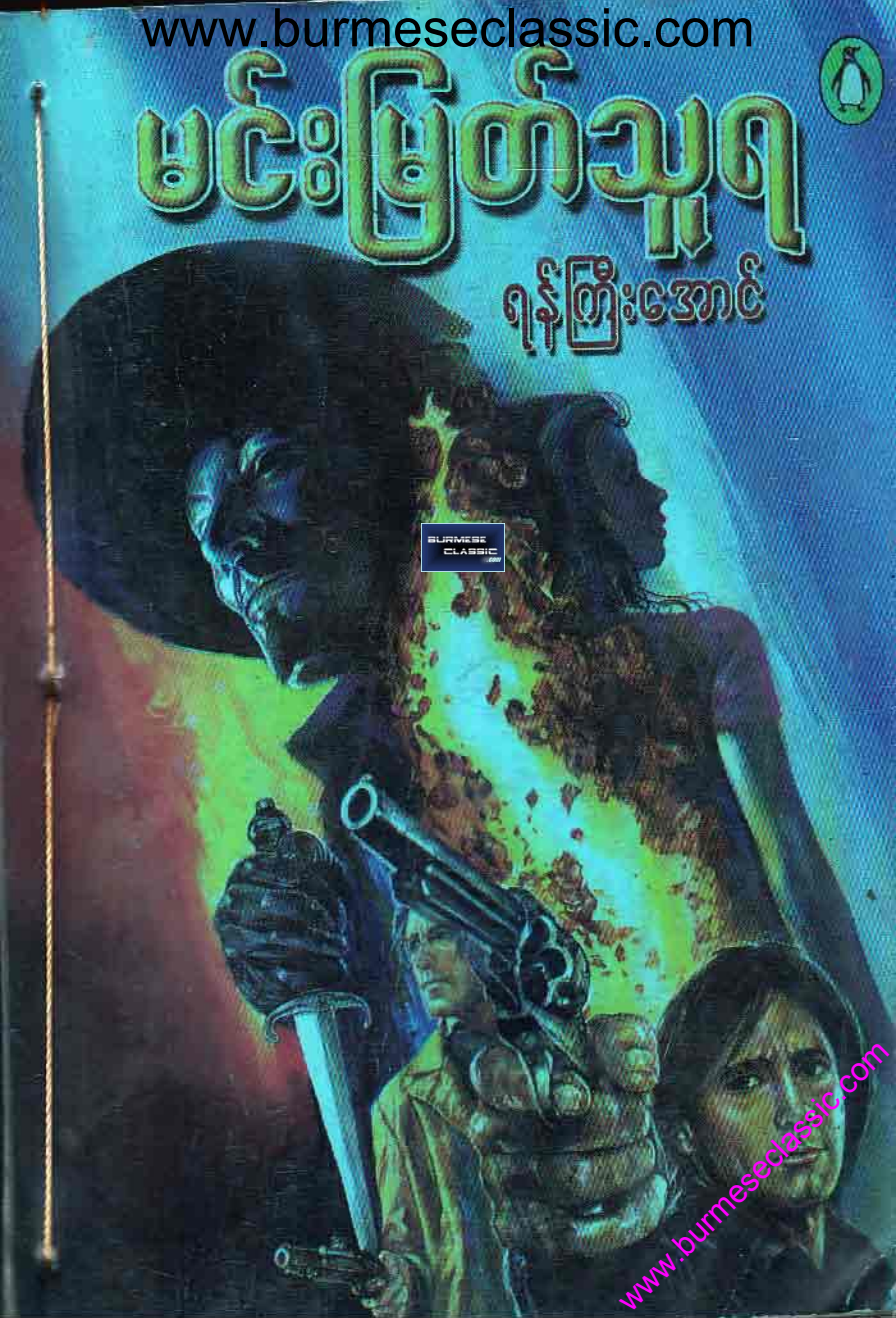


မင်းမြတ်သူရ



ရန်ကြီးအောင်

BURMESE
CLASSIC



မင်းမြတ်သူရ

ရန်ကြီးအောင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၃၂၄၁၀၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၈၅၀၉၀၈

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မေလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။



ရန်ကြီးအောင်



မောင်ကျော်လှိုင် စေတနာစာပေမှ
စီစဉ်ထုတ်ဝေသည်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်

ပြည်ထောင်စုသားစားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပစားကိုးပုဆိန်နီ အဆိုးမြတ်ပါဒီများစား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်စားချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများစား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများစား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများစား ဘုံရန်သူတစ်ဖြစ် သတ်မှတ် ရှေ့မှန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ♦ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ♦ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ♦ မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘဏ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး။
- ♦ ရေနံကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိမြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး။
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းဗူဒီးယားစားသည့် နိုင်ငံတော် နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ♦ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ♦ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။



၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြိုင်ဆီ

၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်းကိုပွင့်ခေတ်

၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း

၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်

၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မနောသုဝဋ္ဌေဘိုး

၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ထမင်းဆီဆွမ်းရွှေလင်ပန်း

၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား

၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်

၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးဆွမ်း ရွာစေပြိုး

၁၀။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်ကူရင် လူမရွေးဘူး

၁၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူစာရွာပုံတော်

၁၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း

၁၃။ ရွှေချမ်းသာဌေးချင်း

၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခြေမင်းသမီး

၁၅။ လှိုတရက်ကြိုးရှင်

၁၆။ တစ်ကျွန်းပြန်တိုးမှုန်

၁၇။ ပြည်တော်ပြန်

၁၈။ ကြာပန်ဆုဆိုင် တံဆိပ်တော်

၁၉။ ရွှေပြည်ကြီး

၂၀။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း

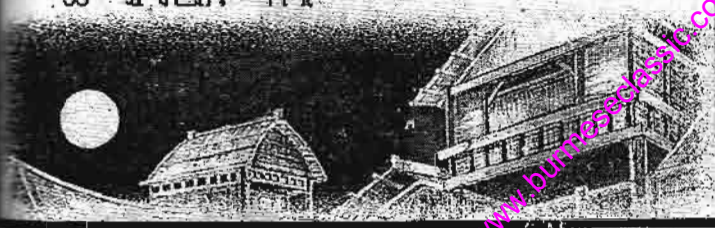
၂၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဇော်မဲ့နှင်းဆီ

၂၂။ ပဉ္စလင်မောင်နှမ

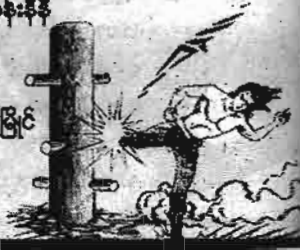
၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် လွမ်းဌေး တဝေဝေ

၂၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ

၂၅။ ရွှေတိုင်းညိုနှင့် တန်ခိုးရှင်



၂၆။ ရွှေတစ်ချပ် ဖြတ်တစ်ချပ်
 ၂၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
 ၂၈။ မိုးမရတနာသိုက်
 ၂၉။ မြေဝါတောင်နတ်မင်း
 ၃၀။ မဃမေဠာက် မိုးနတ်မယ်
 ၃၁။ မာယာကျွန်းကေရီ
 ၃၂။ ဂုဏ္ဍာန်တစ်ထောင်
 ၃၃။ ဆင်ရွယ်နန်းရှင်
 ၃၄။ ငွေစန္ဒသားကောင်
 ၃၅။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
 ၃၆။ ခရမ်းရောင်သစ္စာပန်း
 ၃၇။ မဟာလူသားမောင်ဒေါ်
 ၃၈။ မှော်တန်မိုးရှင်မ
 ၃၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်တာနောယကွ
 ၄၀။ နတ်သမီးနဲ့ ရွှေခေါင်းလောင်း
 ၄၁။ လင်းနီတောင်ကျိန်စာ
 ၄၂။ ဆင်ဖြူရှင်
 ၄၃။ ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့
 ၄၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျံတိမ်တိုက်
 ၄၅။ စကြာရှင်
 ၄၆။ မိုးကြိုးတံခွန်
 ၄၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့
 ၄၈။ အတုမရှိစည်တော်
 ၄၉။ ဝိဝံသီရွှေလိုက်ကွ
 ၅၀။ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ် မစိန်ချစ်
 ၅၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်
 ၅၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် စိန်ပန်းနီနီ
 ၅၃။ ရေပြာအိုင်နှင့်နတ်ဆေးဂမုန်း
 ၅၄။ ဘာမထိဘူး
 ၅၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့်သင်္ဃာဖြူ
 ၅၆။ မိုးမြေသစ္စာ
 ၅၇။ လနတ်သမီး



BURMESE
CLASSIC

၅၈။ တစ်ကျွန်းစံ
 ၅၉။ မီးအိမ်ရှင်
 ၆၀။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့်သေမင်းနာရီစင်
 ၆၁။ ခေါင်းမင်းရာဇာ
 ၆၂။ မောင်နံရုနစ်တော်
 ၆၃။ ရွှေနတ်တောင်
 ၆၄။ နေနဲ့ လနတ်ပါးဆိုင်
 ၆၅။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သစ္စာတော်စံ
 ၆၆။ ဗြည်လုံးကျော်
 ၆၇။ သက္ကဉ်နောင်
 ၆၈။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
 ၆၉။ နဝရတ်ကိုသွယ်
 ၇၀။ လျှို့ဝှက်ကော်စာ
 ၇၁။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
 ၇၂။ ရလေးကျွန်းမောင်ကြီး
 ၇၃။ မနောစကြာ
 ၇၄။ ရလေလို့လေဆိုတာရွှေ
 ၇၅။ ပျိုတိုင်ကြောက်တဲ့နင်းဆီခိုင်
 ၇၆။ မြေဖြူရှင်မ
 ၇၇။ ကျောက်စိမ်းအမိန့်တော်
 ၇၈။ လင်းနီဘုရင်
 ၇၉။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
 ၈၀။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အမိုးပြည်တန်
 ၈၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေကိုယ်ရဲတော်
 ၈၂။ ရွှေနန်းတော်သို့သွားရာလမ်း
 ၈၃။ ရွှေလင်းယုန်
 ၈၄။ အသုတစ်ရာ
 ၈၅။ နေသူရိန်ကျောင်းတော်သား
 ၈၆။ မိုးလုံးပြည်လွှဲ



- ၈၇။ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီး
- ၈၈။ မဟာအောင်ချမ်းသာ
- ၈၉။ အမုန့်ဝက်ပါ
- ၉၀။ တောင်တော်ရှင်မ
- ၉၁။ ဘောဂ ဗလ မငွေရ
- ၉၂။ ကြာပန်းမာလာ
- ၉၃။ ကိန္နရီမောင်နံ
- ၉၄။ ပြည်ကြီးတံခွန်
- ၉၅။ ရဲမက်တော်
- ၉၆။ ရွှေဉာဏ်ရှင်
- ၉၇။ ဝဏ္ဏပဘာ
- ၉၈။ ရွှေဘုံစံငွေရံ
- ၉၉။ မြင်းခိုတောင်တက်သမား
- ၁၀၀။ မှိုဝ်မမယ်ဖြူ
- ၁၀၁။ ကမ္ဘာကျော် မောင်သာ

ယခုလထုတ်စာအုပ်
၁၀၂။ ရန်ကြီးအောင်



BURMESE
CLASSIC

မင်းမြတ်သူရ၏ဒုတိယအကြိမ်ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဥစ္စာစောင့်မလေးမြှောင်ဆီ
- ၂။ ပန်းကိုးပွင့်ဒေဝီ
- ၃။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
- ၄။ ပုလဲခင်
- ၅။ မနောသုခရွှေအိုး
- ၆။ ထမင်းဆီဆမ်းရွှေလင်ဇနီး
- ၇။ ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၈။ နေမင်း၏သမီးတော်
- ၉။ လိုတရက်ကြီးရှင်

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ခုနစ်စင်ကြယ်စား
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်း၏သမီးတော်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေမိုးငွေမိုး ရွှေစေပြီ
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လူမရွေးဘူး
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူစာရှာပုံတော်
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးသားကောင်းမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၈။ ပွဲကျောင်းသားမိုးကောင်း
- ၉။ ရွှေကျီးညိုနှင့် တန်မိုးရှင်
- ၁၀။ မိုးမစရတနာသိုက်
- ၁၁။ မြေငါတောင်နတ်မင်း
- ၁၂။ ဂျွာဏ်တစ်ထောင်
- ၁၃။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနေတဲ့ကျွန်း
- ၁၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာနောယကျွ
- ၁၅။ လင်းဆိုတောင်ကချိန်စာ
- ၁၆။ ဇီဝရိုးရွှေလိုက်ဂူ
- ၁၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်
- ၁၈။ လနတ်သမီး
- ၁၉။ ဖေါင်းမင်းရာဇာ
- ၂၀။ နေနဲ့လနစ်ပါးဆိုင်
- ၂၁။ မောင်နဲ့ခုနစ်မော်
- ၂၂။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့
- ၂၃။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၄။ ပဉ္စလက်မောင်နှမ



- ၂၅။ ရွှေခြစ်ငွေခြစ်ခေါ်နံချစ်
- ၂၆။ ပဉ္စမမြောက်မိုးနတ်မယ်
- ၂၇။ နတ်သမီးနှင့် ရွှေခေါင်းလောင်း
- ၂၈။ လိုတရ ကံကြီးရှင်
- ၂၉။ ဥစ္စာစောင့်မလေး မြနင်းဆီ
- ၃၀။ တိမ်ကြားမင်းခေါင်
- ၃၁။ တစ်ကျွန်းပြန် ဘိုးမှန်
- ၃၂။ ယက္ခညီနောင်
- ၃၃။ ပန်နိုးပွင့်ဒေဝီ
- ၃၄။ အောင်ပင်လယ်ရွာစား
- ၃၅။ မင်းကျွန်းမောင်ကြီး
- ၃၆။ နေမင်းစေတမန်
- ၃၇။ ရလေ လိုလေ ဆိုတစ္ဆေ
- ၃၈။ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နင်းဆီခိုင်
- ၃၉။ သူရိယစန္ဒာဂိုဏ်း
- ၄၀။ မြေမြူရှင်မ
- ၄၁။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၂။ ပတ္တမြားဆန်ကျိုး အဖိုးပြည့်တန်
- ၄၃။ စကြာရှင်
- ၄၄။ မှော်စာနိဒိုးရှင်မ
- ၄၅။ မြင်းရည်တက်သူရဲကောင်း
- ၄၆။ အမှန်းဝက်ပါ
- ၄၇။ မိုးလုံးပြည့်လွှဲ
- ၄၈။ ရွှေတစ်ရစ်ပြတစ်ရစ်
- ၄၉။ တောင်တော်ရှင်မ



မင်းမြတ်သူရ၏ ရုပ်ပြထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးမြနင်းဆီ
- ၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပန်နိုးပွင့်
- ၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပုလဲခင်
- ၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ပစ္စာသူစေ့အိုး
- ၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမီးတော်
- ၆။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ရွှေခိုးငွေမိုး ရွာစေဗျိုး
- ၇။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် ဘက်တူရင် လှူမရွေးသူ
- ၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးနတ်သူစာရှာပုံတော်
- ၉။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အမျိုးကောင်းသားမောင်ပွင့်ကောင်း
- ၁၀။ တစ်ကျွန်းပြန်ဘိုးမှန်
- ၁၁။ ပြည်တော်မြန်
- ၁၂။ ကြာပန်းဆုံခိုင် တံဆိပ်တော်
- ၁၃။ ပွဲကျောင်းသား မိုးကောင်း
- ၁၄။ နဝမမြောက်ကျမ်းစာ
- ၁၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နဂါးမြို့တော်
- ၁၆။ မာယာကျွန်းကောရီ
- ၁၇။ ဂမ္ဘာတိတစ်ဆောင်
- ၁၈။ ဆင်စွယ်နန်းရှင်
- ၁၉။ ငွေစုဇာသားကောင်း
- ၂၀။ ရေလယ်ခေါင်သောင်ထွန်း နတ်သမီးနတ်ကျွန်း
- ၂၁။ မဟာသုဇာမောင်ခေါ်
- ၂၂။ မှော်စာနိဒိုးရှင်မ
- ၂၃။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် တာဝန်စာယက္ခ
- ၂၄။ ဆင်မြူရှင်



- ၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပျော်မိတ်တို့
- ၂၆။ စကြာရှင်
- ၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်
- ၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့
- ၂၉။ အတုမရှိစည်တော်
- ၃၀။ ဝိပဇ္ဇာလှိုင်း
- ၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတီမာနီ
- ၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိန့်ပန်းနီနီ
- ၃၃။ ဘာမထိဘူး
- ၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သမင်မြိုင်
- ၃၅။ မိုးမြေသစ္စာ
- ၃၆။ လနတ်သမီး
- ၃၇။ တစ်ကျွန်းစံ
- ၃၈။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းနာရီစင်
- ၃၉။ ခန္ဓနတ်တောင်
- ၄၀။ ပြည်လုံးကျော်
- ၄၁။ ယက္ခဉာဏ်
- ၄၂။ တိမ်ကြာမင်းသခင်
- ၄၃။ နတ်ရတနာကျယ်
- ၄၄။ လျှို့ဝှက်တော်စော
- ၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး
- ၄၆။ မနောရကြာ
- ၄၇။ ဖျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းထိန်
- ၄၈။ ကျောက်စိမ်းဆီမိန့်တော်

BURMESE
CLASSIC

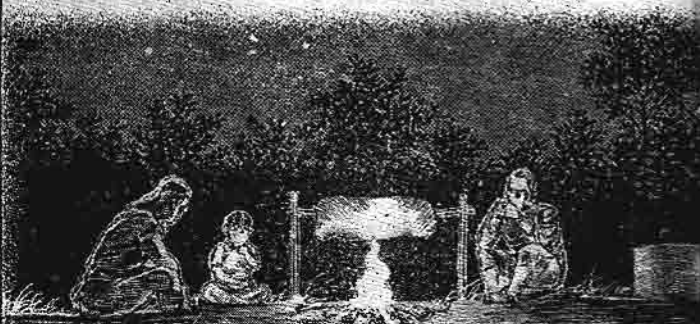
တစ်နေ့သ၌ ရွာကြီးတစ်ရွာရှိ ရွာထိပ်ရေတွင်းကြီးအနီးတွင်
ရွာသူ မိန်းကလေးတစ်စုသည် ရေခပ်ဆင်းရင်း စကားမောင်ဖွဲ့၍
နေလေ၏။

ရွာသူမိန်းကလေးများအနက် လူနုဆိုသော မိန်းကလေးသည်
ရယ်စရာ မောစရာများကို ရှာကြံပြီး ပြောဆိုတတ်၏။

လူနုက သူမ၏သူငယ်ချင်း လုံမပျိုများကိုကြည့်၍ တစ်ခဏ
ရယ်မောကာ

“ဟဲ့ ယောက်မတွေ၊ ငါပြောမဲ့စကားကို နားထောင်ပြီးရင်
ငါ့ကို မနာလိုမရှိကြနဲ့နော်၊ ဟင်း ဟင်း... ဒီလထဲမှာ ငါ့အဘအိကို

ဝေတာနာတေးပ



၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင်ပေါက်စတို့ရောက်လာပြီး တောင်းရမ်းကြတယ်။

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွာသူအပျိုချောလေးတစ်ဦးက မျက်နှာနဲ့ မဲ၍

“ ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင်ပေါက်စက နှင့်အဘဆီမှာ လာပြီး တောင်းရမ်းကြတယ်။ ဟုတ်လား၊ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်တွေ တောင်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဆိုးစုတ် အင်္ကျီစုတ်တွေ တောင်းတာလား၊ ဒီလူကြီးတွေ အရင်က မျိုးရိုးမရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်တဲ့လူတွေ ဖြစ်သွားကြတာလဲ ”

ဟုပြောလေရာ လူနုဆိုသောမိန်းကလေးက မျက်နှာနဲ့မဲ၍

“ ဟေ့ကောင်မတွေ... ငါအကောင်းပြောနေတာနော်၊ ဝင်မနောက်ကြနဲ့၊ ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင်ပေါက်စ ငါ့အဘဆီမှာလာပြီး တောင်းရမ်းတယ်ဆိုတာ ထမင်းကျွန် ဟင်းကျွန်နဲ့ ပုဆိုးစုတ်၊ အင်္ကျီစုတ်တွေ မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ရွာသူကွမ်းတောင်ကိုင်ဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို... ငါ့ကို ”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမပျိုများအားလုံး ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍

ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

ရွာသူမိန်းမပျိုတစ်ဦးက

“ ကောင်မ၊ နှင်တကယ်ပြောတာလား၊ နှင့်စကားသာမှန်မယ် ဆိုရင်တော့ နှင် အတော်စန်းပွင့်နေပြီပဲ ”

ဟုပြောလေရာ လူနုဆိုသော မိန်းကလေးက တခစ်ခစ် ရယ်မော၍

“ စန်းပွင့်တာကတော့ တကယ်ပါပဲဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို လာပြီးတောင်းရမ်းတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ဦးလေ၊ ကိုရင်သာအေးက ရုပ်ချော အပြောကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး ကလေးကဝနေတာ များတယ်၊ ကိုရင်ပေါက်စကြီးကတော့ ရုပ်မချောဘူး၊ အပြောလည်း မချိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လယ်ပိုင်ယာပိုင်နဲ့ ဟဲ့ ”

ဟုပြောလေရာ ကျန်သောရွာသူ မိန်းမပျိုများက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြကုန်၏။

ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးက

“ ဟဲ့... ဒါဆိုရင် နှင် ကိုရင်သာအေးနဲ့ ကိုရင်ပေါက်စ

ဘယ်သူ့ကိုရွေးမှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူအပျိုချောလှနုက မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်

၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ငါလည်း စဉ်းစားရကျပ်ပြီး ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်တော့ဘူး၊

ဒါကြောင့် နင်တို့ကို အကြံဉာဏ်ကောင်းတာပေါ့ ယောက်မတို့ရဲ့ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရွာသူမိန်းကလေးများသည် တစ်ယောက်တစ်ပါး

ဝိုင်းဝန်းအကြံပြုကြလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးများထဲတွင် အကျီစားသန်သော မလှတင်ဆို

သည့် လုံမပျိုက ဝင်ရောက်၍

“ ဟဲ့... ဒါဆိုရင် နင့်ကိုငါ အကြံကောင်းတစ်ခုပေးမယ်၊

ငါပြောတဲ့အတိုင်း နင့်အဘကို ပြန်ပြောလိုက် ”

ဟုပြောလေရာ လှနုဆိုသော မိန်းကလေးက အလွန်စိတ်ဝင်စား

ဟန်ဖြင့်

“ ပြောပါဦး လှတင်ရယ်၊ အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊

ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုး၊ ဤသုံးမျိုးမပိုင်ရင် နောင်မြင်ရန် ခက်မည့်
အမျိုးတဲ့၊ ဒါကြောင့် အာဝါဟ ဝိဝါဟ လုပ်မဲ့အရေးကို ပေါ့ပေါ့
တန်တန် သဘောမထားရဲဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မလှတင်ဆိုသော မိန်းကလေးက လက်မကို
ထောင်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ လှနုရယ်၊ ဘူးကောင်းတော့ စင်ခံ၊

လင်ကောင်းတော့ စံတဲ့၊ ရေမြင့်မှ ကြာတင့်မယ်ဆိုတဲ့စကားလည်း

ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အသွင်မတူဘဲနဲ့လည်း အိမ်သူမဖြစ်နိုင်ဘူး၊

အစကောင်းမှလည်း အနှောင်းသေချာလိမ့်မယ် ”

ဟုလေကြောရည်နေရာ ကျန်သောမိန်းမပျိုများက စိတ်မရှည်စွာ
ဖြင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ မလှတင်ဆိုသော မိန်းကလေးက တခစ်ခစ် ရယ်မော
၍

“ ဟဲ့... နင်တို့ဘာလို့ ကြားကနေဝင်ပြီး ဆန္ဒစောနေတာလဲ

ဟဲ့၊ လှနုကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ လသာတုန်း ဗိုင်းငင်ရမှာဟဲ့၊

ဆရာမပြ နည်းမကျဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်၊ အလွယ်တကူ

ငါ့စကားနားရ ပြောလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို အလွယ်တကူ သဘောမထားရဘူး။ ဆိုခဲ့စေ မြစေတဲ့၊ ဈေးသုံးလည်း မလွယ်နဲ့၊ ရှေးထုံးလည်း မပယ်နဲ့တဲ့ ”

ဟုပြောဆိုလေရာ သူမ၏စကားကို နားထောင်နေသော ကာယကံရှင် မလှနုဆိုသော မိန်းကလေးပင် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ဟဲ့ လှတင်၊ ညည်း ငါ့ကို အကြံပေးမှာလား။ လေကြော ရှည်ပြီး ဆရာလုပ်နေမှာလား။ ဆရာများ သားသေဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတယ်နော်၊ ဝါးလုံးခေါင်းထဲမှာ လသာပြီး၊ ဝမရဲ့ဘဲ ဝိမလုပ်နဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျန်သောရွာသူ အပျိုချောလေးများသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေးလိုက်ကြ လေ၏။

လှတင်ဆိုသော မိန်းကလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ဟဲ့... သမီးတစ်ကောင်၊ နွားတစ်ထောင်တဲ့၊ အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာမယ်၊ ခလုတ်ထိမှ အမိတလို့ မရဘူး။ အိမ်ထောင် ရေး ကိစ္စကို လွယ်လွယ်သဘောထားလို့ မရဘူး။ လွယ်လွယ် သဘောထားရင်တော့ ချောင်းဗိုပစ်လို့ မြစ်ကိုရှာ၊ ရေသာများ

ငါးမတွေ့ဆိုတဲ့ စကားပဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ညည်းအတွက် ငါအကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်၊ ရေစီးတစ်ခါ၊ ရေသာတစ်လှည့် ဆိုတဲ့စကားလည်း ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ညည်းအာနဲ့ တွေ့ရင်ပြောလိုက်၊ ကျွန်မ စားရေးသောကံ ချောင်လည်တဲ့ ကိုရင်ပေါက်စကြီးရဲ့အိမ်မှာ ထမင်းစားပြီးတော့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည်နေတဲ့ ကိုရင်သာအေးရဲ့အိမ်မှာ ညအိပ်လို့မရဘူးလား လို့မေးလိုက် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရွာသူမိန်းကလေးများသည် သဘောကျဟန် ဖြင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောကြလေတော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာသူမိန်းကလေးများသည် ဖုံတထောင်း ထောင်းထအောင် မောင်းနှင်လာသော နွားလှည်းတစ်စီးကိုကြည့်၍

“ဟင်... ဟိုမှာ ရန်ကြီးအောင်လာပြီ၊ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေး တော့မယ်၊ ရွာကိုအမြန်ဆုံးပြန်ကြရအောင် ”

ဟုပြောဆိုလိုက်လေရာ ကျန်သောမိန်းကလေးများသည်လည်း နွားလှည်းကိုကြည့်၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်ဆိုသူ၏ နွားလှည်းသည် ရွာသူမိန်းကလေးများ

နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။

နားလှည်းပေါ်တွင် ရန်ကြီးအောင်သည် ချိတ်လိုချည်နှင့် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခဲ၍ ဟန်ပါပါလိုက်ပါလာ၏။

ထိုသူ၏ တပည့်တပန်းဖြစ်ဟန်တူ သူများက ထိုသူအား မုသိမ်ထီးတစ်လက်ကိုမိုး၍ လိုက်ပါလာလေ၏။

ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးက ၎င်းတို့လိုက်ပါလာသော နားလှည်းကိုကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး

“ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရန်ကြီးအောင် ဘယ်လောက်အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလဲ၊ လှည်းပေါ်မှာ ကော်စောခင်းပြီး ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသာနဲ့ လိုက်လာတယ်၊ သူတပည့်တွေကလည်း ရန်ကြီးအောင်ကို ဘုရင်များ အောက်မေ့နေလားမသိဘူး၊ ဖားလိုက်တာ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

ဟု ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရွာသူမိန်းကလေးတစ်ဦးက နှာခေါင်းရှုံ့၍

“ ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ရဲ့ လှည်းမှာ တောင် နားဖြူမရှိဘူး၊ ရန်ကြီးအောင်စီးတဲ့လှည်းမှာ နားဖြူနှစ်ကောင်

ဆွဲပြီး ခြုံသံတွေ တလွင်လွင်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများမှတ်နေလဲ မသိဘူး ”

ဟုကဲ့ရဲ့လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်ဆိုသူ လိုက်ပါလာသော နားလှည်းသည် ရွာသူမိန်းကလေးများရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်တစ်ဦးသည် ဆရာဖြစ်သူကို ယပ်တောင်ဖြင့် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပေးနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ရွာသူမိန်းကလေးများကို မခန့်လေးစား အမှုအရာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ယပ်ခတ်နေသော တပည့်ကို လက်ကာမြ၍

“ ဟား ဟား ဟား... ဘယ်သူများလည်း မှတ်တယ်၊ ငါတို့ရွာသူ အချောအလှတွေပါလား၊ ကွမ်းတောင်ကိုင် လှနုလည်း ပါသကဲ့၊ ဟဲ ဟဲ... ဒီနေ့တော့ ဘုရားလည်းဖူး၊ လိပ်ဥလည်း တူးရမယ် ”

ဟုဆိုကာ လှည်းပေါ်မှ လက်ထောက်၍ မြေပေါ်သို့ ခုန်ဆင်း လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ အပြုအမူကြောင့် ရွာသူမိန်းကလေးများသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လူနုဆိုသော ကွမ်းတောင်ကိုင်မိန်းကလေး အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး

“ ကွမ်းတောင်ကိုင်လုပ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင်ရေခပ် ဆင်းလာတာလဲ လူနုရဲ့၊ လူနုရဲ့လက်ဖဝါးနုနုလေးတွေ သွေးချည် ဥသွားမှာပေါ့၊ တလောက ရွာထဲမှာ သတင်းတစ်ပုဒ်ကြားနေရတယ်၊ သာအေးနဲ့ ပေါက်စက လူနုကို တောင်းရမ်းဖို့ကြိုးစားနေတယ်ဆို၊ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် မနေတတ်တဲ့ကောင်တွေ၊ မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခဲ့ပြီးမလှမ်းဖို့ ကျုပ် တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ပေးလိုက်မယ် ”

ဟုပြောလေရာ လူနုဆိုသော ကွမ်းတောင်ကိုင်မိန်းကလေးက ရန်ကြီးအောင်ကို မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဒီမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း မလုပ်နဲ့၊ ရှင်လည်း ဒီပုပ်ထဲက ဒီပဲပဲ၊ သူများမနာလို ကိုယ်အကျိုးမရှိဆိုတဲ့ စကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် လူနု၏စကားကြောင့်

တဟား ဟားရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... လူနုဆိုတဲ့ တော်ဝင်သဇင်ပန်းကို ရန်ကြီးအောင်လိုလုပ် ဆွတ်ခူးရမှာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး ကြံစပ်တဲ့ကောင်တွေ၊ ဖားတုလို့ ခရုခန်ရင် ဆိုင်ပျက်ရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ ဒီမှာလူနု၊ မုန်းစကို တိုစေ၊ ချစ်စကို ရှည်စေဆိုတဲ့စကား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို အမြန်ဆုံး မေတ္တာတုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ ဘူးဘောင်တော့ စင်ခံ၊ လင်ကောင်း တော့ စံတဲ့၊ ကျုပ်လို့ လယ်ပိုင်ရှင်လူဌေးသားနဲ့ လက်ထပ်မယ် ဆိုရင် ရေမြင့်ကြာတင့် ဆိုသလို၊ လူနုရဲ့အစ်မဟာ ရှင်ဘုရားနဲ့ညား တဲ့ မိဖုရားဖြစ်မယ် ”

ဟု ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမူအရာဖြင့်ပြောဆိုလေရာ လူနုသည် ရန်ကြီးအောင်ကို မကြည်ဖြူဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ကျွန်မ မိဖုရားလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ရှင်ကိုလည်း မေတ္တာမမျှချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကို ရှင်တစ်သက်လုံး ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က တဟားဟားရယ်မော၍

www.burmeseclassic.com

“ဟား ဟား ဟား... လူနေချုံ့ကြား စိတ်နေဝတ်များဆိုတာ မင်းလို မိန်းမမျိုးပဲ၊ မင်း တစ်နေ့ ငါ့မိန်းမဖြစ်ကို ဖြစ်စေရမယ်”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူနုဆိုသော မိန်းကလေးက

“ဒီမှာ နင့်မယားတော့ အဖြစ်မခံဘူး၊ နင့်မယားဖြစ်မဲ့အစား ရွာထိပ်က အေးဖိုးစည်ကိုပဲ လက်ထပ်ပြီးယူလိုက်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“ကောင်မ... နင်လူပါးဝထားဦး၊ တစ်နေ့ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်”

ဟုပြောကာ နွားလှည်းပေါ်သို့ ဒေါသတကြီးတက်၍ တပည့်များကို မောင်းနှင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာထိပ်ရှိ ၎င်း၏မိသားစုပိုင် နှစ်ထပ် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးသို့ရောက်သည်အထိ ဒေါသမပြေနိုင်သေးဘဲ တပည့်ဖြစ်သူ သန့်ဇင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဒီကောင်မရဲ့ စကားတွေက ငါ့ကိုစော်ကားလွန်းတယ်ကွာ၊ ငါ့လိုကောင်ကို လက်ထပ်ယူမဲ့အစား ရွာထိပ်က အေးဖိုးစည်ကိုပဲ

လက်ထပ်ယူမယ်တဲ့၊ ငါ့လို လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ငြင်းပယ်နိုင်အောင် ဒီကောင်မ ဘာဖြစ်လို့ ရူးသွပ်နေတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ သန့်ဇင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ ကောင်မကို ရွာထဲက သာအေးနဲ့ ပေါက်စက အပြိုင်အဆိုင် တောင်းရမ်းခဲ့တယ်၊ ကောင်မက ဒါကို ပီတိဖြစ်ပြီး ချေးနားထင်ရောက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကောင်မ ဒါကြောင့် လူပါးဝနေတာကိုး၊ သာအေးနဲ့ ပေါက်စဟာ ငါ့လျှောက်မဲ့လမ်းမှာ ခလုတ်ကန်ဆင်းဆွဲပဲ၊ ငါကြံရွယ်တဲ့ စံပယ်ကုံးကို ဒီကောင်တွေက ဘာကြောင့် ဩရတာလဲ၊ မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခုပြီးလှမ်းချင်တဲ့သဘောထား၊ ငါ့ကို စိန်ခေါ်ချင်တဲ့သဘောထား”

ဟုပြောလိုက်ရာ သန့်ဇင်က လက်သီးဆုပ်၍

“ဆရာကို စိန်ခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ မခေါ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒီရွာမှာ ရှိတဲ့ အချောအလှမှန်ရင် ဆရာအတွက် ထားရမှာပေါ့၊ သူတို့နဲ့ တူသလား၊ တန်သလား၊ ဒီကောင်တွေ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ သင့်ပါ တယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ သာအေးနဲ့ ပေါက်စ ငါ့အပေါ် ပမာမခန့် လုပ်တာပဲ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ပန်းထိမ်မတတ်ခင် ရွှေခိုးသင်တဲ့ ကောင်တွေပဲ”

ဟုပြောလေရာ သန့်စင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍

“ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က တပည့်ဖြစ်သူ၏ ကျောကုန်းကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပညာပေး လိုက်ကွာ၊ ဒါမှ နဂါးတို့မျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါး မရွေးဘူး

ဆိုတာ လှနုဆိုတဲ့ကောင်မ သိလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ရန်ကြီးအောင်၏မိခင် ဒေါ်ရွှေဥကြီး ရောက်ရှိလာပြီး

“ငါ့သား တစ်နေ့ကုန် ပျောက်နေတယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ဖဲရိုက်နေတာလား သားရဲ့၊ အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို သိပ်မလုပ်ပါနဲ့ ငါ့သားရယ်၊ ငါ့သားရဲ့သတင်းတွေကို ရွာထဲမှာ ကြားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းမကြားရဘူး၊ ငါ့သားကြောင့် ဆရာတော်ကြီးရှေ့မှာ အမေတို့ မျက်နှာပျက်ရပေါင်းများလို့ ရွာဦးကျောင်းကိုတောင် မသွားဝံ့တော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိဘများ ငယ်စဉ်က အလိုလိုက်ထား သဖြင့် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုး၊ မိုက်ချင်တိုင်းမိုက်နေသူဖြစ်၏။

သူသည် လယ်ပိုင်ရှင်မိသားစု၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သဖြင့် မိဘများက ပူးပူးမှုတ်၍ ထားလေ၏။ ရန်ကြီးအောင်

သည် မိဘများ ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောဆိုတတ်သူဖြစ်သဖြင့်
မိခင်ကြီးကို ဖြန့်၍ဖက်လိုက်ပြီး

“အမေရယ်၊ လူတွေဟာ သားအကြောင်းဆိုရင် အမြဲတမ်း
ချဲ့ကားပြီးပြောတတ်တယ်။ သားထက် ပိုပြီးဆိုးတဲ့မိက်တဲ့သူတွေ
ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ သားလောက် နာမည်မပျက်ဘူး။
ဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူတွေကသားတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို
မနာလိုဖြစ်နေကြတာကိုး။ သားတို့မိသားစု ချမ်းသာကြွယ်ဝတာကို
မှဒီဟာမပွားနိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် လယ်ပိုင်ရှင်သား ရန်ကြီးအောင်
တစ်ယောက် အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်နေတယ်ဆိုပြီး
နာမည်သတင်း အမျိုးမျိုးဖြန့်နေတာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ မိခင်ဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ၏စကားကို
ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ငါ့သား၊ လူတွေက သားကို မနာလိုမရွံ့စိတ်နဲ့
မဲပြီးပြောနေတာ၊ ငါ့သားက သူတို့ထင်သလောက် မဆိုးဘူးဆိုတာ
အမေသိတယ်။ ဒါကိုသက်သေပြလိုက်ပါလား သားရယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ဇာဗိမသာ သက်မြင်းချ၍

“တစ်ခါတုန်းက ရွာထိပ်က သချိုင်းမှာ ပညာရှိကြီး
တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ဖူးတယ်။ ပညာရှိကြီးက သားကိုပြောတယ်။
အမြင့်မှာနေတဲ့လူတွေဟာ ပိုပြီးတော့ အတိုက်အခိုက်ခံရတယ်တဲ့။
သားတို့က ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝဆုံးဆိုတော့၊
မနာလိုတဲ့လူတွေ ပိုများတာပေါ့ အမေရယ်၊ ကဲ... ဒါတွေထားပါ
တော့၊ အမေ ဒီနေ့ သားအတွက် ဘာတွေချက်ပြုတ်ထားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက

“အမယ်လေး... ဒါကိုပဲပြောမလို့ သားကို စောင့်နေတာပေါ့
ကွယ်။ သားကြိုက်တဲ့ ငါးရဲ့အူကို ဆီပြန်ချက်ထားတယ်။ ငှက်
အကောင်ကြီးကြီးတွေရလို့ ကြော်ထားတယ်။ စာရင်းငှားတင်လှတို့
မြို့ပေါ်ကိုသွားတဲ့အတွက် ဘဲကင်တစ်ကောင်လည်း မှာလိုက်သေး
တယ်။ နောက်ပြီးတော့ လယ်ငါးချကြီးတွေကို ငရုပ်သီးနဲ့
ကြွပ်ကြွပ်ကြော်ထားသေးတယ်။ နန်းကျည့်ရွက်ချည်ရည်ဟင်းလည်
ပါတယ်လေ ငါ့သားရဲ့”

မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က

“အမေမြောတာနဲ့ သားတော့စိုက်ဆာလာပြီ၊ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားတော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ သားဖြစ်သူကို အလွန်ချစ်သော မိခင်ကြီးသည် ကျေနပ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိခင်ကြီးထွက်ခွာသွားသောအခါ ၊ အိပ်ခန်းရှိရာသို့သွား၍ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော ငှက်ကြီးငှက်၊ စားကို စားအိမ်မှဆွဲထုတ်၍ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

သူ၏နားထဲတွင် ရွာသူအပျိုချောလှနု၏စကားများ မထွက်နိုင်အောင်ရှိ၏။

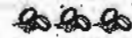
“ နင့်လိုကောင်ကို ယူမဲ့အစား ရွာထိပ်ကအရူးဖိုးစည်ကိုပဲ လက်ထပ်ယူလိုက်မယ်”

“လှနု... မင်း ငါ့ကို အတော်စော်ကားလိုက်တာပဲ၊ မင်း ဒီလိုစော်ကားမော်ကားပြုလောက်အောင် မာန်တတ်နေတာ သာအေးနဲ့ ပေါက်စဆိုတဲ့ ကောင်တွေကြောင့်ပဲ၊ မင်တို့အားလုံး ရန်ကြီးအောင်

ရန်ကြီးအောင် ၁၂

ဘာကောင်လဲဆိုတာ မကြာခင်သိစေရမယ်”

ဟုပြောကာ ငှက်ကြီးတောင်စားကို စားအိမ်အတွင်းသို့ပြန်ထည့်လိုက်လေ၏။



၆၀ ဖန်ဒါ၊ နှစ်ဖြူပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသွားကလပ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သာအေးတို့လူစုသည် ထုံးစံအတိုင်း ထန်းတောသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

သာအေးသည် အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရမရှိဘဲ ရွာရိုး ကိုးပေါက်လျှောက်၍ ပလွေတစ်လက်ဖြင့် သီချင်းဆိုခြင်း၊ ဟိုနေရာ စပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ်ပါခြင်းတို့ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေသူဖြစ်၏။

သာအေး၏ အပေါင်းအသင်းသုံးယောက်အနက် ဖိုးတာ ဆိုသူက ရိုးသား၏။

“ မင်းနဲ့အတူ ပေါက်စကလည်း ကွမ်းတောင်ကိုင်လှနကိုင် တစ်ပြိုင်တည်း တောင်းထားတယ်ဆို၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကို ကွမ်းတောင်ကိုင် လှနက ရွေးမှာလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သာအေးက

“ ဒီမှာဖိုးတာ၊ ငါနဲ့ပေါက်စဟာ ရုပ်ချင်း ဆီနဲ့ရေလိုကွာတယ်၊ ငါ့မျက်နှာကို ရုတ်တရက်ကြည့်ရင် မင်းသား မောင်ဘချစ်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ကွ ”

ဟုပြောလေရာ ဖိုးတာဆိုသူက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ အေး... ဘချစ်နဲ့တူလား မတူလားတော့မသိဘူး၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ နှစ်ထပ်နေဖြစ်တယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထန်းတော၏ပိုင်ရှင် အဘမြသည် တစ်နေရာ သို့ကြည့်၍ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထန်းရေအိုး လွှတ်ကျသွားလေ ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထန်းတောထဲသို့ ရန်ကြီးအောင်၏

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

တပည့် သန့်ဇင်နှင့် အပေါင်းအပါများ ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ပင်။

အာမြသည် အတွေ့အကြုံရှိသော ထန်းတောပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူ၏အတွေ့အကြုံအရ မကြာမီ ထန်းတောအတွင်း၌ ရုတ်ရုတ် သဲသဲ ဖြစ်တော့မည်ကို ကြိုတင်၍ ရိပ်စားမိလိုက်၏။

အာမြသည် သာအေးတို့အနီးသို့လျှောက်သွားပြီး

“ ဒီမှာသာအေး၊ မင်းတို့ ဒီနေရာက မြန်မြန်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

သာအေးသည် ဝါးကျည်ထောက်ထဲမှ ထန်းရည်များကို မော့ သောက်လိုက်၏။

ပြီးနောက် သက်ပြင်းချကာ

“ အချိန်မရှိတော့ဘူး အာမြရဲ့၊ လာခဲ့ဘေး ပြေးတွေ့လိုက် တာပဲ ကောင်းမယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

ရန်ကြီးအောင် ၃၃

ထိုအခိုက်မှာပင် သန့်ဇင်တို့လူစုသည် သာအေးအနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

သာအေးက ပြုံး၍သော့မျက်နှာထားဖြင့်

“ ကိုသန့်ဇင်ကြီး၊ စောစောစီးစီး ထန်းတောကို ရောက်လာ ပါလားဗျ၊ ထန်းရည်ခါးနဲ့ ကြက်သားကြော်လေး မြည်းစမ်းပါဦး ”

ဟုဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ၏။ သို့သော် သန့်ဇင်က မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့်

“ ငါ ဒီကိုလာတာ ထန်းရည်သောက်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ ”

ဟုပြောလိုက်လေရာ သာအေး၏ အပေါင်းအဖော် ထန်းရည် သမားနှစ်ဦးသည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ထန်းရည်ပိုင်းမှ ထပြေးလေ၏။

ထန်းတော၏အလယ်တွင် သာအေးတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ် ခဲ့လေ၏။

ထန်းတောပိုင်ရှင် အာမြသည် အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရား တော် စာအုပ်ကလေးကိုဖွင့်၍ ရွတ်ဖတ်နေလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

သာအေးသည် သန့်စင်တို့လူစု၏အမှုအရာကိုကြည့်၍ ၎င်းတို့၏ လာရင်းရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်သွားပြီး ခါးကြားမှ ပုလွေကိုလှုတ်၍ လွမ်းမောဖွယ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို မူတံ၍နေလေတော့၏။

သန့်စင်သည် သာအေး၏အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ဝမ်းစိုက်ဆီသို့ ပြင်းထန်သော လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်၏။

သာအေးသည် အွတ်ခနဲအော်၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ သာအေး၏ ပုလွေလေးသည်လည်း သခင်နည်းတူ မြေပေါ်၌ ကျိုးပဲ့ကြွေမွဲသွားလေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်များသည် သာအေးအား အောလုံးတစ်လုံးနယ် မြေပေါ်တွင် ဝိုင်းဝန်းကန်ကြောက်ကြလေ၏။



ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ကုန်စုံဆိုင်ရှင် ပေါက်စသည်တစ်နေကုန် ရောင်းချ၍ ရရှိသောငွေများကို ရေတွက်နေလေ၏။

ထိုသို့ ရေတွက်ရင်း သံသေတ္တာ၏အောက်ဆုံးတွင် အနီရောင်စက္ကူလေးတစ်ရွက်ကို မြင်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

စာရွက်လေးကိုယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

“ကွမ်းတောင်ကိုင်နို့ကိစ္စကို ရပ်တန်းကရပ်ပါ။ မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခုပြီး လှမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ နောင်တရစရာတွေ အများကြီးရှိလာမှာပဲ”

၃၆ မင်းမြတ်သူရ

ဟူ၍ဖြစ်လေ၏။

ကုန်စုံဆိုင်ရှင်ပေါက်စသည် စာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် နားမလည်
ဟန်ဖြင့်

“ ကွမ်းတောင်ကိုင်နဲ့ကိစ္စကို ရပ်တန်းကရပ်ရမယ်တဲ့၊ ဘာလို့
ရပ်ရမှာလဲ၊ ရပ်မဲ့ရပ်ရင် ကွမ်းတောင်ကိုင်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်
ပြီးတဲ့နေ့မှပဲ ရပ်မယ် ”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ကုန်စုံဆိုင်အနီးသို့ ရန်ကြီးအောင်
၏တပည့်များ ရောက်ရှိလာပြီး ဆိုင်ကို ဓာတ်ဆီလောင်း၍မီးရှို့လိုက်
လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ ပေါက်စသည် မီးလောင်
ပြင်၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုယိုရင်း

“ အမလေး ကြောက်ပါပြီ၊ နောက်ဆိုရင် ကွမ်းတောင်ကိုင်ကို
မစဝံ့တော့ပါဘူး ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင် လှနက်စွာနှင့်ပတ်သက်၍ ပေါက်စနှင့်

သာအေးတို့နှစ်ယောက် အထိနာသွားပုံကို တစ်ရွာလုံး ရိပ်စား
မိသွား၏။

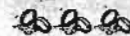
ထိုသို့ အထိနာသွားခြင်း၏ အဓိကလက်သည်တရားခံမှာ
တစ်ရွာလုံး ကလေးပါမကျန် သိကြ၏။

သို့သော် ရန်ကြီးအောင်နှင့် ဖက်ပြိုင်၍ မည်သူမှ မမိုက်ဝံ့သဖြင့်
မသိချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ ထူးခြားချက်မှာ ထိုနေ့မှစ၍ ကွမ်းတောင်ကိုင်
လှနအား ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟု မအောက်မေ့ဘဲ လှည့်၍ပင်
မကြည့်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းတောင်ကိုင် လှနတစ်ယောက် တစ်သက်လုံး
အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုပ်ရတော့မည်ဟု တစ်ရွာလုံးက ဟောကိန်း
ထုတ်လိုက်ကြ၏။

လှနသည် ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းသဖြင့် ရေခပ်
ဆင်းရန်ပင် အပြင်သို့မထွက်ဝံ့တော့ချေ။



တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်သည် ဖဲကြွေးအဖြစ် နွားကြီးတစ်ကောင်ကို သိမ်းလာပြီး ပေါ်စားရန် အလို့ငှာ မြစ်ကမ်းနဘေးသို့ ရောက် ရှိလာလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အစားအသောက် ကျူးသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် မကြာခဏ နွား၊ ဂက်၊ ဆိတ် စသော တိရစ္ဆာန်များကို ကိုယ်တိုင်ပေါ်၍ စားသောက်တတ်သူဖြစ်၏။

ထိုတိရစ္ဆာန်များကို မပေါ်ဖြစ်သည့်အခါ တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးများ ဖြစ်သော ကြက်၊ ဘဲ စသော တိရစ္ဆာန်များကို လည်လုံး၍ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် စားသောက်တတ်၏။

ယခုလည်း မြစ်ကမ်းနဘေးသို့ ရောက်သောအခါ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် မီးဖိုသူက ဖို၊ နွားကြီးကို ချုပ်နှောင်သူက ချုပ်နှောင်နှင့် အလုပ်စုပ်နေကြ၏။

ခဏကြာလျှင် ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏လက်ထဲရှိ ပုဆိန်ကို မြှောက်၍ နွားကြီး၏ခေါင်းအား တစ်ချက်တည်း ထုရိုက်လိုက်၏။

နွားကြီးသည် နားကျင်စွာအော်ဟစ်၍ ယိမ်းယိုင်သွား၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နွားကြီး၏ခေါင်းအား ပုဆိန်ဖြင့်ထုထည့်လိုက်ရာ နွားကြီးသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါမှပင် ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်များသည် နွားကြီးကို ဝိုင်း၍ ဖျက်ကြ၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် နွား၏ ဝမ်းတွင်းသားများကို ယူ၍ ရေပင်မဆေးတော့ဘဲ မီးဖိုပေါ်တွင် တစ်ပြိုင်တည်းချက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဟင်းချက်လည်း အလွန်ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ခဏကြာလျှင် ဟင်းအိုးကျက်ပြီး မွှေးကြိုင်လာသဖြင့် ဖိုပေါ်မှ

ချကာ အရက်ပုလင်းများကိုဖွင့်၍ အရက်ဖြင့်မြည်းကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တိရစ္ဆာန်များကို ထိုသို့ ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ်၍ စားသောက်ရခြင်းကို အလွန်နှစ်သက်၏။

ရန်ကြီးအောင်တို့သည် အရက်များကို တစ်ဝတစ်ပြဲ သောက်ရင်း နွား၏စမ်းတွင်းသားများနှင့် မြည်းကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်တစ်ဦးသည် ချောင်းတစ်နေ့ သက်သွေးထိုးပြလိုက်ပြီး

“ဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ လူတစ်ယောက် မျောလာတယ်”
ဟုအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရီဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့် ချောင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ချောင်းပဲကွာ၊ လူသေမျောရင် မျောမှာပေါ့၊ မင်းစဉ်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ အရက်သောက်ရတာ စည်းစိမ်ပျက်တယ်၊ မင်းတို့ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားကြစမ်း”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်တစ်ဦးက
“ဆရာ လူသေမဟုတ်ဘဲ လူရှင်ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်

မလဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် တပည့်ဖြစ်သူကို သည်းမခံနိုင် တော့ဘဲ အနီးရှိ အရက်ပုလင်းဖြင့် ပိတ်ပေါက်၍

“ဟေ့ကောင်... နားငြီးတယ်၊ မင်းဘာသာ ဆယ်ချင်ရင် ဆင်းဆယ်၊ ငါ့ကိုလာမပြောနဲ့”

ဟုဆိုကာ နွားအူကြီးတစ်ခွေကို ပါးစပ်ထဲသို့ ပလုတ်ပလောင်း ထိုးထည့်ဝါးစား နေလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်တစ်ဦးသည် ပုဆိုးခါးတောင်း ကျိုက်၍ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားပြီး ချောင်းထဲတွင် မျောပါလာသူ အား ကယ်တင်လေ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ

“ဒီလူဟာ လူသေမဟုတ်ဘူး၊ အသက်ရှိသေးတယ်၊ ရေနွန်း ပြီး မျောနေတာပျံ၊ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

ဟုဆိုကာ ရေထဲ၌ မျောပါလာသူအား သတိရအောင် ပိုင်းဝန်း ပြုစုကြလေ၏။

ပြုစုနေစဉ် အနီးသို့ ရန်ကြီးအောင်ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟောကောင်တွေ... အချိန်ကုန်ခံပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ပါးစပ်ထဲ အရက်လောင်းထည့်လိုက် ”

ဟုဆိုကာ သူ၏လက်ထဲရှိ အရက်ပုလင်းကို မြောနေသူ၏ နှုတ်ခမ်းဝတွင်တော့၍ အရက်များလောင်းထည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မေ့မြောနေသူမှာ ပြန်လည်သတိရလာပြီး

“ ကျုပ်ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ရွတ်နောက် နောက် အမူအရာဖြင့်

“ ရန်ကြီးအောင်ရွာစားနဲ့ ငယ်ကျွန်ကြီးတွေဆီကို ရောက်နေ တယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်များသည် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်တို့သည် ရေထဲမှ မျောပါလာသူအား အရက်နှင့် အမဲဝမ်းတွင်းသားများကို တစ်ဝကြီး ကျွေးမွေးလေ၏။ ထိုသူသည် သေသောက်ကျူးသူတစ်ဦးဖြစ်ပုံရ၏။

ရန်ကြီးအောင်တို့ လူစုနှင့် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ပြီး တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူအား ဘယ်ညအချင်းရှိသူတစ်ဦးဟု ယူဆကာ သူ၏နေအိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားလေ ၏။

ထိုသူ အိမ်သို့ရောက်ရှိပြီး တစ်ဝတ်ပြည့်သောအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုလဲ၊ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောပါ ” ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဧည့်သည်က ရန်ကြီးအောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ဩဇာရှိ

“ ငါဟာ ဓားပြတစ်ယောက်ပဲ၊ နာမည်က ဝဏ္ဏလိုခေါ် တယ် ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင် ကြွတ်၍

“ ခင်ဗျား လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာတော့

ကျုပ် သိတယ်၊ သူခိုးမဟုတ်ရင် ဓားပြပဲလို့ ကျွန်ထင်ထားခဲ့တယ်၊
အခုတော့ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏက ရန်ကြီးအောင်ကိုကြည့်၍

“ မင်းလည်း မိုက်သွေးပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ တပည့်
တပန်း အင်အားလည်းတောင့်တယ်၊ ငွေကြေးအင်အားလည်း ရှိ
တယ်၊ မင်း ဓားပြအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဓားပြအလုပ်က
လောင်းကစားအလုပ်ထက် ပိုပြီးစိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းတယ်၊
အန္တရာယ်လည်းများတယ်၊ အသက်ဘေးနဲ့လည်း နီးတယ်၊ စွန့်စား
ချင်တဲ့လူအတွက် ဒီအလုပ်ဟာ အံ့ကိုက်ပဲကွာ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူ၏စကားကို စိတ်ဝင်စား သွားပြီး

“ ဓားပြအလုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ်ဟုတ်လား၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ လက်နက်မှမရှိတာ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏက

“ လက်နက်ရဖို့ ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါ၊ အခုလို ကောကြောင်
တွေ ကြီးစိုးတဲ့ခေတ်မှာ လက်နက်ရဖို့ မခွယ်ခဲပါဘူး၊ အရေးကြီး
တာက မင်းတို့ လုပ်ခုံဖို့ပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က ကိစ္စ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်
ကိုင်၍

“ ရန်ကြီးအောင်ရဲ့သွေးက နီပါတယ်ဗျ၊ လောင်းကစားလုပ်ရ
တာ ပြီးငွေနေတာကြာပြီ၊ အပြောင်းအလဲလုပ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊
ဒါနဲ့နေပါဦး၊ ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာရပြီး ချောင်းထဲမှာမျောလာရ
တာလဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကိုဝဏ္ဏက လက်သီးဆုပ်၍

“ မကောင်းတဲ့တပည့်ကို မွေးလိုက်မိလို့ပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ
မင်း မှတ်ထားရဖို့ ဆရာက ဘယ်လောက်ပဲ စေတနာထားထား၊
အပည့်ဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ဆရာအပေါ် ကောင်းဖို့
လွယ်ဘူး၊ လောကမှာ ဘယ်တပည့်ကိုမှ မယုံစားလိုက်မိစေနဲ့၊
အပည့်ကို ယုံမိရင်တော့ တစ်နေ့ ငါ့လိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံရမိရ

မှာပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က တဟားဟားရယ်မော၍

“ ဟား ဟား ဟား... ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားလို ဘယ်တော့မှ မကြုံဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်တပည့်ကိုမှလည်း မယူဘူး၊ မိန်းမတွေကိုတောင် မယူလို့ ဒီနေ့အထိ အိမ်ထောင်မပြုတ်နေခဲ့တာပေါ့ကွ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏စကားကြောင့် ကိုဝဏ္ဏသည် အကိုကြိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ တပည့်ကို မယူသလို မိန်းမကိုလည်း မယူရဘူးကွ၊ ငါ့တပည့်က ငါ့ကိုတော်လှန်ပုန်ကန်ပြီး ငါ့မိန်းမနဲ့ ကြာနီတယ်၊ အခုချိန်လောက်ဆိုရင် ယုတ်မာတဲ့တပည့်နဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ မိန်းမဟာ အပျော်ကြီး ပျော်နေလောက်ပြီပေါ့ကွာ ”

ဟု မကျေမချမ်းရေရွတ်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် ကိုဝဏ္ဏသည် ရန်ကြီးအောင်ထံမှ ငွေချေးကို တောင်းယူပြီး ထွက်ခွာရန် ပြင်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူ၏လက်ထဲသို့ ငွေထုပ်ကိုထည့်၍

“ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်သာ သိကျွမ်းတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲကို ငွေတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မထည့်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုဝဏ္ဏက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ကောင်းတယ်၊ မင်း ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိရင်တော့ ဓားပြလောကမှာ သက်ဆိုးရှည်ဦးမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့အဖော်ကို ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ မင်းတပည့် နှစ်ယောက်ကိုရော မင်း ယုံကြည်သလား ”

ဟုမေးမြန်းသော၏။

ရန်ကြီးအောင်က ရယ်မော၍

“ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ကျုပ်ကို သစ္စာမဖောက်ရပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှမတွေ၊ အစ်မတွေဟာ ဒီရွာမှာ ကျန်ခဲ့လို့ပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ရင် သူတို့နှမတွေ၊ အစ်မတွေ အားလုံး ကျုပ်မိန်းမတွေ ဖြစ်လုန်

၄။ မင်းမြတ်သူရ

မယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်နှစ်ဦးသည် အောင်
သက်သက်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့၏။



ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ဆိုင်အမှတ်(၇)၊ ဗဟိုလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေဘိုလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်။

စေတနာ့စာပေ

ရန်ကြီးအောင် ၁၉

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်နှစ်ဦးသည်
လက်နက်ခဲယမ်းများနှင့်အတူ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏။ ရန်ကြီး
အောင်တို့ ကယ်တင်လိုက်သော ကိုဝဏ္ဏမှာ ရွာသို့ ပြန်လိုက်မလာ
တော့ချေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ခြောက်လုံးပြုသုံးလက်နှင့် ကျည်ဆန်
အမြောက်အမြားကို ဝယ်ယူခဲ့၏။

ရန်ကြီးအောင်နှင့် တပည့်တပန်းများသည် တောထဲသို့သွား၍
ဆန်နတ်ပစ် လေ့ကျင့်ကြလေ၏။

စေတနာ့စာပေ

ရန်ကြီးအောင်သည် သေနတ်ပစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပါရမီ ထူးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

သူ၏တပည့်များနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လေ့ကျင့်သောအခါ ရန်ကြီး အောင်သည် လက်အတည့်ဆုံး သေနတ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာ ခဲ့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မကြာမီ အချို့အတွင်း လေထဲသို့ နှိပ်ခွက် ကို ပစ်တင်၍ သေနတ်ဖြင့်ထိအောင် ပစ်ခတ်နိုင်လာ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များလည်း ကျည်ဆန်များ အမြောက် အမြား ဖြန့်တီးပြီးနောက် သေနတ်ပစ်အတော်အတန် လက်ပြောင့် လာ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ ငါတို့အားလုံး သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်လာကြပြီ၊ အိမ် တစ်အိမ်ကို စမ်းပြီး ဓားပြတိုက်ကြည့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဘယ်အိမ် ကို တိုက်ကြမလဲ၊ မင်းတို့ငါ့ကို အကြံပေးကြပါ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် အနီးအနား ရွာများသို့ လှည့်လည်၍ ဓားပြတိုက်ရန်အိမ်ကို ရှာဖွေကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်သည်မစောမြဆိုသော အိမ်ဖော်မိန်း မယျိုနှင့်အတူ သူ၏အိပ်ခန်း၌ တိတ်တဆိတ် အိပ်စက်နေမိ၏။ မစောမြသည် အနီးအနားရွာတစ်ရွာမှ လယ်ကူလီတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၏။

သူမသည် ရန်ကြီးအောင်တို့အိမ်၌ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ် များ လုပ်ကိုင်ရန် ရောက်ရှိနေသူဖြစ်၏။

မစောမြသည် ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိသော ရွက်ကြမ်းရည်ကျို မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလွန် လှပ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို မြင်သည့်နေ့မှပင် သူမအား အကြိမ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ရောက်ပြီး တစ်လမပြည့်မီပင် ၎င်း၏ အပျိုစင်ဘဝကို ရအောင်ယူခဲ့၏။

မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင်အား အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ငြင်းဆန် သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကြီးအောင်၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရ၏။

မစောမြသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်ကြီးအောင်၏တိတ်တဆိတ် အဖြေပျော်ခံ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

မစောမြသည် ကြာလာသောအခါ ရန်ကြီးအောင်နှင့် တိတ်တဆိတ် နေထိုင်ရခြင်းကို ဒုက္ခရောက်စရာ ဖုတ်ထင်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ရန်ကြီးအောင်ကိုပင် သံယောဇဉ်တွယ်လာခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကြီးအောင်ထံသို့ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လာရောက်၍ တွေ့ဆုံအိပ်လေ့ရှိ၏။

တစ်ညသည့် မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင်နှင့်တွေ့ဆုံရင်း သူမ၏ အခန်းသို့ပြန်ခါနီး၌ သူမတို့ရွာရှိ လယ်ပိုင်ရှင် မုဆိုးမကြီး တစ်ဦး၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲပြောလိုက်မိ၏။

မစောမြ၏စကားကြောင့် ရန်ကြီးအောင်သည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

မစောမြက

“ဒေါ်ကျည်းတန်ဆိုတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်မုဆိုးမကြီးဟာ ကျွန်မတို့ ရွာမှာတော့ လယ်ဧကနည်းနည်းလောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်တဲ့အတွက် ထင်ထင်ရှားရှား မရှိပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ဒေါ်ကျည်းတန်ရဲ့အိမ်မှာ

ကုမ္ပဏီလောင်းပက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဘွားကြီးဟာ အလွန်စိစာကြောင်ပြီးတော့ ကိုယ့်သိမှားအလုပ်လုပ်တဲ့လူကိုလည်း မေတ္တာ စောင့်ရှောက်ထားဘူး။ အဘွားကြီးအိမ်မှာ ကျွန်မနေခဲ့တုန်းက ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကို ရောက်နေသလိုပဲ။ ကျွန်မဘာလုပ်လုပ် အကောင်း ပြောတယ်မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း အပြစ်ရှာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတယ်။ စားရတော့လည်း မဝရစားကိုစားရတယ်။ ထမင်းခင်း ဟင်းသိုးတွေ ကိုပဲ ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ အဘွားကြီးက သူဝမ်းကိုတောင် သူ မသိထားဘူး။ အဘွားကြီးမှာ သားထောက် သမီးခံလည်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အလွန်လောဘကြီးပြီး ကပ်စေးနည်းတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဘွားကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်မ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ လသာတဲ့ ညတစ်ညမှာပေါ့။ ကျွန်မဟာ အိပ်မပျော်လို့ ဖျာစုတ်လေး ပေါ်မှာ လူးလိမ့်ရင်း အချိန်တွေကုန်လွန်နေမိတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ထဲက ချွတ် ချွတ် ချွတ် ချွတ် အသံကြားလို့ ကျွန်မထကြည့်တော့ မီးအိမ်နီလေးကိုကိုင်ထားတဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးကို တွေ့ရတယ်။ အဘွားကြီးဟာ အိမ်တံခါးကို အသံမကြားအောင် တိတ်တိတ်လေး နှိပ်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း အဘွားကြီးရဲ့အကြံအစည်ကို သိချင်တာ

၅၅ မင်းမြတ်သူရ

နဲ့ နောက်က လိုက်လံချောင်းမြောင်းကြည့်တယ်။ အတွင်းကြီးက မီးအိမ်နီလေးကိုပြေးတော့ ခြံကြီးထဲကို ဆင်းသွားတယ်။ သရက်ပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ အတွင်းကြီးဟာ လက်ထဲမှာ အသင့်ပါလာတဲ့ သံတုံးရွင်းနဲ့ သရက်ပင်ခြေရင်းကို တူးဆွတယ်။ ကျွန်မဟာ အတွင်းကြီးရဲ့လုပ်ရပ် တူးခြားလွန်းလို့ ချောင်းမြောင်းပြီး စောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အတွင်းကြီးဟာ မြေကြီးထဲက သံသေတ္တာငယ်တစ်လုံးကို ယူပြီးတော့ အိမ်ပေါ်ကိုပြန်တတ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း အတွင်းကြီးရဲ့နောက်က တိတ်တဆိတ်လိုက်ပြီး ချောင်းမြောင်းခဲ့ပြန်တယ်။ အတွင်းကြီးက အိမ်ပေါ်ကိုရောက်တော့ သံသေတ္တာငယ်ထဲက လက်ဝတ်ရတနာတွေ အများကြီးထွက်လာတာ မြင်ခဲ့မိတယ်။ အတွင်းကြီးရဲ့သံသေတ္တာထဲမှာ လက်ဝတ်ရတနာတွေမှ အပြည့်အသိုက်ပဲ။ ဘယ်အချိန်က စုဆောင်းထားလဲ မသိဘူး။ အတွင်းကြီးဟာ တကယ်တော့ ရွာမှာ မထင်မရှား လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ရတနာတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့အတွက် ဒီနယ်တစ်ကြောမှာတော့ အချမ်းသာဆုံး လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ။

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျို၏စကားကြောင့်

မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“မင်း တကယ်ပြောတာလား၊ ဒီအကြောင်းတွေဟာ ငါ့ကို လုပ်ကြံပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက ရန်ကြီးအောင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရင်း

“အိုး... ကျွန်မက အစ်ကို့ကို လုပ်ကြံပြီးပြောလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ တကယ်ပါ ကျွန်မမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတုန်းက အတွင်းကြီးဟာ လက်ဝတ်ရတနာတွေကို လောဘတကြီး အားရအောင်ကြည့်ပြီးတော့ တစ်ပြားမကျန် သံသေတ္တာထဲကို ဖြန့်ထည့်တယ်။ ပြီးတော့ မီးအိမ်နီလေးဆွဲပြီး ခြံကြီးထဲက သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဖြန့်ပြီးမြုပ်နှံလိုက်တာတွေ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကို မသင်္ကာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ဒီသရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ ရတနာတွေရှိတာ သိရဲ့သားနဲ့ နင် ဘာလို့ခိုးပြီးမတူးဖော်ခဲ့တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မ မရှိလို့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်စားရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ပါးရဲ့ပစ္စည်းကို တစ်သက်လုံး မခိုးတတ် မဝှက်တတ်ပါဘူး။ လယ်ပိုင်ရှင် အတွားကြီး လျှို့ဝှက်ပြီး ရတနာတွေ သိမ်းထားတဲ့ အကြောင်းကို အစ်ကိုကလွဲပြီး ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြခဲ့ပါဘူး။ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြ၏ စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ကျေနပ်သွားပြီး

“ မင်းသိပ်တော်တယ် ”

ဟု ချီးမွမ်းကာ မိန်းကလေးအား အားပါးတရ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးထံမှ ကြားသိရသော လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီး၏ ရတနာများအကြောင်းကို နေ့စဉ်တွေးတောနေလေ၏။

သူသည် လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီး၏ ရတနာများအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ချက်အဖြစ် ရင်ထဲ၌ သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း သူ၏တပည့်တစ်ဦးက အနီးအနားရွာမှ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ဦး၏ နေအိမ်သို့ ဓားပြတိုက်ရန် အကြံပြုလေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးလင်မယားသည် ရွာ၏ အစွန်ပိုင်း၌ နေထိုင်ကြပြီး သားထောက်သမီးနှစ်ယောက် လင်မယားနှစ်ယောက်သာ ရှိကြောင်း သိရ၏။

ထိုအိမ်သည် ဓားပြတိုက်ရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း တပည့်များက ပိုင်းဝန်း၍ အကြံပြုကြ၏။

၎င်းတို့သည် လပြည့်ညသို့ရောက်သောအခါ အဆိုပါ လယ်ပိုင်ရှင် လင်မယား၏ အိမ်သို့ရောက်အောင် သွားကြ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်၏အိမ်၌ လူပိုမရှိသဖြင့် အလွယ်တကူပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်လင်မယားကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီးနောက် အတွင်းပစ္စည်းများကို ခြိမ်းခြောက်၍ တောင်းယူလေရာ ရွှေတို့ရွှေစ

အနည်းငယ်ကိုသာ ရရှိသဖြင့် အံ့သြသွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လယ်ပိုင်ရှင်လင်မယား လိမ်ညာလှည့်ပတ်ခြင်းဟု ယူဆကာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး တောင်းယူလေ၏။

သို့သော် မည်မျှပင် နှိပ်စက်စေကာမူ လယ်ပိုင်ရှင်လင်မယားထံမှ ရွှေတိုရွှေစ အနည်းငယ်ကိုသာ ရရှိခဲ့၏။

ထိုရွှေတိုရွှေစများမှာ လယ်ပိုင်ရှင်မိသားစုပိုင်ဆိုင်သော ရှိခဲ့စုခဲ့ပစ္စည်းများပင်ဖြစ်၏။ အမှန်စင်စစ် လယ်ပိုင်ရှင်မိသားစုသည် စီးပွားရေးကျဆင်းပြီး လယ်ပိုင်ရှင်ဟူသောအမည်သာ ကျန်ရှိတော့၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကြီးအောင်တို့သည် ပွဲဦးထွက်ပွဲ၌ သိမ်းပြီး များများမစားရဘဲ ရွှေတိုရွှေစလေးများကိုသာ ရလိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်ကမူ ဓားပြတိုက်ခြင်း မအောင်မြင်သည့်အတွက် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းမရှိဘဲ တပည့်များကိုပင် အားပေးစကား ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က

“မင်းတို့ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ကွာ၊ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို အခက်

အခဲနဲ့တော့ တွေ့မှာပဲ၊ အခက်အခဲ များများတွေ့လေ၊ ငါတို့မှာ အတွေ့အကြုံများလေပဲ၊ အတွေ့အကြုံတွေများလာရင် ငါတို့အတွက် အရည်အချင်းတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏တပည့်များထံမှ ယက်နက်များကို ပြန်၍သိမ်းလိုက်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ် ဓားပြတိုက်ရန် အခွင့်အလမ်းကို စောင့်မျှော်နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်များသည် ဓားပြတိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေကြပြီး ဓားပြတိုက်ရမည့် အိမ်ကို ရွာစဉ်လှည့်၍ ရွာဖြေနေလေ၏။

ထို့နောက် မကြာခဏဆိုသလိုပင် ရန်ကြီးအောင်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဓားပြတိုက်ရမည့်အိမ်များကို သတင်းပေးပို့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ၎င်းတို့၏သတင်း မသေချာသဖြင့် မတိုက်သေးဘဲ အချိန်စောင့်၍နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မသေချာ မရေရာဘဲ ဓားပြတိုက်မည့် အရေးထက် သူ၏အိမ်ဖော်မိန်းကလေးပြောသော လယ်ပိုင်ရှင်

အဘွားကြီး၏ ရတနာများကိုသာ ရယူချင်နေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်များသည် ဆရာဖြစ်သူ ဓားပြတိုက်ရန် ခွင့်မပြုသဖြင့် ရွာစဉ်လှည့်၍ လောင်းကစားခြင်းကိုသာ ပြုနေကြ
၏။



တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်၏ဖခင် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးရွှေရိုး
က ရန်ကြီးအောင်အား ခေါ်ယူ၍

“ ဒီမှာ ငါ့သား၊ အဖေတို့လည်း အသက်ကြီးလာပြီ၊ လယ်
တွေ၊ ယာတွေကိုလည်း အရင်ကလို မိမိစီးစီး မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။
အဖေ့ရဲ့ယူဆချက်သာ မှန်ကန်မယ်ဆိုရင်တော့ ငါ့သားလက်ထဲမှာ
လယ်တွေ၊ ယာတွေကို ဘယ်လိုမှ မိမိစီးစီးလုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ရှိတဲ့ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေလည်း ကုန်မှာ သေချာတယ်၊ ငါ့သားက
စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အဖေတို့မသေခင်
လယ်ယာနဲ့ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေကို ရောင်းပြီးတော့ သမီးတန်

လက်ဝတ်ရတနာတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်တော့မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေက ငါ့သားတစ်သက်မကဲဘူး။ ဆယ်သက်စားလို့မကုန်ဘူး။ ငါ့သားအတွက် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပြီးရင် အဖေတို့သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေမျှော်ပါပြီ ငါ့သားရယ် ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ၏။

လအည်းငယ်ကြာသောအခါ မိဘနှစ်ပါးသည် ရန်ကြီးအောင်အား အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ခေါ်၍ သံသေတ္တာနှင့်အပြည့်ထည့်ထားသော အဝိုးတန် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပြသလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို လောဘတကြီး လက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်၍

“ အဖေတို့ အကြံအစည် သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွပ်ကလယ်ပိုင်ရှင်သူဌေး မလုပ်ချင်ဘူးဗျ၊ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေကိုလည်း မအုပ်ချုပ်ချင်ဘူး။ အခုတော့ ကျွပ်တစ်သက်လုံး မပူပင်ရတော့ဘူး။ ကျွပ်အတွက် ငွေလိုပြီဆိုရင် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ထုခွဲလိုက်ရုံပဲ ”

ဟုဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏မိဘများသည် သားဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် ၎င်းတို့မသေမီ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် ဓားပြတိုက်ရန် အမိန့်မရသဖြင့် လောင်းကစားပိုင်းများ၌သာ အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်စသော မကောင်းမှုအလုပ်များနှင့် ပျော်မွေ့နေလေ၏။

တစ်ညသ၌ ရန်ကြီးအောင်၏အခန်းသို့ မစောမြရောက်ရှိလာသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်က ဆီးကြိုမွေ့ဖက်လိုက်ပြီး

“ မင်းနဲ့ တွေ့ချင်နေတာ ကြာပြီ ”

ဟုဆိုကာ ခုတင်ပေါ်သို့ ချီမ၍ တင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရန်ကြီးအောင်နှင့် မစောမြသည် အတန်ကြာအောင် ပျော်မွေ့နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မစောမြက ရန်ကြီးအောင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မှေးစက်၍

“ အစ်ကို့ကို ကျွန်မ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီစကားက အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မအတွက် သိပ်အရေးကြီးတယ် ”

၆၄ မင်းမြတ်သူရ

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က မစောမြကို မျက်မှောင်ကြွတ်
၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ မင်းခေါ်ကြားမှာ ဘာအရေးကြီးတာရှိလို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း၊
အခုတွေ လုပ်မနေနဲ့ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက

“ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ”

ဟုတီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ မစောမြ၏စကားကြောင့် ရန်ကြီး
အောင်သည် တွန့်ခဲနေပြစ်သွားပြီး သူမ၏အနီးမှ အောက်သို့ဆုတ်ခွာ
လိုက်ပြီး

“ ဘာ... မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်၊ ဟုတ်လား၊
ဒီအကြောင်းတွေကို စောစောတုန်းက ဘာလို့မပြောတာလဲ ”

ဟုဒေါသတကြီးမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက

“ ကျွန်မ အခန်းထဲရောက်လာတာ ကိုယ်ဝန်အကြောင်း
ပြောချင်လို့ပဲ၊ အစ်ကိုက ကျွန်မကို ဘာစကားမှပြောခွင့်မပေးဘဲ

ရန်ကြီးအောင် ၆၅

ပျော်ချင်သလို ပျော်နေတာကိုး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက ခေါင်းညိတ်၍

“ သေချာပါတယ်၊ ရွာထဲက လက်သည်ဒေါ်မြနဲ့ကျွန်မ
သေသေချာချာ စမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး

“ ငါ့အထင်တော့ မင်းခေါ်၊ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ဒီညနောက်ဆုံ ဖြစ်
လိမ့်မယ် ”

ဟုပြောလိုက်ရာ မစောမြသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ကျွန်မလည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ကြိုတင်မျှော်လင့်ပြီးသားပါ၊
အစ်ကို ဘယ်တုန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူချင်လို့လဲ၊
အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလင်ကိုပဲ

သွားရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေကို ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားရင်အဲ့
ပိုက်မှားခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့အမှားပါ။”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က မစောမြကိုကြည့်၍
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“မင်းအတွက် ရွေးချယ်စရာ နှစ်လမ်းရှိတယ်၊ တစ်လမ်းက
ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက်ယူသွားပြီး မင်းရဲ့ပြဿနာကို
ဖြေရှင်းလိုက်ပါ။ နောက်တစ်လမ်းကတော့ မင်းရဲ့ပြဿနာအတွက်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုရှာပြီး လက်ထပ်ယူလိုက်ပါ။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မ ဒီနှစ်လမ်းထဲက တစ်လမ်းလမ်းကိုပဲ ရွေးဖြစ်မှာပါ။”

ဟု ဆိုကာ ရန်ကြီးအောင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍

“အစ်ကိုနဲ့ကျွန်မ ဒီညဟာနောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပါပဲ။”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်က သူမကိုပြန်၍ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး

“မင်းဟာ ငါတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေအားလုံးထဲမှာ စွဲမက်စရာ

အကောင်းဆုံးပါပဲ။”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ မစောမြသည် မိဘများ၏
ဧကရပ်ဒေသသို့ ခေတ္တပြန်လိုကြောင်း လယ်ပိုင်ရှင် လင်မယားထံတွင်
ခွင့်ပန်လေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင် လင်မယားထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသောအခါ မစောမြ
သည် အထုပ်ကလေးကိုပိုက်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော မစောမြ၏
နောက်ကျောကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ငါ့အတွက်တော့ မိန်းမမရှားပါဘူး၊ တစ်လောတုန်းက
အိမ်ကို အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဥမ္မာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ မစောမြ
ထက်တောင် ပိုပြီးစွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသေးတယ်၊ ဒီကောင်မလေး
ကို ကြိရမယ်။”

ဟု ပြောရင်းသဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မောလိုက်
လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် လက်နက်ခဲယမ်းများ

ပိုင်ဆိုင်နေသဖြင့် ဓားပြတိုက်ရန် စိတ်အားထက်သန်နေမိ၏။

၎င်းတို့သည် ရန်ကြီးအောင် ရရှိထားသော လက်နက်များကို အစွမ်းပြချင်သဖြင့် ဓားပြတိုက်ရန် တစ်ဆိမ့်ပြီးတစ်ဆိမ့် ရှာဖွေနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်တပည့်များသည် ဆရာဖြစ်သူကို အားမလိုအားမရဖြစ်ရာမှ မကျေမခြမ်းဖြစ်လာ၏။

၎င်းတို့သည် မအောင်မြင်သော ဓားပြမှုနှင့်ပက်သက်၍ ထန်းရည်ပိုင်းတွင် ပြောဆိုနေလေ၏။

ထိုသတင်းကို ထန်းတောရှိ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်တစ်ဦးက ပြန်လည်၍ယူဆောင်လာလေ၏။

ထိုသူက

“ ထန်းတောထဲမှာ ဓားပြတိုက်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောနေတယ် ဆရာ၊ ဆရာက သတ္တိကြောင်းတယ်လို့ သူတို့က ပြောနေကြတယ်၊ လက်နက်တွေ အများကြီးရှိပြီးတော့ ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူးတဲ့၊ ဆရာသာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် သူတို့ သူဌေးဖြစ်တာကြာပြီတဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏တပည့်များ ပါးစပ်မလုံခြုံမှုကြောင့် အလွန်ဒေါသပွန်ထသွား၏။

ထိုသတင်းယူဆောင်လာသော သူ၏ လူယုံအား ပန်းကိုလက်ဖြင့်ပုတ်၍

“ မင်း ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှမပေါက်ကြားစေနဲ့၊ ကြားလား၊ သတင်းပေါက်ကြားသွားရင်တော့ မင်းကိုငါအသတ်ပဲ ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေရာ ထိုသူက အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ သတင်းမပေါက်ကြားစေရန် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကတိပေးလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုနေ့ညနေမှာပင် ခြောက်လုံးပြူးကို ခါးကြားထိုး၍ တပည့်များကို ရွာနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

တပည့်များသည် ရန်ကြီးအောင်၏အမြဲအမှု ထူးခြားနေသဖြင့် အားမလည်နိုင်ဘဲ အနောက်မှလိုက်လာကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တောစပ်စမ်းချောင်းအနီးသို့ ရောက်သော

၇၀ မင်းမြတ်သူရ

အခါ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး

“ မင်းတို့လေးယောက်စလုံး ငါရှေ့ကိုလာစမ်း ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်များသည် အရှေ့တွင် လာရပ်ကြ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က တပည့်များကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ မင်းတို့လေးယောက်ထဲက ငါနဲ့တစ်ယောက်ချင်း ဘယ်သူ ချင့်သလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တပည့်များက ရန်ကြီးအောင်ကိုအံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ မည်သူမျှ လက်ရုံးရည်ချင်း မယှဉ်ဝံ့ကြောင်းပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ မင်းတို့ တစ်ယောက်ချင်းမယှဉ်ဝံ့ဘူးဆိုရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပေးတယ်၊ ငါနဲ့ချင့်သလား ”

ဟု မေးမြန်းမြန်၏။

ရန်ကြီးအောင် ၇၁

တပည့်များကလည်း မချင့်ကြောင်းပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က တပည့်များကို ရွံ့ရှာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက် မချင့်ဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ကို လေးယောက်တစ်ယောက်ပေးတယ်၊ ငါနဲ့ချင့်သလား ”

ဟု ပြောဆိုပြန်၏။

တပည့်များကလည်း လေးယောက်တစ်ယောက်ပင် မချင့်ကြောင်း ရန်ကြီးအောင်ကို ပြန်လည်၍ငြင်းဆန်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မင်းတို့ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ သတ္တိမရှိဘူးလား၊ ငါက တစ်ယောက် မင်းတို့က လေးယောက်တောင် လက်ရုံးရည်ချင်း မယှဉ်ဝံ့ဘူး၊ ကဲ... လေးယောက်တစ်ယောက်တောင် မယှဉ်ဝံ့ဘူး ဆိုရင် ဟောဒီမှာ ”

ဟု ဆိုကာ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် စိုက်ပေးလိုက်ပြီး

“ ဟောဒီမှာ မင်းတို့လက်ထဲကို ဓားမြှောင်တစ်လက်ပေးတယ်၊ ငါ့ကိုယှဉ်ဝံ့သလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တပည့်များက မယှဉ်ခုံကြောင်း ငြင်းဆန်ပြန်၏။

ရန်ကြီးအောင်က တပည့်များကို တစ်ဦးချင်းလိုက်လံကြည့်ရှုပြီး

ထိုသူများ၏ ပါးကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ကာ

“ မင်းတို့က ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ မိန်းမလျာတွေပဲ။ ကိုယ်တိုင် အဖြစ်မရှိဘဲ ငါ့ကိုဘာလို့သတ္တိကြောင်းတယ်လို့ ထန်းတောထဲမှာ ပြောနေကြတာလဲ။ မင်းတို့က ထန်းရည်မှူးရင် နှုတ်လုံတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အကျင့်သီလကို ကိုယ်မစောင့်စည်းနိုင်ကြဘူး။ ထန်းတောထဲမှာ မအောင်မြင်တဲ့ ဓားပြမှုအကြောင်းကို အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောနေကြတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အားလုံး ငါ ပြန်ကြားပြီးပြီ။ မင်းတို့က ငါနဲ့ ရွာစဉ်လှည့်ပြီး အရက်သောက် ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ လောင်းကစားမှုတွေအားလုံး ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ပါးစပ်မလုံလို့ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဓားပြမှုဆိုတာ ပုလိပ်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တဲ့အမှုပဲ။ ဓားပြမှုမှာ ပါးစပ်မလုံရင် ငါတို့ အားလုံး ထောင်ထဲကို သွားကြရမယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းတို့နဲ့ ငါတွေပြီး အရပ်ရပ်လို့ မရတော့ဘူး။ မင်းတို့ဟာ ငါနဲ့နှစ်ရည်

လများ ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့အတွက် အခွင့်အရေးပေးတဲ့အနေနဲ့ မင်းတို့ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်။ မင်းတို့လေးယောက်စလုံး ဒီအရပ်က အမြန်ဆုံးထွက်သွားပေတော့ ငါ့အိမ်ကထွက်လာတုန်းက မင်းတို့ကို ဒေါသထွက်လွန်လို့ အပြတ်ရှင်းမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခြောက်လုံးပြူးတောင်ယူလာခဲ့တယ်။ ဟောဒီမှာကြည့် ”

ဟု ဆိုကာ ခါးကြားတွင်ယူဆောင်လာသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ထုတ်ပြလေ၏။

“ ဒီရွာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားကြ။ မအောင်မြင်တဲ့ ဓားပြမှု အကြောင်းကို ပါးစပ်မလုံဘဲ လျှောက်ပြောရင်တော့ မင်းတို့အားလုံး ထောင်နန်းစံရမှာပဲ။ ကဲ... မင်းတို့ ငါ့စိတ်မပြောင်းခင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပေတော့ ”

ဟု ပြောလေရာ တပည့်တစ်ဦးက ရန်ကြီးအောင်ကို တောင်းပန်လိုဟန်ဖြင့် အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဆရာ... တပည့်တို့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဆရာကိုတောင်းပန် ခါရစေ ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က ထိုတပည့်၏ပါးကို ဖြည်းဖြည်း

www.burmeseclassic.com

ဖု မင်းမြတ်သူရ

ရိုက်၍

“ ရန်ကြီးအောင်က စကားနှစ်ခွန်းပြောလေ့မရှိဘူး၊ မင်းတို့ငါ စိတ်မပြောင်းခင် အမြန်ဆုံးထွက်သွား ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တပည့်များသည် ထိုနေရာမှ အထိတ်တလန့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏လက်နက်ခဲယမ်းကို အိမ်ပိုင်းထဲရှိ သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် လုံခြုံစွာသိမ်းဆည်းထားလိုက်လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် နှုတ်မလှသောတပည့်များနှင့် လမ်းခွဲခွဲပြီး မှောက်စားပြတိုက်ရန် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ဘဲ၊ သူ၏ တိတ်တနိုးချစ်သူ စောမြထံမှ ကြားသိရသော လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီး၏ လက်ဝတ်ရတနာများကိုသာ ရယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

သူ၏ချစ်သူစောမြပြောသော လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးသည် ငှင်းတို့ရွာနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော အရပ်၌ရှိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်ပတ်ခန့်ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် မိဘနှစ်ပါးထံတွင် ခွင့်ပန်၍ အထက်မြန်မာပြည်ရှိ မိတ်ဆွေများထံသို့

ရန်ကြီးအောင် ၁၆

သွားရောက် လည်ပတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးက ရန်ကြီးအောင်ကိုမယုံကြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်၊ အဖေတို့နဲ့ခွဲပြီး ရက်ရှည်လများခရီး မသွားစေချင်ဘူး၊ အဖေတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဟု တားဆီးလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ အထက်အညာမှာရှိတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေဆီကို တကယ်ပဲ အလည်သွားမှာပါ အဖေရယ်၊ အညာမှာ သိပ်မကြာပါဘူး အများဆုံးကြာလှရင် တစ်လလောက်ပါပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏ မိခင်ကြီးက

“ ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့သားတစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့ပေါ့ သားရဲ့ တပည့်တွေကို အဖော်ခေါ်သွားလေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

ဖုန်းစစ်သွက်သူရ

“ ဒီကောင်တွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တဟာ ဆိုးသထက်ဆိုးလာတဲ့ အတွက် လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကပဲ ကျွပ်မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ၊ သူတို့နဲ့ ကျွပ် ပေါင်းသင်းလို့မရတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏ မိခင်ကြီးနှင့်ဖခင်သည် သားဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် အလွန်ဆူသွားလေ၏။

မိဘနှစ်ပါးသည် ရန်ကြီးအောင်ကို တားဆီး၍ မရမုန်းရိပ်စားမိ သောအခါ

“ ဒါဆိုရင်လည်း သားရဲ့ကတိအတိုင်း တစ်လအတွင်းရောက် အောင်ပြန်လာပါ ယားရယ် ”

ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ပြောလေ၏။

ထို့နောက်ဖခင်ဖြစ်သူက ရန်ကြီးအောင်အား လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အဖေတို့သားကို အမွေပေးဖို့အတွက် လယ်တွေ၊ ယာတွေ ရောင်းချပြီး သိမ်းထားတဲ့ ရွှေဒဂါးတွေဟာ ခုတင်အောက်က သေတ္တာထဲမှာ ရှိတယ်နော်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို တစ်နေ့နေ့ သား လက်ထဲကို ရောက်တဲ့အခါ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး သိမ်းထား ပါ ”

ဟု ဖခင်ဖြစ်သူက စိတ်မချဟန်ဖြင့် မှာကြားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏မိခင်ကြီးကလည်း

“ မင်းအဖေပြောတဲ့စကားကို သေသေချာချာနားထောင်နော် ငါ့သား၊ ဒီရွှေဒဂါးတွေဟာ သားရဲ့ဘဝနောင်ရေးအတွက် အလွန် အရေးကြီးတယ် ”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိဘများကို ယုံကြည်လောက်အောင် ကတိအတန်တန်ပေးပြီး ရွာမှထွက်ခဲ့လေတော့၏။

သူသည် ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးရှိသော ရွာသို့ သွားလေ၏။

ထိုရွာသို့ရောက်သောအခါ ဆန်ကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ရွာဦးကျောင်း၌ တည်းခိုလေ၏။

သူသည် ရွာဦးကျောင်း၌ တည်းခိုရင်း လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီး ရှိရာ ခြံဝန်းကို မသိမသာစုံစမ်းလေ၏။ လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးသည် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်ကြောင်း သိရ လေ၏။

၈၀ စင်မြက်သူရ

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအရပ်၌ ဆန်ကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ်
လှည့်လည်သွားလာနေရင်း ထိုအရပ်၌ လောင်းကစားဝိုင်းများ
အလွန်များပြားကြောင်းလည်း သတိပြုမိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကြီးအောင်သည် လောင်းကစားဝိုင်းများ
ရှိရာသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာမှ ဝင်ရောက်၍ကစားသော အဖြစ်သို့
ရောက်ခဲ့၏။

သူသည်လောင်းကစားဝိုင်းများတွင် ဆင်နွှဲရန် ငွေကြေး
အပြည့်အစုံပါရှိသဖြင့် တစ်နေ့ကုန်ဝိုင်းများ၌ အချိန်ကုန်နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင် ၉၉

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာဦးကျောင်းသို့ ဆွမ်းအုပ်
ပို့ရန် ရောက်ရှိလာသော လယ်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးကို မြင်တွေ့ရ
လေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးသည် တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်များ
ဖွေးဖွေးဖြူနေသော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းနေကြောင်း တွေ့ရ
လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးကို မြင်သောအခါ
ကျောက်မျက်ရတနာများကို စတင်ဘူးဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ညသို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်၍ အမှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီး၏ ခြံဝန်းရှိရာသို့ ချည်းကပ်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ရွာလမ်းမများ၌ အကြိမ်ကြိမ်သွားလာခဲ့ဖူးသဖြင့် လယ်ပိုင်ရှင် အတွားကြီး၏ခြံသို့ ဘေးမသိရန်မခက် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အတွားကြီး၏ ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ခြံကိုခဏတာမျှ အကဲခတ်လေ၏။

ထို့နောက် ခြံအတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျယ်လောင်သော ခွေးဟောင်သံကိုကြားရ၏။

ရန်ကြီးအောင် ခွေးဟောင်သံကြောင့် ရုတ်တရက် အကြိရခက်ပြီး မိမိထံသို့ ကမူးရှူးထိုး ဝင်ရောက်လာသော ခွေးအား လက်ထဲရှိခွေးဖြင့် ပြေးထိုးလိုက်ရာ ခွေးသည် အိုင်ခနဲအော်၍ လဲကျသွားလေ၏။

ထို့နောက် ရန်ကြီးအောင်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အဝတ်ဖြင့်အုပ်၍ ခြံဝန်းတစ်နေရာရှိ သရက်ပင်ကြီးရှိရာသို့ သွားလေ၏။

သရက်ပင်ကြီးအောက်သို့ရောက်သောအခါ ရွှေဒဂါးသေတ္တာရှိမည့်နေရာကို မှန်းဆ၍ သံတူးရွင်းဖြင့် တူးဆွလေ၏။

အတန်ကြာအောင် တူးဆွပြီးနောက် ရွှေဒဂါးသေတ္တာ၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်သည် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားလေ၏။

ထို့နောက်သရက်ပင်ခြေရင်း၌ နေရာအနံ့ လိုက်လံတူးဆွလေ၏။ ထိုသို့တူးဆွသော်လည်း ရွှေဒဂါးသေတ္တာကို မမြင်ရချေ။

သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ခြံဝန်းအတွင်းလိုက်လံရှာဖွေလေရာ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုတွေ့ပြန်၏။

ထို့နောက် သရက်ပင် ခြေရင်းတွင်ထိုင်၍ သံတူးရွင်းဖြင့် တူးဆွပြန်၏။ ထိုသို့တူးဆွရင်း တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ချွင်ဟူသောအသံကို ကြားရသဖြင့် အလွန်စိတ် လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သတိကြီးစွာထား၍ သံတူးရွင်းဖြင့် ဆက်လက်တူးဆွလေရာ မြေကြီးထဲတွင် သံသေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏တိတ်တခိုးချစ်သူ မစောမြ၏

စကားများ မှန်ကန်နေသဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား၏။

သူသည် မြေကြီးများကို အတန်ကြာအောင် တူးဆွပြီး မြေကြီးထဲမှ သေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့၏။

မြေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သေတ္တာ၏ အဖုံးအား ဖွင့်လိုက်ရာ သေတ္တာထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးများ အပြည့်အသိပ် ရှိနေကြောင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြင်တွေ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများကို လက်ဖြင့် အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်၍ တရှုတ်ရှုတ်နမ်းရှုံ့လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သံသေတ္တာထဲရှိ ရွှေဒင်္ဂါးများကို အသင့်ယူဆောင် လာသော အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်လိုက်လေ၏။

ရွှေဒင်္ဂါးများအား အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပြီးသောအခါ ရှေ့မှ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသော ကင်းသမားများကို မြင်တွေ့ရ သဖြင့် ခြံစည်းရိုး၏အနောက်တွင် ဝင်ရောက်၍ ပုန်းအောင်းလိုက်ရ လေ၏။

ကင်းသမားများ လွန်သွားသောအခါ ခြံစည်းရိုးမှထွက်၍ ရွာ ဦးကျောင်းသို့ အပြေးနှင်ခဲ့ရလေ၏။

ရွာဦးကျောင်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ မိမိကျောင်းမှ ညဘက် ပျောက်သွားခြင်းကို မည်သူမျှ ရိပ်စားမိခြင်း မရှိချေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆရာတော်ကြီး၏ ကရုဏာစိတ်ကြောင့် ကျက်သရေခန်းထဲတွင် တစ်ဦးတည်း အိပ်စက်ခွင့်ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကျက်သရေခန်း၏ တံခါးကိုပိတ်၍ မိမိရရှိထားသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို အားပါးတရ ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုရင်း လောဘဇောကပ်ကာ တစ်ညလုံး မျက်စိ ကြောင်ပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ထိုရွာမှ ထွက်ခွာရန်ကြံစည်လေ၏။

ရွာ၌ ဆက်လက်နေထိုင်လျှင် ရွှေဒင်္ဂါးများနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိကို သံသယဖြစ်ပေါ်လာမှာစိုး၏။

ညက လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီး အိမ်တွင်ရှိသောခွေးကို ဓားဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ရာ ထိုခွေးသေဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လယ်ပိုင်ရှင် အတွားကြီးသည် သူမ၏ရွှေဒင်္ဂါးများ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းကို ရိပ်စား မိသွားနိုင်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ကန်တော့၌ အရေးတကြီးကိစ္စပေါ်လာ၍ မိမိနေရပ်ဌာနေသို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်တင်လေ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် လောကီကိစ္စများနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားသူမဟုတ်သဖြင့် ရန်ကြီးအောင်အား အသာတကြည်ခွင့်ပြုပေး၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကျောင်း၌ရှိသော ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကျောင်းသားများကို နှုတ်ဆက်၍ ထိုရွာမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် မန္တလေးဘက်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးထံမှ ရရှိခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးများ၏ တန်ဖိုးတစ်ဝက်ကို မန္တလေး၌ ထုခွဲရောင်းချရန်ဖြစ်၏။

သူသည် မန္တလေးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် တည်းခို၍ ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြားခန့်ကိုယူကာ ရောင်းချရန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မန္တလေးမြို့၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ထိပ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကိုတွေ့လေရာ ထိုဆိုင်အတွင်းသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

ဖန်းထိပ်ဖို၏ ပိုင်ရှင်လူကြီးနှင့်တွေ့သောအခါ သူ၏လက်ဝယ်ရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို ရောင်းချလိုကြောင်းပြောလေ၏။

ဖန်းထိပ်ပိုင်ရှင်လူကြီးသည် ရန်ကြီးအောင်၏ရွှေဒင်္ဂါးများကို ဆက်ခံယူ၍

“ ရွှေ စစ်/မစစ် စမ်းသပ်ကြည့်မယ်နော် ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က မိမိ၏ပစ္စည်းကို ယုံကြည်စွာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ကာ

“ ကြိုက်သလို စစ်ဆေးနိုင်ပါကတယ် ဦးလေး ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးရောင်းရသောငွေများနှင့် မန္တလေးမြို့တွင် လှည့်လည်သောင်းကျန်းရန်အတွက် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ရန်ကြီးအောင်ရှိရာသို့ ပန်းထိမ်ပိုင်ရှင် လူကြီး
ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဒီမှာ သူငယ်၊ မင်းရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို တို့ဆိုင်က မယူနိုင်
ဘူး ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပန်းထိမ်
ပိုင်ရှင်လူကြီးကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဘာဖြစ်လို့ မယူနိုင်တာလဲဗျာ၊ ဦးလေးတို့ဆိုင်မှာ ငွေမနိုင်လို့
လား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်လူကြီးက
ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီမှာသူငယ်၊ ငါတို့ဆိုင်က မင်းရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးဆယ်ပြားမပြေးခဲ့
ပြားတစ်ရာလာရင်တောင် ဝယ်နိုင်တယ်၊ မင်းရွှေဒင်္ဂါးတွေကို
မယူတာက ရွှေဒင်္ဂါးတွေက အတုတွေဖြစ်နေလို့ပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပန်းထိမ်ဆရာလူကြီး၏စကားကြောင့်
မိမိနားကိုပင် မိမိမယ့်နိုင်ဘဲ

“ ဘာ... ရွှေဒင်္ဂါးတွေက အတုတွေဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ
ဗျာ၊ ခင်ဗျား သေဆေးချာချာ စမ်းသပ်ပြီးပြီလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်လူကြီးက

“ ငါ မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်ပြီးပြီ၊ ငရဲမီးနဲ့လည်း စားကြည့်
ပြီးပြီ၊ မင်းရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ အတုမှ အတုတွေပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် အလွန်စိတ်ဓာတ်ကျ
သွားလေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီး၏ ရွှေဒင်္ဂါးများသည် အဘယ်ကြောင့်
အတုများဖြစ်နေသနည်း။

ရန်ကြီးအောင်သည် ၎င်း၏လက်ဝယ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာသော ရွှေဒင်္ဂါးများကိုကြည့်၍ မယုံနိုင်သေးဘဲ အခြားသော
ပန်းထိမ်ဆိုင်သို့သွားကာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို အတုနှင့်အစစ် ခွဲခြားလို
ကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ရွှေဒင်္ဂါးများကို စစ်ဆေးသောသူ ပြန်လည်၍
ထွက်လာပြီး

“သေချာတယ်၊ မောင်ရင်ရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေက အတူတူပဲ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား
လေ၏။

သူသည် ခေတ္တတည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ကမ်းကတန်း
ပြန်သွားပြီး ရတနာများထည့်သော အိတ်ကိုဖွင့်ကာ ရေတွက်
ကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ ရွှေဒင်္ဂါးစုစုပေါင်း တစ်ရာတိတိရှိကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးများကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်
လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ ဘာကြောင့်အစစ်မဟုတ်ဘဲ
အတူ တွေ့ဖြစ်နေရတာလဲ၊ ငါ့ရဲ့ချစ်သူ မစောမြရဲ့ ပြောစကားအရ
ဆိုရင် ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ အစစ်တွေဖြစ်လို့ လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီး
ဟာ ညဉ့်သန်းခေါင်အချိန်မှတစ်ဆင့် သတိတရ ကြည့်ရှုတာပဲ၊ အာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ရာထဲက အတူတူပေါသလို အစစ်တွေလည်း
ပါနိုင်တာပဲ၊ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေကို မန္တလေးမြို့မှာရှိတဲ့ ပန်းထိမ်ဆိုင်
တွေမှာ ခွဲဝေပြီး ရွှေဒင်္ဂါးအစစ်ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးခိုင်းရမယ်၊

ဆိုင်တစ်ဆိုင်တည်းကို ရွှေဒင်္ဂါးအများကြီးယူသွားရင်လည်း ငါ့
အပေါ်မှာ သံသယ ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဟုဆိုကာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ခွဲဝေ၍ ပန်းထိမ်ဆိုင်များတွင်
လှည့်လည်ပြီး ရွှေစစ်မစစ် စစ်ဆေးခိုင်းလေ၏။

သူသည် မန္တလေးမြို့အနှံ့လှည့်လည်သွားလာပြီး ရွှေဒင်္ဂါးများ
ကို ရွှေစစ်မစစ် စစ်ဆေးလေရာ ညနေစောင်းသည်နှင့် သူ၏ရွှေဒင်္ဂါး
အားလုံး အစစ်မဟုတ်ကြောင်းသိလိုက်ရလေ၏။

ရွှေဒင်္ဂါးများကို စစ်ဆေးပေးသော ပန်းထိမ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်
က

“တကယ်တော့ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေကို လုပ်တဲ့လက်ရာက
အတော်ညံ့ဖျင်းတယ်၊ ရွှေဒင်္ဂါးစစ်မစစ် ရွှေအကြောင်းနားလည်တဲ့လူ
မလိုဘူး၊ ရွှေဒင်္ဂါးကို များများကိုင်ဖူးတဲ့ လူတွေဆိုရင် သိနိုင်တယ်၊
မောင်ရင်ဟာ ရွှေဒင်္ဂါး မကိုင်ဖူးတဲ့လူဖြစ်တဲ့အတွက် မသိတာ
ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွား
ပြီး

မင်းခြံဘုရား

“ဟေ့လူကြီး၊ ကျုပ်က ရွှေကို ဝါသနာမပါလို့ မကိုင်တာဗျာ၊ ကျုပ်မိဘတွေက လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးတွေ၊ ဟောဒီလို ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို အများကြီးပိုင်တယ်”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေရာ ပန်းထိမ်ပိုင်ရှင်လူကြီးသည် ရန်ကြီးအောင်၏စကားကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲ

“လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသားလုပ်နေပြီးတော့ ဒီလောက်ညံ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးအတုတွေကို အစစ်နဲ့အတု မခွဲခြားနိုင်ဘူး၊ မင်းက အတော် သနားစရာကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ”

ဟုပြောဆိုကာ ရန်ကြီးအောင်အား အထင်သေးသောအကြည့် ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွှေဒင်္ဂါးအတုများကို အိတ်ထဲတွင်ထည့်၍ တည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်လာခဲ့ လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ ပုလိပ်များရောက်ရှိလာပြီး

“ဟေ့ကောင် ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။

ရန်ကြီးအောင် ၉၁

ရန်ကြီးအောင်သည် ပုလိပ်များက မိမိအား ရပ်တန့်ခိုင်းနေသဖြင့်

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်တစ်ဦးက

“မင်းဟာ မန္တလေးမြို့ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးအတုတွေကို လိုက်ပြီး ဆိုင် တွေမှာ စစ်ဆေးခိုင်းနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ပန်းထိမ်ဆရာတွေက မသင်္ကာလို့ ငါတို့ပုလိပ်တွေကို သတင်းပေး လိုက်တာပဲ၊ မင်းဟာ ဓားပြတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

ဟုပြောကာ ရန်ကြီးအောင်အား ဖမ်းဆီးရန်ပြင်လိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပုလိပ်များ၏ စကားကြောင့် အထိတ် တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးခဲ့လေ၏။

ပုလိပ်များသည် ရန်ကြီးအောင်၏အနောက်မှ အော်ဟစ်၍ လိုက်ပါလာ၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် အပြေးသန်သူ ဖြစ်သဖြင့် ပုလိပ်များအား မျက်ခြေပြတ်အောင် ပြေးလွှားသွား နိုင်ခဲ့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ လော်ရီ

၂ ဇင်ဇုတ်သူရ

ကာကြီးတစ်စီးကို တားဆီး၍ လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့လေ၏။

လောရီကားကြီးသည် မန္တလေးမြို့ပြင်သို့ထွက်မည်ဖြစ်လေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် မန္တလေးမြို့မှ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် လွတ်မြောက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆန်အိတ်များပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လှ၍ လိုက်လာပြီး ရွှေဒဂါးအတုများအတွက် စွန့်စားခန်းဖွင့်ခဲ့ခြင်းကို မချီတင်ကဲဖြစ်နေလေ၏။

မိမိ၏ တိတ်တခိုးချစ်သူ မစောမြအား စိတ်ထဲတွင်ကနိတ်၍ ဟိုနီဆဲနေမိ၏။

မစောမြ၏ ပြောစကားအရ လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အချိန်တွင် အိပ်ရာမှထ၍ ရွှေဒဂါးများကို အားပါးတရ ကြည့်ရှုတတ်သည်ဆို၏။

လယ်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးသည် တန်ဖိုးမရှိသော ရွှေဒဂါးအတုများကို အဘယ်ကြောင့် ရူးရူးမူးမူးဖြစ်နေသနည်း။

လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးသည် ရွှေဒဂါးအစစ်များကို ရောင်းချ၍ အတုများနှင့် လဲလှယ်ထားလိုက် ခြင်းပေလော။

ရန်ကြီးအောင်သည် တွေးရင်း ခေါင်းခြောက်လာသဖြင့် တခဏမျှ အိပ်စက်ပျော်သွားလေ၏။



၆၀ ဖန်၏၊ နှစ်ပြုံးပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသားကလေး၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်ဖျူ ရေးသားနိုင်ပါသည်။

လော်ရီကားကြီးသည် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့ မြို့များ တစ်မြို့ပြီး တစ်မြို့ ကျော်ဖြတ်၍ ခရီးဆက်လက်သွားလာနေလေ၏။

မိမိလိုက်ပါလာသော လော်ရီကားကြီး လမ်းတစ်နေရာတွင် ဘီးပေါက်၍ ရပ်တန့်သွားသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်တွေ့ရသော စေတီလေးရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

စေတီကလေးသည် တောင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်တွင် တည်ထားပြီး ထုံးသင်္ကန်းကပ်လှူထားသဖြင့် အလွန်သပ္ပာယ်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် စေတီ၏လှေကားထစ်များအတိုင်း အပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။

စေတီပေါ်တွင် လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရဘဲ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်ခဏမျှ ထိုင်၍ ဘုရားဝတ်ပြုလေ၏။
ဆိုသို့ဘုရားဝတ်ပြုရင်း စေတီရင်ပြင်တစ်ဝိုက်တွင် သစ်ရွက်ခြောက် နှား ကြွေကျနေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရတနာသုံးပါးကို အလေးအမြတ်ပြုသူ မဟုတ်ဘဲ ဘုရားကိုပင် မှန်မှန်ရှိခိုးသူ မဟုတ်ချေ။

သို့သော် စေတီရင်ပြင်ပေါ်ရှိ အမှိုက်သရိုက်များကို မြင်တွေ့သောအခါ ကောင်းမြတ်သောစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကုသိုလ်ယူချင်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်ပြင်ပေါ်ရှိ သစ်ရွက်ခြောက်များကို လက်ဖြင့် လိုက်လံကောက်ယူလေ၏။

ထို့နောက် စေတီရင်ပြင်တစ်နေရာ၌ တံမြက်စည်းကို တွေ့ရသဖြင့် ရင်ပြင်တော်ကို လှည်းကျင်းလေ၏။

ရင်ပြင်တော် သန့်ရှင်းသွားသောအခါ၊ စေတီ၏ ပန်းတင်ခုံများမှာ သစ်ရွက်ခြောက်များရှိနေသဖြင့် ပန်းတင်ခုံများကိုလည်း သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် စေတီတော်၏ အရပ်မျက်နှာအသီးသီးမှ ပန်းတင်ခုံများကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်နေစဉ် ပန်းတင်ခုံပေါ်ရှိ ပန်းအိုးကြီးသည် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ကျကွဲသွားလေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိ၏ပယောဂကြောင့် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ကျကွဲသွားသော ပန်းအိုးကြီးကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ

“ လောကမှာ ဒီလိုပဲကွ၊ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်စေတနာကောင်းပြီး စေတနာ၊ သဒ္ဓါတရားထက်သန်နေပါစေ၊ ကံအကြောင်း မလှရင်တော့ ပျက်စီးတတ်တယ်ကွ၊ မောင်ရင်က စနေသားမဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းသော အသံကိုကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူကြီးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူကြီးသည် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးဖြိုင်းမွေးများရှိပြီး ကြည်ညိုသည့် အဆင်းသဏ္ဌာန်ရှိလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူကြီးကို အံ့သြနိုးဖြင့် ကြည့်၍

“ ကျွန်တော်က စနေသားဆိုတာ အဘက ဘယ်လိုလုပ်လေ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူကြီးက ခပ်ပြင်းချ၍

“ ဒါတွေကို မေးမနေနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ရှင်းပြရင်လည်း သေသည်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စနေထောင့်မှစ ပန်းအိုးကွဲသွားတာ အတွက် အတိတ်နိမိတ် မကောင်းဘူးကွ၊ မင်းမှာ ဘေးဒုက္ခတွေနဲ့ ဆိုင်ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့မွေးရပ်ဇာတိမြေကို ခြန်ဆုံးပြန်ပါကွာ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် လူကြီး၏စကားကြောင့် ရွာတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးအတွက် စိုးရိမ်သောက

ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လူကြီးကို ဦးချကန်တော့၍ စေတီလေးမှ ထွက်လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် မိမိ၏မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင် လိုက်ပါလာသော ကားကြီးသည် မြို့နယ်တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ ဖြတ်သန်းပြီး ရန်ကြီးအောင်တို့ ရွာအနီးရောက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ မြန်ခဲ့လေ၏။ ရွာထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ဦးက ရန်ကြီးအောင်ကို မြင်သည်နှင့်

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး ပြန်လာပြီ၊ ရွာမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာ အစ်ကိုကြီးသိလား”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်မိ ဖြစ်သွားပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသား၏ ပခုံးကို လှုပ်ယမ်းရင်း

“ဘယ်လိုဒုက္ခရောက်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားက ရန်ကြီးအောင်ကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အစ်ကိုအဖေ့နဲ့ အမေကြီး ဓားပြသတ်လို့ သေပြီဗျ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည်

“ဘာ”

ဟုရေရွတ်၍ သူ၏အိမ်ရှိရာသို့ ပြေးလေ၏။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အိမ်၌ ရွာရှိလူစုံရောက်ရှိနေသဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်သွား၏။

ထိုအခါ အိမ်ဦးခန်းတွင် ထိုင်နေသော သူကြီးက ရန်ကြီးအောင်ကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ရန်ကြီးအောင် စိတ်အေးအေးသာထားပြီး နားထောင်ပေတော့၊ မင်းရဲ့ အဖေ့နဲ့အမေတော့ ဓားပြသတ်လို့ ဆုံးရှုံးပြီ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူကြီး၏စကားမဆုံးမီ မိမိအတွက် မိဘနှစ်ပါး ထားရစ်ခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးများကို သတ်ရပြီး ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား

ကာ အိမ်၏အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေ၏။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီး၏ ခုတင်အောက်တွင်ရှိသော သံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေရာ သံသေတ္တာထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးများ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အလွန်စိတ်ပျက်သွားပြီး သံသေတ္တာကို လက်သီးဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ထိုးလိုက်ကာ

“ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူ့ဓားပြတိုက်သွားသလဲ ”

ဟု ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်၏အနီးသို့ သူကြီးနှင့် ရွာသူကြီးများ ရောက်ရှိလာပြီး

“ လွန်ခဲ့တဲ့ညကပဲ ငါတို့ရွာကို ဓားပြတွေ ဝင်သွားတာကွ၊ ဓားပြတွေက မြင်းကိုယ်စီပါပြီး လက်နက်ခဲယမ်းအပြည့်အစုံပါတယ်။ ရွာကို ဓားပြတိုက်သွားတဲ့ကောင်က မင်းရဲ့မိတ်ဆွေမကွ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် အလွန်အံ့ဩသွားပြီး

“ ဗျာ... ကျွန်ုပ်တို့ရွာကို ဓားပြတိုက်သွားတဲ့ကောင်က ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကောင့်ကို ကျုပ်လိုက်ရှာပြီး

သတ်မယ် ”

ဟုပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သူကြီးက

“ ရွာကို ဓားပြတိုက်တဲ့ကောင်တွေအားလုံးမျက်နှာမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာကွ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့အားလုံး ဓားပြဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အိမ်က လယ်ကူလီမျိုးမြင့်ကတော့ ဓားပြခေါင်းဆောင်ရဲ့မျက်နှာကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်တွေ့သွားတယ်၊ ဓားပြခေါင်းဆောင်က အိမ်ပတ်လည်လှည့်ပြီးတော့ ရှာဖွေနေတုန်း သူ့ရဲ့မျက်နှာဖုံးစွပ် ကျွတ်ကျပြီး လယ်ကူလီ မျိုးမြင့်က မြင်တွေ့ခဲ့တာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက လယ်ကူလီမျိုးမြင့်က ထန်းရည်မူးပြီး အိမ်အောက်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ဓားပြတွေရဲ့ ဆူညံသံကြောင့် လယ်ကူလီမျိုးမြင့် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာတယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ ဓားပြခေါင်းဆောင်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့သွားခဲ့တာပဲ၊ ဓားပြခေါင်းဆောင်က မင်းတို့အိမ်မှာလာပြီး တည်းခိုခဲ့တဲ့ ကိုဝဏ္ဏဆိုတဲ့လူပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ဒေါသတကြီး တောက်

ခေါက်၍

“ တောက်... ကိုဝဏ္ဏ၊ ခင်ဗျားလုပ်ရက်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အိမ်မှာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားအသက်ကို လည်း ကယ်တင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့မိသားစုပိုင် ရွှေငွေရတနာတွေအားလုံးကို ရယူသွားရုံမကဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့မိဘတွေကို တောင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်သက် ဘယ်တော့မှမကြေဘူး၊ မိုးအဆုံးမြေအနှံ့ ခင်ဗျား နောက်ကိုလိုက်ရှာပြီး ကလုံစားချေမယ် ”

ဟုဒေါသတကြီးပြောဆိုလေ၏။

ရွာသူကြီးက ရန်ကြီးအောင်၏ ပုခုံးကိုပုတ်၍

“ ဘုရားရဟန္တာတောင်မှ အနိစ္စတရားကို မကျော်လွန်နိုင်ခဲ့ တာပဲ။ တရားနဲ့ပဲဖြေပါ ရန်ကြီးအောင်ရယ်၊ မင်းလည်း တစ်သက်လုံး ဆိုးမိုက်လာခဲ့တယ်။ အခုတော့ မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါးလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မင်း လိမ္မာဖို့သင့်ပြီ ရန်ကြီးအောင်၊ ဘဝတစ်လျှောက် လုံး ကိုယ်နေချင်သလို နေခဲ့တယ်။ မင်းဟာ မိဘတွေက အလိုလိုက်

ဘေးတဲ့အတွက် အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ပြီး ဆိုးချင် ဆိုင်း ဆိုးတောနေခဲ့တယ်။ အခုတော့ မင်းကို အလိုလိုက်မဲ့ မိဘတွေ သည်း မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းလိမ္မာဖို့သင့်ပြီ ”

ဟုဆုံးမစကားပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မည်သူ၏ အဆုံးအမကိုမှ နှောခံခဲ့သဖြင့် သူကြီး၏စကားသည် သံဝေဂရသွန်သကဲ့သို့ရှိလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိခင်နှင့်ဖခင်ကို မြှုပ်နှံထားရာ သင်္ချိုင်းသို့ သွား၍ မိဘများ၏ မြေပုံအား ကန်တော့လေ၏။ ထိုသို့ကန်တော့ရင်း ခြေကြီးကိုလက်သီးဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍

“ အဖေ့အမေ အတွက် ဒီကောင့်ကို မရရအောင်ရှာပြီး ကလုံစားချေပါ့မယ် ”

ဟုပြောခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။ သူသည် မိဘ နှစ်ပါးကို အစဉ်အမြဲ သတိရနေမိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိထံတွင် ဧည့်သည်အဖြစ် လာရောက်

စဉ်က ဝဏ္ဏအိပ်စက်ခဲ့သော အခန်းသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏
ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း ထရံကြားတွင် ညပ်ထားသော ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ်ကို တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုစာအုပ်ကိုယူ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ
ဝဏ္ဏ၏အမည် ရေးထိုးထားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် စာအုပ်ကလေးကို လှန်လှောကြည့်ရှုလေ
ရာ စာအုပ်ထဲတွင် ဂါထာမန္တနိများနှင့် ရှားပါးသော မြန်မာ့ဆေးနည်း
များကို ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဝဏ္ဏ၏ စာအုပ်ကို ဆက်လက်ကြည့်ရှု
သွားလေရာ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာသို့အရောက်တွင်

“ လာမဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ချစ်တဲ့ နန်းခမ်းနဲ့ပြန်ပြီး
ဆုံတွေ့ရတော့မယ်၊ နန်းခမ်းနဲ့ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့အတွက် ကိုယ်ဟာ
နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်စားခဲ့ရတယ်၊ ကိုယ့်မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေနဲ့
ပြည့်စုံပြီဆိုရင် နန်းခမ်းကို လက်ထပ်ယူပါမယ် ”

ဟုရေးသားထားလေ၏။

စာ၏အောက်တစ်နေရာတွင်

“ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ရှမ်းပြည်နယ် မိုးမခ
ဘုရားပွဲတော်က ကျွန်းညီနောင်မှာ အစ်ကိုနဲ့နန်းခမ်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့
ကြမယ်၊ ဒီအခါကျရင် နန်းခမ်းက အစ်ကိုကို ချစ်အဖြေပေးမယ်လို့
ကတိပေးခဲ့တယ် ”

ဟုရေးသားထားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝဏ္ဏ၏ ဒိုင်ယာရီကို
ဖတ်ရှုရသဖြင့် ၎င်းနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စကို ရရှိခဲ့လေ၏။

ဝဏ္ဏသည် လာမည့်သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် မိုးမခဘုရား
ပွဲတော်ရှိ ကျွန်းညီနောင်၌ နန်းခမ်းဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မတိုင်မီ မိုးမခ
ဘုရားပွဲသို့ ကြိုတင်ရောက်သွားပြီး ရန်သူတော် ဝဏ္ဏအား ရှာဖွေရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုရက်များအတွင်း တစ်ကိုယ်တည်း
အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ရလေ၏။

မိဘနှစ်ပါး၏ တစ်သက်လုံး ရှာဖွေဆောင်းခဲ့သော စည်းစိမ်

ဥစ္စာများသည် ဝဏ္ဏ၏လက်သို့ ရောက်သွားချေပြီ။

ရန်ကြီးအောင်သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ရောက်ရန် တစ်လကျော်နီးပါး လိုသေးသဖြင့် ရွာ၌ တစ်လကျော်ခန့် အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီး၌နေထိုင်သည့် အခါတိုင်း သေဆုံးသွားသော မိဘနှစ်ပါး၏မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်နေမိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လောင်းကစားလုပ်ရန် ဝါသနာထုံသော်လည်း ရန်သူများကို လက်စားမချေနိုင်မီ လောင်းကစားအလုပ်ကို မလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ၏ အိမ်ကြီး၌ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မကျန်ခဲ့သဖြင့် အိမ်ရှိ ပရိဘောဂများကို ကုန်စုံဆိုင်ရှင် တရုတ်ထံသို့ သွားရောက်ရောင်းချရ၏။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် ရန်ကြီးအောင်တို့အိမ်ရှိ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ဈေးပေါသဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာ၌ တစ်လနီးပါးနေထိုင်ပြီးနောက် ရန်သူတော်ဝဏ္ဏကို ရှာဖွေရန်အတွက် ရှမ်းပြည်နယ်ရှိ မိုးမခဘုရားပွဲတော်

သို့ သွားရောက်ရန် ကြံစည်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ခြံထဲတွင်မြှုပ်ထားသော လက်နက်သေတ္တာကို သွားရောက်တူးဖော်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်များကို တိုက်ချွတ်ဆေးလေ၏။

ထိုသေနတ်များသည် မိမိအတွက် ဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့သော သေနတ်များဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဝဏ္ဏအား လက်စားချေချင်စိတ်ပြင်းပြနေသဖြင့် ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပမည့်ရက်သည် နှေးကွေးလွန်းသည်ဟု ထင်မြင်နေမိ၏။



ရန်ကြီးအောင်သည် ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပရန် တစ်ပတ်ခန့်
လိုသော အချိန်၌ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့တက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက်
မိုးမခဘုရားရှိရာသို့ ကားကြိုဖြင့် လိုက်ခဲ့လေ၏။

မိုးမခဘုရားရှိရာသို့ရောက်အောင် နှားလှည်းဖြင့် လမ်းကြိုလိုက်
ရလေ၏။ လှည်းလမ်းကြောင်းဆုံးသောအခါ မိုးမခဘုရားပွဲတော်
ကျင်းပရာ ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးတော်တန်းကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုဘုရားပွဲကြီးသည် အလွန်စည်ကားသော ဘုရားပွဲကြီး
ဖြစ်သဖြင့် ပွဲတော်သို့လာရောက်သော ဘုရားဖူးပရိသတ်များ
များပြားလှ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပထမဦးဆုံးနေ့တွင် ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးတန်း
များကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခါ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ လာရောက်ရောင်းချသော
ဈေးသည်အမျိုးပေါင်း စုံလင်စွာ တွေ့ရှိရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုနေ့တစ်နေ့ကုန် ဘုရားပွဲတော်အတွင်း
လှည့်လည်၍ ကျွန်းညီနောင်အကြောင်းကို စုံစမ်းလေ၏။

သို့သော် ကျွန်းညီနောင်နှင့်ပတ်သက်သော သံလွန်စကိုမူ မရ
သေးချေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ ဘုရားပွဲလာ
ပရိသတ်များနှင့်အတူတူ အိပ်စက်လေ၏။ နောက်နေ့နံနက်တွင်
ဘုရားဖူးများ ဆူညံနေသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်သည် အိပ်ရာမှ စောစီးစွာ
နိုးလာလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆယ်နှစ်ပွဲဈေးသည်တန်းများအတွင်း
လှည့်လည်သွားလာရင်း ကျွန်းညီနောင်ပင်ကြီးအကြောင်းကို ရှာဖွေ
လေ၏။

သို့သော် ထိုနေ့ညနေစောင်းသည်အထိ ကျွန်းညီနောင်နှင့်

ပတ်သက်သော သဲလွန်စကိုမရသဖြင့် ရန်ကြီးအောင်သည် စိတ်ဖျက်
လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ရောက်ရန် အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့်
ကျွန်းညီနောင်ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဖွေရပေတော့မည်။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆယ့်နှစ်ပွဲမျိုးသည်များအတွင်း လှည့်
လည်ရင်း ကျွန်းညီနောင်ပင်နှင့် ပတ်သက်၍ သိကျွမ်းသည်ဟု
ထင်သူများကို မေးမြန်းလေ၏။

သို့သော် မေးမြန်းခံရသူတိုင်း ကျွန်းညီနောင်ပင်နှင့်ပတ်သက်၍
မသိကြောင်း နားမလည်ကြောင်းသာ ဖြေဆိုကြ၏။ ရန်ကြီးအောင်
သည် ထိုသို့သွားလာရင်း လူသူကင်းရှင်းသော ဘုရားကုန်းတော်
တစ်နေရာသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုနေရာ၌ ဆယ့်နှစ်ပွဲမျိုးသည်များမရှိဘဲ ကတ်စူပြားပေါ်တွင်
မိန်းမပျိုရေးဆွဲသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးသာ မြင်တွေ့ရ၏။

မိန်းမပျိုသည် မြေပေါ်တွင်ထိုင်၍ ပန်းချီကားများကို တစ်ချပ်
ပြီး တစ်ချပ်လက်တန်းရေးဆွဲနေခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းမပျိုရေးဆွဲသော ပန်းချီကားများမှာ အနုပညာ လက်ရာ

မြောက်လှ၏။

သို့သော် သူမ၏ပန်းချီကားများမှာ ထူးဆန်းပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရ
ခက်သော စိတ္တဆန်ဆန်ပုံများကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူမ၏ပန်းချီကားငယ်လေးများကို
တစ်ခဏမျှ ကြည့်ရှုပြီး ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

သူသည် ဘုရားကုန်းတော်ဝန်းကျင်၌ ရှေးမီနောက်မီ အဘိုးကြီး
များကို ရှာဖွေ၍ ကျွန်းညီနောင်နှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေ၏။

သို့သော် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်တွင် ရှေးမီနောက်မီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
များကို မတွေ့ရဘဲ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဘိုးတော်ယောင်ယောင်
လူများကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။

ဘုရား၏တစ်နေရာတွင် ယောဂီဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသော
လူတစ်ဦးသည် အာပေါင်အာရင်းသံသံဖြင့် မိမိ၏ဂါထာယန္တရား
များ အစွမ်းထက်မြတ်ကြောင်း ပြောဆိုနေလေ၏။

ဝတ်ဖြူဆင်ကြယ်ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဇာတ်မင်းသားဟန်ပန်၍
နေသူတစ်ဦးသည် သူ၏ရှေးဘဝနောက်ကြောင်းများကို ပရိသတ်

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

များအား ညာဝါးပြီးဖြန်းပြီး ပြောပြနေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် စေတီတော်၏ရင်ပြင်ပေါ်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဆင်းခဲ့လေ၏။

သူသည် စေတီတော် လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းလာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရမ်းကားတစ်ဦးသည် ပန်းချီဆွဲသော မိန်းမပျို၏ လက်ကိုဆွဲ၍

“ဟောဒီပန်းချီကားတွေရေးပြီး အချိန်ကုန်မနေပါနဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့ ရွာဘက်ကိုလိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ မင်းအတွက် ငွေတွေ အများကြီးရမှာပါ။ ငါတို့ရဲ့လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးက မင်းကို မြင်မြင်ခြင်း ခွဲလမ်းသွားလို့ကွ ”

ဟု ပြောရင်း မိန်းမပျိုအားရွာဘက်သို့လိုက်ရန် အတင်းအဓမ္မ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနေလေ၏။

မိန်းမပျိုက

“ရှင်တို့ကျွန်မကို ဘယ်လိုအစားမျိုးအောက်မေ့လို့လဲ၊ ကျွန်မ ပန်းချီကားတွေရေးပြီး ရောင်းစားနေတာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့

ရန်ကြီးအောင် ၁၁၃

အနုပညာစိတ်ကိုဖွင့်ထုတ်နေတာ၊ ရှင်တို့နဲ့ကျွန်မလုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး၊ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း မလိုချင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ လူရမ်းကားသုံးယောက်က သူမကို အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်ရန် ကြိုးပမ်းပြန်၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ

“ နင်တို့ဒီလောက် သူဌေးအပေါ် ကြည်ညိုနေရင် နင်တို့ နှမတွေ ရှာပြီး ပေးစားလိုက်ပါလား ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူရမ်းကားတစ်ဦးသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မိန်းမပျိုအား လက်ဖြင့်ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျိုဘက်မှ ရပ်တည်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်လိုက် ”

ဟုအော်ဟစ်ကာ လူရမ်းကားများအနီးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

လူရမ်းကားများသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရန်ကြီးအောင်ကိုမြင်

သောအခါ မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက

“ဟေ့ကောင်၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့အလုပ်မှာ ဝင်မရွပ်ပါနဲ့၊ သေသွားချင်လို့လား”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေ၏။ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါ့ရှေ့မှာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို စော်ကားနေတာ ငါလက်ဝိုက်ပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အလိုမတူတဲ့မိန်းကလေးကို မတရားခေါ်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူရမ်းကားများသည် ရန်ကြီးအောင်ကိုကြည့်၍ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် သိုင်းပညာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သင်ယူထားပြီး မကြာခဏ သတ်ပုတ်ခြင်းကိစ္စနှင့် နှုတ်လုံးနေရသဖြင့် လူရမ်းကားသုံးယောက်ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အထိနာအောင် တိုက်ခိုက်သွားနိုင်၏။

လူရမ်းကားများသည် ရန်ကြီးအောင်နှင့်ဆက်လက်၍ မယှဉ်ဝံ့တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

လူရမ်းကားများ ထွက်ပြေးသွားသောအခါမှပင် ပန်းချီဆွဲသော မိန်းမပျိုက ရန်ကြီးအောင်ကို လေးနက်သော အမူအရာဖြင့် ကြည့်

“ကျွန်မကို အခုလို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကယ်တင်ပေးခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က

“ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ အသေးအမွှားပါပဲ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်ကတည်းက ကြိုသိတယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က

“အရင်နေ့တွေကလည်း ဒီကောင်တွေ မင်းကိုလာပြီးစော်ကား

နေတာလား။

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမပျိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကျွန်မ သိတယ်ဆိုတာ ပန်းချီကားလေးတွေက ပြောလို့ပါ။ ကျွန်မရဲ့အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ပန်းချီကားတွေက အမြဲတမ်းကြိုတင်ပြီး ပြောပြလေ့ရှိတယ်။”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က မိန်းမပျိုကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ဘယ်လိုကြိုပြီးသိတာလဲ၊ မင်းပြောတဲ့စကားက ကျွန်မ နားမရှင်းဘူး။”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ကျွန်မ ပန်းချီကားတွေဆွဲနေတာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ အာရုံတွေကြောင့်ပါ။ ဒီအာရုံတွေကြောင့် ကျွန်မ ပန်းချီကားတွေကို လူတွေက ထူးဆန်းတယ်လို့ပြောကြတယ်။ ကျွန်မမျက်လုံးထဲမှာ ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် အာရုံတွေမြင်တိုင်း ပန်းချီကားတွေချည်း

ဆွဲနေမိတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတစ်သက်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပန်းချီပညာကို မသင်ယူခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မ အပျိုအောင်စအချိန်ကစပြီး မျက်လုံးထဲမှာ မြင်တဲ့အာရုံဆန်းတွေကို စာရွက်ပေါ်မှာ ဆွဲတတ်ချင်နေတာနဲ့ ရေးခြစ်နေမိတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်မစေတီလေးတစ်ဆူရဲ့ ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ခဲတံနဲ့ရေးခြစ်နေတုန်း ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး ကျွန်မရဲ့ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ပုံတွေကို ကြည့်တယ်။ ဒီပုံတွေဟာ ကျွန်မရဲ့ အမြင်အာရုံကတစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာဆိုတာသိစော့ ပန်းချီဆရာကြီးက အလွန်အံ့သြသွားတယ်။ ချက်တော့ ပန်းချီဆရာကြီးက ကျွန်မကို စာရွက်နဲ့စုတ်တံပေးပြီး ပန်းချီဆေးတွေနဲ့ ရေးဆွဲစေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ စာချက်တွေကို ပိုပြီးပေါ်လွင်အောင် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ချောင်စုံပန်းချီကားလေးတွေကို လူအများက နှစ်သက်တဲ့အတွက် ဆောင်းရမ်းယူကြတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ဘုရားပွဲတော်မှာ ကျွန်မရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ပန်းချီကားလေးတွေကို ရောင်းဖို့စိတ်ကူးခဲ့တာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဩက ကျွန်မ ရေးဆွဲတဲ့ပန်းချီကားကိုကြည့်ပါ။”

ဟုဆိုကာ ရန်ကြီးအောင်၏လက်ထဲသို့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို

ထိုးပေးလိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူသုံးဦး၏အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်ရလေ၏။

“ ဒီပန်းချီကားထဲက မိန်းမပျိုက ကျွန်မပဲ။ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေလေတဲ့ ပန်းချီကားထဲက လူတွေရဲ့မျက်နှာပေါ်က အရောင်တွေကို ကြည့်ပါ။ ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်တဲ့ အနီရောင်တွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ် ”

ဟုဆိုကာ ရန်ကြီးအောင်၏လက်ထဲသို့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ထည့်လိုက်ပြန်၏။

ထိုပန်းချီကားထဲတွင် လူတစ်ဦးက လူသုံးဦးအား အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေသော အမူအရာရှိ၏။

ထိုလူ၏အနီးတွင် အဝါရောင်သမ်းနေပြီး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဟန်ပန်ရှိလေ၏။

မိန်းမပျိုက

“ အဲဒီပန်းချီကားမှာ လူသုံးဦးကို မောင်းထုတ်နေတဲ့လူက တော့ ရှင်ပါပဲ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မဘက်ကနေဝင်ပြီး လူသုံးဦးကို မောင်းနှင်ထုတ်မယ်ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ညကတည်းက ကျွန်မရဲ့အမြင်အာရုံတွေထဲမှာ ကြုံမြင်ထားပြီးသားပါ ”

ဟုပြောလေ၏ ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့် အံ့သြသွားလေ၏။

“ ဟင်... ဒါတွေဟာ အမှန်တွေပဲလား။ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်မဲ့အကြောင်းအရာတွေကို မိန်းကလေးက ဘာကြောင့်ကြိုသိနေရတာလဲ။ ဘယ်လိုထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို ကျင့်ခဲ့လို့လဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျွန်မဘဝမှာ ဘယ်လိုကျင့်စဉ်မှ မကျင့်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ သင်ပြပေးခဲ့လှလည်း မရှိပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မရဲ့မွေးရာပါ အမြင်အာရုံဆန်းတွေပါ။ ဒီအာရုံတွေရဲ့ထူးခြားမှုကို ကျွန်မ အံ့သြလှုပ်မဆုံးပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်မှာဖြစ်မဲ့ အကြောင်းအရာတွေ
ကို မိန်းကလေး ကြိုတင်ပြီးသိနိုင်သလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အမျိုးသမီးက သက်ပြင်းချ၍

“ လူတိုင်း လူတိုင်းရဲ့အနာဂတ်ကိုတော့ ကျွန်မမသိနိုင်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ တချို့သော လူတွေရဲ့အနာဂတ်ကိုတော့ ကျွန်မကြိုတင်ပြီး
သိမြင်နိုင်တယ် ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က မိန်းမပျိုကိုကြည့်၍

“ ကျွန်ရဲ့အနာဂတ်ကိုရော ခင်ဗျား မသိနိုင်ဘူးလား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မိန်းမပျိုက ရန်ကြီးအောင်၏မျက်နှာကို စူးရှသောမျက်ဝန်းများ

ဖြင့် ကြည့်၍

“ ရှင်ရဲ့အနာဂတ်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်သိမြင်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သေသေချောချာတော့ မပြောဝံ့ဘူး၊ နောက်နေ့

ကျရင် ရှင်ဒီနေရာကိုလာခဲ့ပါ၊ ရှင်ရဲ့အနာဂတ်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်
သိမြင်နိုင်ရင် ရှင်အတွက် ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ် ရေးပြီး
လက်ဆောင်ပေးမှာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် သူ၏အနာဂတ်
ဘဝကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

“ ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ဘဝရဲ့အနာဂတ်ကို မိန်းကလေး ပုံဖော်
နိုင်ပါစေလို့ ကျုပ်ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မိန်းကလေး
က ဒီအရပ်မှာပဲ နေတာပဲလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဒီအရပ်မှာပဲ နေခဲ့တာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ ဒါဆိုရင် မိုးမခဘုရားဝန်းကျင်မှာ ကျွန်းညီနောင်ဆိုတဲ့
အပင်ကြီးကို သိသလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမပျိုက ခေါင်းညိတ်၍

“ ကျွန်းညီနောင်ကို ကျွန်မ သိတာပေါ့၊ ကျွန်းညီနောင်ဟာ ကျွန်မတို့အရပ်ဒေသမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရာချီကာလကတည်းက ရှိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိကြိုးတွေ အကြီးအကျယ်ပစ်တဲ့ရာသီမှာ ကျွန်းညီနောင်က မိုးကြိုးပစ်ခံရပြီး ပြုလဲကျခဲ့တယ်၊ ကျွန်းညီနောင် ပြုလဲပြီးတဲ့နောက်မှာ ဒီဒေသက လူတွေဟာ ကျွန်းမင်ကြီးကို ထင်းအဖြစ် ခုတ်လှဲလိုက်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်းညီနောင်ရှိတဲ့ အရပ်ကို ကျွန်မတို့ဒေသခံ လူတချို့ပဲ သိတော့တယ်၊ အချို့သော လူတွေဟာ ကျွန်းညီနောင်ကို မှတ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်းညီနောင်အောက်မှာ ဆော့ကစားဖူးခဲ့တဲ့အတွက် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေတာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က

“ ဒါဆိုရင် ကျွန်းညီနောင်ရှိတဲ့အရပ်ကို ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ပြန်င်မလား ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ မေးမြန်းလေ၏။ မိန်းမပျိုက ရန်ကြီးအောင်ကို ကြည့်၍

“ ကျွန်းညီနောင်ရှိတဲ့အရပ်ကို ကျွန်မ လိုက်ပြစရာမလိုပါဘူး၊ အခု ရှင်ရပ်နေတဲ့ နေရာက ကျွန်းညီနောင်ရှိတဲ့နေရာပါပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအခါမှပင် သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိကစားကြည့်သောအခါ ကျွန်းပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိခဲ့သော အရိပ်အယောင်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိ ခက်ခက်ခဲခဲရှာဖွေနေသော ကျွန်းညီနောင်ကို မရှောင်လင့်ဘဲ သိခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေ၏။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကျွန်းညီနောင်၌ မမီးဆွေဆိုသော မိန်းမနှင့် သူ၏ရန်သူတော်ဝဏ္ဏ ချိန်းဆိုထားကြ၏။

ဝဏ္ဏ၏ ဒိုင်ယာရီထဲတွင် ရေးမှတ်ထားသည့်အတိုင်း မှန်ကန်မည်ဆိုလျှင် ဝဏ္ဏနှင့်နှုန်းခမ်းဆိုသော မိန်းမသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့၌ ကျိန်းသေတွေ့ဆုံနေပေမည်။

ထိုည၌ ဝဏ္ဏအား မိဘနှစ်ပါးအတွက် လက်စားချေမည်ဟု

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဝဏ္ဏ၏အကြောင်းကို တွေးတောမိသော အခါ သွေးများပွက်ပွက်ဆူလာသယောင် ခံစားရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျိုနှင့် လမ်းခွဲထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သူ၏အနာဂတ်အတွက် မိန်းမပျိုဆွဲမည့် ပန်းချီကားကို စိတ်လှုပ်ရှား နေမိ၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းမပျိုရှိရာသို့ သွားရောက်တွေ့ဆုံစေ၏။

သူသည်စိတ်စောပြီး ညနေစောင်းအချိန်မတိုင်မီ ရောက်ရှိ နေသဖြင့် မိန်းမပျိုသည် ဆိုင်ခင်းရန် ရောက်ရှိလာသေးချေ။ အတန်ကြာသောအခါမှပင် မိန်းမပျိုသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုင်၍ ရောက်ရှိလာလေ၏။

မိန်းမပျိုက

“ဒီနေ့ ကျွန်မပန်းချီရောင်းမထွက်ဘူး၊ ရှင့်အတွက် ထူးခြားတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ။”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်ကစိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ပန်းချီ



ကားကို ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ပန်းချီကားထဲတွင် လူတစ်ဦးသည် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ကို ပုဆိန်ဖြင့်ခုတ်နေပြီး သစ်ပင်ကြီးသည် ထိုလူ၏ ပုဆိန်ချက်ကြောင့် မီးလောင်ပေါက်ကွဲနေသောပုံဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်က ထိုပုံကိုနားမလည် နိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ “ဒီပုံက ‘ဘာလဲ’”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ရှင်ရဲ့အနာဂတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပုံတစ်ပုံ ကျွန်မကို ရှင်ဆွဲခိုင်း တယ်၊ ကျွန်မ ညတုန်းက ရှင့်အနာဂတ်ကို ကြိုးစားပြီး ပုံဖော်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်အနာဂတ်က အင်မတန်ရှုပ်ထွေးတယ်၊ အနာဂတ်ဟာ ရှင်းလင်းမှု လုံးဝမရှိဘူး၊ ရှုပ်ထွေးပွေလီနေတဲ့ ရှင့်အနာဂတ်ကို ကျွန်မ ကြိုးစားပြီးပုံဖော်ကြည့်တော့ ဟောဒီပုံကိုရတာပဲ၊ လူ တစ်ယောက်ဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ပုဆိန်ကြီးနဲ့ အားကုန် လွှဲပေါက်နေတယ်၊ သစ်ပင်တွေကနေ ကြောက်မက်ဖွယ်မီးတန်း ကြီး ထွက်လာတယ်၊ အဲဒီလူဟာ သစ်ပင်ကို ပုဆိန်ပေါက်နေတုန်း

၁၂၈ ဓမ္မပင်ကြီးကုရ

သစ်ပင်ကြီးပေါက်ကွဲသွားတာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်
၍

“ သစ်ပင်ကြီးကို ပုဆိန်နဲ့ပေါက်နေတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက ရန်ကြီးအောင်၏မျက်နှာကို စူးစိုက်
ကြည့်၍

“ အဲဒီလူကတော့ ရှင်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်
လိုက်ပြီး

“ ဒါနဲ့သစ်ပင်ကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ပေါက်ကွဲပြီးတော့ မီးတန်း
ကြီး ထွက်လာတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

မိန်းမပျိုက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ရှင်မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို ကျွန်မတစ်ခုမှမဖြေနိုင်ဘူး၊
ကျွန်မအာရုံထဲမှာ မြင်လာသမျှကို ပန်းချီရေးဆွဲထားတာပဲ၊ ကျွန်မ

ရန်ကြီးအောင် ၏ ၁၂၉

လည်း ရှင် ဘာကြောင့် ပုဆိန်ကြီးနဲ့ပေါက်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး၊
မီးချည်မီးတန်းတွေ ဘာကြောင့်ထွက်လာတယ်ဆိုတာလဲ ကျွန်မ
မပြောနိုင်ဘူး၊ ရှင်အနာဂတ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အတိတ်
နိမိတ်ဆိုးကြီး ရှိတယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ရှင်သတိပြုရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

မိန်းမပျိုက

“ အဲဒီပန်းချီကားကို ရှင်ဘဝအတွက် ကျွန်မအမှတ်တရ
ရေးပေးလိုက်တာပါ၊ ဒီပန်းချီကားကို ရှင်သူပြီး သိမ်းထားပါ၊
ဒီပန်းချီကားလေးကိုကြည့်ပြီး ရှင်ဘဝအနာဂတ်အတွက် အဖြေ
ထွက်ကောင်းထွက်ပါလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျိုအား နှုတ်ဆက်၍
ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့သို့ ရောက်သော
အခါ သူ၏စိတ်များအလွန်လှုပ်ရှားနေ၏။

သူ၏ရန်သူ ဝဏ္ဏသည် နန်းခမ်းဆိုသော မိန်းကလေးနှင့်

တွေ့ဆုံရန် ကျွန်းညီနောင်၌ ချိန်းဆိုထားလေ၏။

သူသည် ကျွန်းညီနောင်အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးများအောက်တွင် ပုန်းကွယ်၍ ရန်သူတော်ကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကို စောင့်ကြည့်လေ၏။

သို့သော်ညနေစောင်းသည်အထိ ရန်သူတော်ဝဏ္ဏ၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် ကျောက်တုံးနောက်မှထွက်ကာ ကျွန်းညီနောင် အနီးတွင်ထိုင်၍ စောင့်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏အနောက်မှ ရယ်မောသံကြားလိုက်ရပြီး

“ဟား ဟား ဟား... မင်း ငါ့ကိုစောင့်ရလို့ အတော်စိတ်မရှည်တော့ဘူးနဲ့တူတယ်။”

ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကမန်းကတန်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိ နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ

၏။

ရန်သူတော်ဝဏ္ဏသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့်ချိန်၍ သူ၏အနားသို့လျှောက်လှမ်းလာ၏။

ဝဏ္ဏကတဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟားဟားဟား... ရန်ကြီးအောင် မင်းနုပါသေးတယ်၊

မင်း ငါ့နောက်ကို လိုက်လာမယ်ဆိုတာ ငါကြိုပြီးသိတယ်ကွ၊

ဒါကြောင့် ကျွန်းညီနောင်မှာ နန်းခမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ချိန်းဆို

ထားတယ်ဆိုပြီး ဒိုင်ယာရီအတုအယောင် ရေးခဲ့တာပဲ၊ မင်းက

ငါ့ရဲ့အတုအယောင် ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီး ငါ့ကို လက်စားချေချင်စိတ်နဲ့

ကျွန်းညီနောင်မှာလာပြီး စောင့်မယ်ဆိုတာ ငါကြိုပြီးသိတယ်ကွ၊

ဟား ဟား ဟား... အခုတော့ ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်း ပါပဲလား၊

ငါ့ကို လက်စားချေချင်တဲ့ကောင် အခုတော့ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေ

တော့မယ်”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ဝဏ္ဏကို ဒေါသတကြီး

ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင် ခင်ဗျားယုတ်မာလှချည်လား၊ ခင်ဗျားဟာ ဇာတ်တူသားချင်းစားတဲ့ကောင်ပဲ၊ ကျုပ်မိဘနှစ်ပါးကို ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားတာလဲ။”

ဟုအော်ဟစ်မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝတ္ထုက

“လောကမှာ လျှင်သူစားစတမ်းပဲကွ၊ မင်းမိဘတွေလယ်တွေ ယာတွေကိုရောင်းပြီး မင်းရဲ့နောင်ရေးအတွက် ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ် ရတနာတွေ အများကြီးစုဆောင်းထားတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဓားပြတိုက်ဖို့ကြိုးစားရတာပေါ့၊ ဒီမှာ ဓားပြက ဓားပြ အလုပ်ပဲ လုပ်မယ်ကွ၊ သူတော်ကောင်းအလုပ် မလုပ်ဘူး၊ ငါကြော့ မကြိုက်တဲ့ ကြောင်မိုက်ဆိုတာ လောကမှာရှိသလား၊ မင်းနဲ့ငါ မိတ်ဆွေဆိုပေမဲ့ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပိုက်ဆံမျက်နှာကိုပဲ ကြည့်ခဲ့ တယ်၊ မိတ်ဆွေမျက်နှာတွေ ဘာတွေ မကြည့်တတ်ဘူး၊ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ငါဟာ ဓားပြဖြစ်နေတာကိုး၊ ဓားပြရဲ့အလုပ်ဟာ ပိုက်ဆံများများရမဲ့နေရာ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများများရှိတဲ့နေရာကိုရှာပြီး

တောနာတာပေ

ဓားပြတိုက်ရမယ်လေ၊ လောကမှာ အချို့သော လူတွေဟာ ကိုယ် ဘာကောင်လဲဆိုတာကို မသိကြဘူး၊ ကိုယ်လုပ်မဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ဓားပြလုပ်ပြီး သူတော်ကောင်းလုပ်ချင်ကြတယ်၊ သူတော်ကောင်းအမည်ခံ လူတွေကလည်း လူယုတ်မာလုပ်ချင် ကြတယ်၊ တကယ်တော့ လူဟာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲကွာ၊ ဓားပြက ဓားပြအလုပ်ကိုလုပ်မယ်၊ သူခိုးက သူခိုးအလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ သူတော်ကောင်းက သူတော်ကောင်း အလုပ်ကိုလုပ်မယ်၊ ဒါဆိုရင် သဘာဝလောကကြီးဟာ လိုက်လျော ညီတွေဖြစ်မှာ အမှန်ပဲကွ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က

“ဟေ့ကောင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအပေါ်မှာ ငါကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ဝတ္ထုက ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... ဓားပြဆိုတာ ကျေးဇူးတရားတွေ ဘာတွေ နားမလည်ဘူးလေကွာ၊ မင်းအစတည်းက ဒါတွေကို နားလည်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အခုတော့ ငါ့ကို လက်စားချေချင်တဲ့

တောနာတာပေ

ကောင် ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေရတော့မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝဏ္ဏ၏အနောက်မှ

“ကျွန်မ သိနိုင်တယ်”

ဟူသောအသံကိုကြားရလေ၏။

ဝဏ္ဏသည် ထိုအသံကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး
အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။



ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်အား ပန်းချီကားချပ်လေးများကို ရေးဆွဲ
ပေးသော မိန်းမပျိုကိုတွေ့ရလေ၏။ သူမသည် ဝဏ္ဏအား ထိတ်လန့်
ဟန်မပြဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောမျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်
နေ၏။

ဝဏ္ဏက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဒီနေရာကို ဘာကြောင့်ရောက်လာရ
တာလဲ၊ အသက်မသေချင်ရင် အမြန်ဆုံးထွက်သွားစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသော ဝဏ္ဏကိုကြည့်၍

ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘဲ အနီးရှိ ကျောက်တုံး
တစ်တုံးကို ကောက်ယူ၍ ဝဏ္ဏအား လျှင်မြန်စွာ ပစ်ပေါက်လိုက်
၏။

ထိုကျောက်တုံးသည် ဝဏ္ဏ၏နဖူးကို ဖြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့်
ထိမှန်သွားပြီး ဝဏ္ဏသည် မြေပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ လဲကျ
သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဝဏ္ဏအနီးသို့ပြေးလွှားသွားပြီး ဆက်လက်
တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားသောအခါ ဝဏ္ဏသည် မြေပေါ်တွင် လှုပ်ရှားမှု
ထင်းမဲ့သွားကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏ရန်သူတော်ကို ကလဲ့စားချေလိုက်ရ
သဖြင့် လွန်စွာကျေနပ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ကယ်တင်ရှင် မိန်းကလေးဘက်သို့ လှည့်
၍

“ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ခင်ဗျားကယ်လိုက်ပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ
အပြန်အလှန် ကျေးဇူးတွေတင်ရှိသွားပြီ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက

“ ကျွန်မ ဟောဒီစေတီလေးရဲ့အနောက်ကို အမြဲတမ်းလာပြီး တော့ တောပန်းလေးတွေ ခူးဆွတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီနေ့ပန်းခူးဖို့ထွက်လာရင်း ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို တွေ့ရတာပဲ။ ဒီလူဟာ ရှင်ရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးဖြစ်မယ် ထင်တယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဟာ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျုပ်မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ပြီး ကျုပ်တို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အပိုင်စီးသွားခဲ့တယ် ”

ဟုဆိုကာ ကိုဝဏ္ဏအား စည်းစိမ်ဥစ္စာများနှင့်ပတ်သက်၍ မေးမြန်းရန် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ဝဏ္ဏသည် သေဆုံးနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မြေကြီးကို လက်သီးဖြင့် ဒေါသတကြီး ထိုးကာ

“ တော့က... ကျုပ်တို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေတော့

လမ်းစပျောက်ပါပြီဗျာ၊ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်တစ်သက်လုံး မတောင်တေ နေထိုင်စားသောက်သွားခဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို အပိုင်စီးသွားခဲ့တာဗျ။ အခုတော့ ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ကိုရောက်ကုန်လဲ သိဘူး၊ လမ်းစပျောက်ပါပြီ ”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောဆိုလေ၏။

ပန်းချီရေးဆွဲသော မိန်းမပျိုက

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့အားလုံးဟာ ကံကြမ္မာရဲ့စေစားရာကို ထပြနေရတဲ့ သူတွေပါ။ ရှင်ဘဝမှာ ရတနာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကံကြမ္မာပါမယ်ဆိုရင် ရှင်ခံစားရမယ်၊ ရတနာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခွင့်အရေးမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ရှင်ဆုံးရှုံးမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူမသေ ငွေမရှားဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိပါတယ်၊ ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးပါ။ ရှင်မသေသေးသရွေ့ ရှင်လိုချင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို မရရအောင် ရှာဖွေနိုင်ပါသေးတယ်၊ ရှင်ရဲ့ ရန်သူတော်လည်း သူ့မှိုက်ပြစ်နဲ့သူ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ၊ ဒီတော့ ရှင် အမြန်ဆုံး ဒီနေရာကထွက်သွားပေတော့ ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိန်းမပျို၏စကားကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ၏အနီးသို့ လျှောက်လှမ်းသွားကာ

“ မင်းဟာ ကျုပ်ဘဝအတွက် အမှတ်တရဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ၊ မင်းနဲ့ကျုပ် ကံမကုန်သေးရင်တော့ တစ်နေ့နေမှာ ပြန်ဆုံကြဦးမှာပါ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုက ရန်ကြီးအောင်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင် ကြည့်၍

“ ရှင့်အတွက် ကျွန်မဆွဲပေးခဲ့တဲ့ ပန်းချီကားဟာ ရှင့်ဘဝရဲ့ အနာဂတ်လမ်းညွှန်တစ်ခု မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါ တယ် ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူမအား ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့လေ တော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိုးမခဘုရားပွဲမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ဇာတိရပ်မြေသို့ ပြန်ချင်စိတ်များ မရှိတော့ချေ။

မိဘများသည် မိမိအတွက် အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် လယ်ယာမြေများ၊ ဆန်စက်များကို ရောင်းချပြီး ရွှေငွေဂါးများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပေးခဲ့၏။

ယခုတော့ လူယုတ်မာ ဝတ္ထု၏လက်ချက်ကြောင့် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပြီ။

ရန်ကြီးအောင်သည် အနာဂတ်အတွက် မိမိဘာသာ ရုန်းကန်ရ တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဆိုးမိုက်သော အပြုအမူများကို ပြုမူခဲ့ ၏။

အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ခဲ့၏။ မိန်းမများကို ခြေတော်တင်ခဲ့၏။

သူ၏ ပယောဂကြောင့် မိန်းကလေးများ ဒူးနှင့် မျက်ရည် သုတ်ခဲ့ရပေါင်း များချေပြီ။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆိုးမိုက်ခဲ့သည် များကို ပြန်လည်စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိ၏။ သူ၏အနာဂတ်၌ မည်သို့ ဆက်လက်နေထိုင်ရမည်နည်း။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသို့တွေးတောရင်း မိမိအား ပန်းချီ
ကားချပ် ရေးဆွဲပေးလိုက်သော မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်
လာ၏။

ထိုမိန်းကလေး ဆွဲပေးသော ပန်းချီကားအားယူ၍ ကြည့်ရှုပြန်
၏။

ပန်းချီကားထဲတွင် ပုဆိန်ကိုင်ထားသောလူတစ်ယောက်သည်
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ပုဆိန်ဖြင့်ခုတ်နေစဉ် သစ်ပင်ကြီး မီးလောင်
ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ မီးရှူးမီးပန်းများသည် ထိုသူအား လောင်
ကျွမ်းစေ၏။

ထိုပန်းချီကားထဲတွင် ပါဝင်သော ဖြစ်ရပ်များသည် သူ၏
အနာဂတ် ပညတ်ချက်များဟု မိန်းကလေးကဆို၏။ ရန်ကြီးအောင်
သည် သူမ၏စကားကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

ဤသို့ဖြင့် ရန်ကြီးအောင်သည် ကားကြိုတစ်စီးဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့
လေ၏။

သူသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ တန်ခိုးကြီး
ဘုရားတစ်ဆူကို ဖူးမြော်ချင်စိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ထို့ကြောင့်

ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘုရားပေါ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

ဘုရားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ စေတီရင်ပြင်ကို တစ်ပတ်
ပတ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလေ၏။

သူသည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကပင် ဘုရားကိုဖူးမြော်ရ
မည်ဟူသော အသိရှိ၏။

သို့သော် သူ၏ရင်ထဲတွင် ဘုရားနှင့်ပတ်သက်သော ကြည်ညို
သဒ္ဓါစိတ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်း မရှိပေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဘုရားဖူးပြီး နောက် ဘုရားရင်ပြင်တော်
ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

ဘုရားနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ကုလားများဖွင့်
သောကာကာဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို
မှာယူ သောက်သုံး၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကာကာဆိုင်ရှေ့သို့ လာရောက်၍ နံပြား
တစ်ချပ်ကိုတောင်းရမ်းစားသောက်သော ကလေးငယ်တစ်ဦးအား
ကာကာကုလားက လိုက်လံရိုက်နှက်ကြောင်းတွေ့ရလေ၏။

ကလေးငယ်သည် ကာကာကုလားကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့

သဖြင့် ထိုနေရာမှ ဝေးရာသို့ပြေး၏။

သို့သော် ကာကာကုလားသည် ကလေးငယ်အား အပြီးတဲကြီး လိုက်လံ ရိုက်နှက်လေ၏။ ကလေးငယ်သည် ပြေးရင်း မြေပေါ်သို့ ပစ်လဲကျလေ၏။

ထိုအခါ ကာကာကုလားသည် ကလေးငယ်ကိုမိသွားပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျနေသော ကလေးငယ်အား ခြေထောက်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်ကန်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ငိုယိုနေသောကလေးငယ်ကိုကြည့်၍ ဒေါသစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကာကာဆိုင်မှထ၍ ကုလားရှိရာသို့ အပြေးသွားကာ

“ဟေ့ကောင်... ကလေးကို ဒီလောက်တောင် လုပ်ရ သလား”

ဟု အော်ဟစ်ကာ ကုလားအား လက်သီးဖြင့် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထိုးလေ၏။

ကာကာကုလားသည် မိမိထက်ငယ်သော ကလေးငယ်ကိုသာ အနိုင်ကျင့်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် ရန်ကြီးအောင်အား လက်သီးချင်းယှဉ်

မထိုးဝံ့ဘဲ ထိုနေရာမှ အဝေးသို့ထွက်ပြေးလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ရန်ကြီးအောင်က ငိုယိုနေသော ကလေးငယ်ကို ထူမ၍

“မင်း ဗိုက်သိပ်ဆာနေလား၊ မင်းရဲ့မိဘတွေက ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ကလေးငယ်က ရန်ကြီးအောင်ကို သနား စဖွယ် ကြည့်၍

“ကျွန်မမှာ မိဘတွေမရှိတော့ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ အဘိုးနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဘုရားဖူးထွက်ရင်း လူချင်းကွဲသွားတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ ၏။

“ဟင်... မင်းအဘိုးနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဘုရားဖူးလာရင်း လူစုကွဲသွားတယ်၊ ဟုတ်လား ဒီနေရာက ရွှေတိဂုံဘုရားနဲ့ မိုင်ပေါင်း များစွာဝေးတယ်ကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်လူစုကွဲသွားရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကလေးငယ်က

“အဘိုးက ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ဘုရားဝတ်ပြုနေတုန်း

သမီးက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှာ လှည့်ပတ်ပြီးသွားလာနေခဲ့တယ်။
 နောက်တော့ ဘုရားအောက်ကိုဆင်းတဲ့ လှေကားကြီးဟာ အရှည်ကြီး
 မို့လို့ လှေကားအောက်ကို ဆင်းကြည့်ချင်တာနဲ့ သမီးအောက်ကို
 ဆင်းကြည့်တယ်။ ဘုရားအောက်ကိုရောက်တော့ ကုန်စိမ်းတင်တဲ့
 ကားကြီးတစ်စီးကို တွေ့တယ်။ သမီးတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ကား
 မစီးဖူးဘူး။ ဒါကြောင့်ကားကို စီးကြည့်ချင်တာနဲ့ ကုန်စိမ်းတွေ
 တင်တဲ့ ကားကြီးပေါ်မှာ တက်ထိုင်ကြည့်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကားကြီး
 ထွက်သွားတော့ ပြန်ဆင်းဖို့ အချိန်မရလိုက်ပါဘူး။ ကားကြီးနဲ့အတူ
 သမီး ပါသွားခဲ့တယ်။ သမီးကြောက်လွန်းလို့ အော်ပေမဲ့ ကားမောင်း
 တဲ့ လူကြီးတွေ မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ အဘိုးနဲ့သမီး ကွဲကွာခဲ့တာ
 ပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က ကလေးမလေး၏ ခေါင်းကို
 ပုတ်၍

“ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ၊ မင်းရဲ့အဘိုးက မင်းကို အတော်စိတ်ပူ
 နေမှာပဲ။ မင်းရောက်နေတဲ့နေရာက ရန်ကုန်မြို့နဲ့ အတော်ဝေးတယ်ကွာ၊
 နေပါဦး၊ မင်းတို့က ဘယ်အရပ်မှာ နေထိုင်ကြတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ကလေးမလေးက

“ သမီးတို့က သန်လျင်ကျောက်တန်းဘက်မှာ နေထိုင်ကြတာ
 ပေါ့”

ဟု ပြေလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ကလေးငယ်ကို ကရုဏာသက်
 ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ရန်ကုန်မြို့နဲ့တော့ နီးနီးလေးပါပဲ။ လောလောဆယ် မင်းဗိုက်
 ဆာနေရောပေါ့၊ မင်းကို ထမင်းဆိုင်ကို ခေါ်သွားပြီး၊ ထမင်းကျွေးမှ
 ဖြစ်မယ် ”

ဟု ဆိုကာ ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ကလေးမလေးအား
 ခေါ်သွားပြီး ထမင်းဟင်းများကို မှာယူကျွေးမွေးလေ၏။

ကလေးမလေးသည် ရက်ပေါင်းများစွာ ထမင်းဝဝလင်လင်
 မစားရသဖြင့် ထမင်းသုံး ပန်းကန်တိတိ စားသောက်ပြီးမှသာ

“ အမယ်လေး... အခုမှပဲ ဗိုက်ပြည့်သွားတယ် ဦးလေးရယ်၊
 ဦးလေးကို သိပ်ကျွေးဖူးတင်တာပဲ။ သမီး ဗိုက်ဆာလွန်းလို့လမ်း

တောင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကာကာဆိုက်က ကုလားကြီးဆီမှာ နံပြားတောင်းစားရတာပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကလေးမလေးကိုကြည့်၍ ပိုမို၍ ဂရုဏာ သက်သွားလေ၏။ သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကလေးများကို ချစ်ခင် တတ်၏။

ရွာထဲရှိ ကလေးများအားခေါ်ယူ၍ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ မုန့်ပြားသလက်စသော မုန့်မျိုးစုံကို ကျွေးမွေးလေ့ရှိ၏။ ရန်ကြီးအောင် သည် ကလေးငယ်အား ကြည့်၍

“ဒီကလေးငယ်က သူ့အဘိုးဆီကို ပြန်ရောက်မှဖြစ်မယ်၊ အဘိုးနဲ့ပြန်မတွေ့ရရင် ကလေးငယ်လေးရဲ့ဘဝဟာ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာနေရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကလေးငယ်ကို သန်လျင် ကျောက်တန်းကို ပြန်ပို့ပေးရမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်၏ခေါင်းကိုပုတ်၍

“မင်း ဒီအတိုင်း လျှောက်သွားနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းအဘိုးအိမ်

ထို ဦးလေး ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ကလေးငယ်သည် ရန်ကြီးအောင်၏ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍

“တကယ်လား ဦးလေးရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒါဆိုရင် အဘိုးနဲ့ ပြန်တွေ့ရတော့မယ်ပေါ့နော်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကလေးငယ်ကိုခေါ်ဆောင်၍ ရထား တတန် ကားတစာနဲ့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ သန်လျင်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူ သန်းရပြန်၏။

သန်လျင်မှတစ်ဆင့် ကလေးငယ်၏အဘိုးရှိရာ ကျောက်တန်း ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့၏။

ကလေးငယ်၏အဘိုး နေထိုင်ရာ တဲအိမ်ကလေးသည် တောင် ကုန်းမြင့်မြင့်လေးပေါ်တွင် တည်ရှိ၏။

ထိုနေရာ၌ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်များဖြင့် အေးမြနေ၏။ ကလေးငယ် သည်

“ အဘိုး... အဘိုး ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ဝမ်းသာအားရပြေးတက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ တောင်ကုန်းပေါ်ရှိ တဲအိမ်လေးမှ လူကြီးတစ်ဦးသည် အထိတ်တလန့်ပြေးထွက်လာပြီး ကလေးငယ်ကို မြင်သောအခါ

“ မြေးလေး... မြေးလေး ”

ဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာ၏။

ထို့နောက် မြေးအဘိုးနှစ်ဦးသည် လမ်းတစ်ဝက်တွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အားပါးတရ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် အဘိုးဖြစ်သူက

“ မြေးလေး... မြေးလေး ဘုရားဖူးရင်း ဖျောက်သွားလို့ အဘိုးတော့ နေ့စဉ် စိုးရိမ်ပူပန်နေတာ၊ မြေးလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဘိုးဆီ ပြန်ရောက်လာတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မြေးမလေးက အဘိုးဖြစ်သူအား ဖြစ်ကြောင်း

ကုန်စင်ကို ပြောပြလေ၏။

မြေးမလေး၏ စကားဆုံးသောအခါ အဘိုးဖြစ်သူက ရန်ကြီးအောင်ကို လှိုက်လှဲသောအမူအရာဖြင့်ကြည့်၍

“ ကျုပ်ရဲ့မြေးလေးကို အခုလို တကူးတက ပြန်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင်ရင်လေးရဲ့ကျေးဇူးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မြေးအဘိုးရဲ့ တဲအိမ်လေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး နားနေပါဦး ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မည်သည့် အစီအစဉ်ကိုမျှ ချမှထားသဖြင့် အဘိုးအို၏တဲအိမ်ကလေး၌ ခေတ္တ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် ရန်ကြီးအောင်အား ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးကဲ့သို့ သဘောထားကာ ကော့င်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးပြုစုလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အဘိုးအိုကျွေးသော အစားအစာများကို ဖြန့်ရှက်စွာ စားသောက်ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင် စားသောက်နေစဉ် အဘိုးအိုက အစီအစဉ်

၁၄၈. မင်းမြတ်သူရ

လာရောက်ပြီး ပျူပျူငှာငှာစည့်ခံလေ၏။

ထို့နောက် အဘိုးအိုက

“ မောင်ရင်လေး ဘယ်အရပ်က ခရီးဆက်ခဲ့တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထို့အခါ ရန်ကြီးအောင်က ၎င်း၏အရပ်ကိုပြော၍ မိဘများ ဆုံးပါးသွားသောကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြောင်း ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ စကားဆုံးသောအခါ အဘိုးဖြစ်သူက စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဒါဆိုရင် မောင်ရင်လေးဘယ်ကိုသွားလို့ ဘယ်ကိုလာမယ်ဆိုပြီး ရည်မှန်းချက်ချမထားဘူးပေါ့ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာနေတာပဲ၊ အဖေနဲ့အမေ ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျုပ်ဘဝကြီးဟာ အထီးကျန်သလို ခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားစုံ

တောနာတာပေ

ရန်ကြီးအောင် ၁၄၉

လျှောက်ဖူးတယ်၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေမြင်ရင် လေ့လာလိုက်တယ်၊ ဆွဲတဲ့အတတ်ပညာကို သင်တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ ကျုပ်ဘဝကို ပျော်ရွှင်အောင် ကြိုးစားရတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ စကားကြောင့် အဘိုးအိုက

“ မောင်ရင်ပြောတဲ့ စကားထဲမှာ တွေ့တဲ့အတတ်ပညာကို သင်တယ်ဆိုတဲ့စကားပါတယ်၊ အဘိုးဟာ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာတော့ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ မြန်မာဆေးဆရာကြီးပါ၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင် သင်ယူချင်တဲ့ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ မြန်မာဆေးပညာကိုပဲ သင်ပေးပါရစေ၊ ဒီလိုသင်ပေးရခြင်းက မြေးလေးအပေါ်မှာ မောင်ရင်ရဲ့ကျေးဇူးရှိလို့ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အဘိုးအိုသင်ပေးမည်ဆိုသော ဆေးပညာကို သင်ယူရန်ပျင်းရိပြီး စိတ်ပါဝင်စားခြင်းမရှိသဖြင့်

“ နေပါစေဗျာ၊ ကျုပ်ဆေးဆရာ မလုပ်ချင်ပါဘူး ”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။

တောနာတာပေ

ထိုအခါ ဆေးဆရာလူကြီးက မည်သည့်စကားမျှမဆိုတော့ဘဲ
၎င်းတို့၏ကျေးဇူးရှင်ဟု ယူဆကာ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုရ
လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆေးဆရာ၏နေအိမ်တွင် တစ်ပတ်ခန့်
နေထိုင်ပြီးသောအခါ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသဖြင့် ထိုအရပ်မှာ ထွက်ခွာ
တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဆေးဆရာကြီးက

“ မောင်ရင်ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လို သတ်မှတ်ထား
ဝါတယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်ရင်တို့အတွက် အလွန်တန်ဖိုးရှိမဲ့ မြွေဆိပ်
ဖြေဆေး ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီဆေးဟာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖော်စပ်ထားတဲ့
ဆေးပါ၊ ဒီဆေးရဲ့ထူးခြားချက်ကတော့ မြွေဆိပ်ဆိုရင် ဘယ်မြွေဆိပ်
ကိုမဆို ပြေပျောက်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မြွေဆိပ်ဖြေဆေးကို
စားပြီး တစ်လအတွင်း သုံးကြိမ်လောက်အန်တယ်၊ ဟောဒီမှာ
မြွေဆိပ်ဖြေဆေးဟာ မောင်ရင်အတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အကျိုးရှိမှာပါ။
ကိုယ့်အတွက် အသုံးမချရင်လည်း အများဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ
မြွေဆိပ်ဖြေဆေးကို ကူညီပြီးကယ်တင်ပေးပါ ”

ဟု မှာကြားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆေးဆရာလူကြီး ပေးလိုက်သော မြွေဆိပ်
ဖြေဆေးများကို သေချာစွာသိမ်းဆည်း၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။



ရန်ကြီးအောင်သည် ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့လေရာ
လမ်းတစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် သေနတ်သံ ခိုင်းခနဲကြားရပြီး
ဒရိုင်ဘာသည်

“ ဓားပြတိုက်ပြီဗျို့ ”

ဟု အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကားပေါ်တွင်လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်များသည်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ဓားပြအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ဖူး
သဖြင့် ဓားပြတိုက်ခြင်းကို ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် ထူးခြား
သော အတွေ့အကြုံတစ်ခုဟု ယူဆထားလေ၏။

ထိုခေတ်က ကိုလိုနီခေတ်ဖြစ်သဖြင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ လမ်း
ခါးပြများ အလွန်များပြား၏။

ဓားပြများသည် လမ်းပေါ်တွင်ပိတ်၍ ကားကိုရပ်ခိုင်း၏။
ထို့နောက် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာအား အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း၍
ကားပေါ်ရှိ ခရီးသည်များကို လမ်းဘေးသို့ဆင်းခိုင်းလေ၏။

ဓားပြစုစုပေါင်း လေးယောက်ရှိပြီး ဓားပြခေါင်းဆောင်က

“ ခရီးသည်တွေ အဖိုးတန်ပစ္စည်းပါရင် အကုန်လုံးကြိုတင်ပြီး
ထုတ်ထား၊ ကျုပ်တို့ ရှာဖွေလို့တွေ့ရင်တော့ အသက်နဲ့ကိုယ်
အိုးစားကွဲပြီမှတ် ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

ကျန်သော ဓားပြနှစ်ဦးကလည်း

“ ကျုပ်တို့က ခရီးသည်ကို လက်ဖျားနဲ့တို့တဲ့ ဓားပြမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဘေးမသိ

ရန်မခဘဲ လိုရာခရီးကိုရောက်မယ်၊ ကလန်ကဆန်လုပ်မယ်ဆိုရင် တော့ နေပြည်ကို ပို့လိုက်မယ်။”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဓားပြများ၏ကြိမ်းမောင်းနေဟန်ကို ကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့စိတ်မဖြစ်ပေါ်သည့်အပြင် ဟားတိုက်ရယ်မော ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လမ်းဓားပြများသည် တစ်ခါက မိမိမောင်းထုတ်လိုက်သော တပည့်များဖြစ်နေလေ၏။

ထိုသူများသည် ဓားပြလုပ်ချင်လွန်း၍ လမ်းဓားပြအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေပုံရ၏။

ဓားပြများ၏လက်၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် နှစ်လက်ကိုကိုင် ဆောင်ထားသော်လည်း သေနတ်အစစ်မှာ တစ်လက်တည်း ရှိပုံ ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ ခရီးသည် များနှင့်အတူ ရောနှော၍ကျောက်တုံးကြီးပေါ်၌ ထိုင်နေလိုက်၏။

ဓားပြများသည် ခရီးသည်များထံမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို

အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း၍ တောင်းခံကြလေ၏။

ခရီးသည်များလည်း အထိတ်တိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ရှိစုစုလေး များကိုထုတ်၍ ပေးကြ၏။

အချို့ခရီးသည်များသည် ဓားပြများကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ဖြင့် ငှင်းတိုပစ္စည်းကို ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်နေကြ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်တစ်ဦးသည် အရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး

“ ကိုယ့်လူ ရှိတာအကုန်ထုတ် ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ထိုသူကို မထိ လေးစားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင်... ငါ ဘာကောင်လဲဆိုတာ သေသေချာချာ ကြည့်ဦး၊ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အော်ဟစ်မနေနဲ့။ ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် ရန်ကြီးအောင်ကို သေချာစွာကြည့်၍

၁၅၆ စင်မြတ်သူရ

“ဟာ... ဆရာ... ဆရာပါလား”

ဟု အံ့ဩဟန်ဖြင့်ရေရွတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြများသည် ရန်ကြီးအောင်ကို အာရုံရောက်သွားပြီး
၎င်းတို့၏ဆရာမှန်းသိသောအခါ

“ဆရာဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဘဝနောက်ကြောင်းကို မင်းတို့ကိုအေးအေး
ဆေးဆေးပြောပြပါ့မယ်၊ မင်းတို့လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်
ကြ”

ဟု ဆိုကာ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ဓားပြများ၏လုပ်ကိုင်ပုံ
ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဓားပြများသည် ခရီးသည်များထံမှ လိုအပ်သောပစ္စည်းများရရှိ
သောအခါ ကားကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဓားပြများသည် ရန်ကြီးအောင်၏အနီးတွင် ဝိုင်းအုံ၍
မေးမြန်းကြ၏။

ဓားပြလေးယောက်အနက် သုံးယောက်မှာ ရန်ကြီးအောင်
၏တပည့်များဖြစ်၏။

ကျန်သောဓားပြတစ်ဦးမှာ ရန်ကြီးအောင်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်သူမဟုတ်ချေ။

ထိုအခါ ဓားပြများက ထိုသူအား ရန်ကြီးအောင်နှင့် မိတ်ဆက်
ပေးလေ၏။

“ဒါကျုပ်တို့ဆရာဗျ၊ ဟိုးအရင်တုန်းက ကျုပ်တို့ကို
လမ်းညွှန်ပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဗျ”

ဟု ပြောလေရာ ထိုသူက ရန်ကြီးအောင်ကို အထင်ကြီးဟန်
မရှိဘဲ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာတော့ လမ်းဓားပြလေးဖော်ဆိုပြီး
ကျုပ်တို့ကိုပုသိပ်တွေကတောင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်နေပြီ၊
ခင်ဗျားကို ဓားပြမတိုက်ဘဲ ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တာ ကံကောင်းတယ်
မှတ်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသူ၏စကားကြောင့် ကျန်သောဓားပြများသည် မျက်စိ

မျက်နှာ ပျက်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် ဓားပြလေးယောက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးအစစ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသူဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူအား မထီလေးစားကြည့်၍ ကျောက် တုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး

“ ကျုပ်ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်ပါ ဟုတ်လား၊ နေပါဦး မင်းတို့က ဘာအရည်အချင်းရှိလို့ ကျုပ်ကို ဓားပြတိုက်လို့ရမှာလဲ၊ သတ္တိရှိရင် ကျုပ်ကိုဓားပြတိုက်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်လေ ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏စကားကြောင့် င သူက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ခင်ဗျား လူပါးဝလှချည်လား ”

ဟု ဆိုကာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ရန်ကြီးအောင်အား ချိန်ရွယ်လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် ထိုသူအား ဝိုင်းဝန်းတားဆီး ရန် ကြိုးပမ်းကြလေ၏။ ရန်ကြီးအောင်က သူ၏တပည့်များကို လက်ကာပြု၍

“ ဟောကောင်တွေ... နေစမ်း၊ ဒီကောင်မျိုးက နဂါးမှန်းသိ အောင် အမောက်တောင်ပြမဖြစ်မယ် ”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့သို့ လျှင်မြန်စွာတက်၍ ထိုသူ၏သေနတ်ကိုင် လက်အား ခြေဖြင့် တအားဆောင်ကန်လိုက်ရာ သေနတ်သည် လေထဲတွင်လွင့်၍ ကားလမ်းနဘေးသို့ကျရောက်သွားလေ၏။

ထိုသူသည် လက်နက်မဲ့သွားသောအခါ ရန်ကြီးအောင်အား ခေါ်သတကြီး ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူ၏ လက်သီးချက်များကို ကိုယ်ကို ယိမ်းနွဲ့၍ ရှောင်တိမ်းပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးဖြင့် အားကုန် ထိုးလိုက်ရာ ထိုသူသည် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူအားခြေဖြင့် တအား လှိမ့်ကန်လေ၏။

ထိုသူသည် ရန်ကြီးအောင်၏ ခြေကန်ချက်များကြောင့် မြေပေါ်တွင် လူးလိုမ့်နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူအား အားရအောင်ကန်ကျောက်ပြီး နောက် အင်္ကျီကော်လံစကိုဆွဲ၍ မတင်လိုက်ပြီး

“ ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ရန်ကြီးအောင်တဲ့ မင်းကို မလိမ္မာတစ်ခါမိုက်တဲ့အနေနဲ့ တစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ထိုသူသည် ရန်ကြီးအောင်အား အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ထိုအခါမှပင် ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် အနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာပြီး ၎င်းတို့ ဆရာအား ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်တောတွင်းတနေရာရှိ ၎င်းတို့၏စခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လမ်းစားပြများသည် တောထဲ၌ တဲအိမ်ငယ်လေးတစ်လုံး ထိုးထားပြီး ထိုတဲ၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများအပြည့်အစုံရှိ၏။

ထိုနေ့ညနေစာကို ယူနံသားဟင်း၊ ဆတ်သားခြောက်၊ သီးစုံပဲဟင်း စသည်တို့ဖြင့် ဖြန့်ယှက်စွာ ချက်ပြုတ်၍ စားသောက်ကြလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ အရက်များ သောက်ကြပြန်၏။ ရန်ကြီးအောင်က စားပြများကိုကြည့်၍

“ မင်းတို့ကတော့ လမ်းစားပြဘဝနဲ့ ပျော်ရွှင်နေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ စားပြတစ်ဦးက

“ ဆရာ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူတူနေပါလား၊ ဆရာနဲ့အတူ စားပြအလုပ်ကို လုပ်ချင်လိုက်တာ၊ ဆရာသာ ကျုပ်တို့အဖွဲ့မှာ ပါမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့တွေ ဒီထက်အများကြီး တိုးတက်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး အတန်ကြာသောအခါမှပင်

“ ငါ စားပြမလုပ်ချင်တော့ဘူးကွာ ”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်တစ်ဦးက

“ အန္တရာယ်များလို့လား ဆရာ၊ ပုလိပ်တွေနဲ့ ပြေးတမ်း လိုက်တမ်း ကစားချင်လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ့ဓားပြလုပ်ရမှာ မကြောက်ပါဘူး၊ ပုလိပ်တွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေကို လက်နက်ပြပြီး အော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ငါ အေးအေး ချမ်းချမ်းနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ၎င်းတို့၏တပည့်များက ရန်ကြီးအောင်၏ နောက်ကြောင်းကိုမေးမြန်းကြလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က သူ၏မိဘနှစ်ပါးအား လူယုတ်မာ ကိုဝဏ္ဏ ဓားပြတိုက် သတ်ဖြတ်သွားသဖြင့် ၎င်းအား လက်စားချေ ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်း၏တပည့်များက

“ ဒါဆိုရင် ဆရာဟာ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ လက်မဲ့ဖြစ်သွားပြီ ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်ကခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုလို့ ခြုံတစ်ပြားမှ

မကျန်တော့ဘူး၊ ငါ့မိဘနှစ်ပါးမကွယ်လွန်မီက ငါ့အတွက် ရည်စူးပြီး လယ်တွေ၊ သာတွေ၊ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေကို ရောင်းချခဲ့တယ်၊ ရောင်းချလို့ရတဲ့ငွေတွေကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေဝယ်ပြီး စုဆောင်းပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီရွှေဒင်္ဂါးတွေကို လူယုတ်မာဝဏ္ဏက ဓားဖြတ်ကိပ်ယူသွား တယ်၊ ဝဏ္ဏသေဆုံးသွားတဲ့ နောက်မှာ ငါ့ရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေဟာ လမ်းစ ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီအချိန်ကစပြီး ငါဟာ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝကို သူညကစပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင်ပြန်လုပ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များသည် သဘော ကျဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြကုန်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ၎င်းတို့တောထဲ၌ရက်အနည်းငယ် အချိန် ကုန်လွန်ခဲ့လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ ငါ မင်းတို့နဲ့နေရတာ ပျင်းလာပြီကွာ၊ တောထဲမှာ ဘာ အလုပ်မှလည်းမရှိဘူး၊ အမဲလိုက်ဖို့လည်း ဝါသနာမပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်တစ်ဦးက

“ ဒါဆိုရင်ဆရာ လောလောဆယ် ဘာလုပ်ချင်သလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ လောလောဆယ် ငါလုပ်ချင်တာကတော့ အေးချမ်းသာသာ တဲ့ နေရာမှာ တံအိမ်လေးတစ်လုံးရယ်၊ စိုက်ခင်းလေးတစ်ခင်းရယ် ရေတွင်းလေးတစ်တွင်းရယ်နဲ့ နေချင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူ၏တပည့်တစ်ဦးက လက်ဖျောက်တီး၍

“ ဒါဆိုရင် အတော်ပဲဆရာ၊ ဆရာပြောတဲ့ အချက်အလက်တွေ အားလုံးပြည့်စုံတဲ့ စိုက်ခင်းနဲ့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူအား သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဟား ဟား ဟား... မင်းဘယ်ဆိုးလို့လဲကွ၊ အိမ်ပိုင်ယာအိုင်တွေတောင် ရှိနေပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

သူ၏တပည့်ဖြစ်သူက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဓားပြတိုက်လို့ရတဲ့ ငွေလေးတွေ အောင်းပြီး ခြံလေးတစ်ခြံဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒီခြံလေးက ဆရာပြောတဲ့ အချက်တွေအားလုံးနဲ့ ပြည့်စုံတယ်၊ ဒီခြံလေးမှာ ဆရာသဘောလက်သွားပြီး အနားယူလိုက်ပါလား၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော့်ခြံလေးကို ခြံနီးချင်းတွေကပဲ ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ဆေးကြတယ်၊ ဆရာ့ကို တပည့် လိုက်ပို့ပေးမှာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က သဘောကျဟန်ဖြင့် သဘောတူ လက်ခံလိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်ပြောသောခြံမှာ အနီးအနားမြို့လေးတစ်မြို့၏မြို့ရွာနဲ့ ရှိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုခြံကလေးသို့ရောက်သောအခါ မိမိ၏သက်သော အချက်အလက်များနှင့် ပြည့်စုံနေသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ နေထိုင်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်သည် အနီးအနားခြံမှသူများအား ရန်ကြီးအောင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ခြံကလေး၌ တစ်ဦးတည်း

နေထိုင်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုခြံကလေး၌ သီးပင်စားပင်များ အတော်အသင့်ထွက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အနီးအနားမြို့မှလူများသည် ခြံကလေးသို့ လာရောက် ဝယ်ယူကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ခြံကလေး၌ နေထိုင်ရင်း သီးပင်စားပင်များ ကို ရေလောင်းခြင်း၊ ပေါင်းသင်ခြင်း စသည့်အလုပ်များကို လုပ်ကိုင် ကာ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏တပည့် လမ်းစားပြများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကြီးအောင်၏ ခြံကလေးသို့ လာရောက်လည်ပတ်လေ၏။ ထိုအခါ ၎င်းတို့အားလုံးစုပေါင်း၍ ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လယ်ပိုင်ရှင်သားအဖြစ် တစ်သက်လုံး လူပေါ့ကြော့ နေထိုင်လာခဲ့၏။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက် စသည့် မကောင်းမှုမျိုးစုံကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ယခု ခြံကလေး၌ သီးပင်စားပင်များ စိုက်ပျိုးပြီး နေထိုင်ရခြင်းကို တစ်ခဏ

နှစ်သက်နေမိ၏။

ထို့ကြောင့် အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း စိုက်ခင်း၌ အချိန်ကုန်၍ နေလေ၏။

ခြံရှိ ထွက်သမျှသီးပင်စားပင်များကို မြို့ပေါ်ရှိ လူများက လာရောက်ဝယ်ယူကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ ခြံနားတွင် မောင်နန္ဒဆိုသူ၏ စိုက်ခင်းရှိ၏။ မောင်နန္ဒသည် သဘောမနောကောင်းမွန်ပြီး ရန်ကြီးအောင်ကို ခင်မင်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် ရန်ကြီးအောင်၏ခြံအား လာရောက်၍ ကူညီလုပ်ကိုင် ပေးလေ့ရှိ၏။

မောင်နန္ဒသည် ရန်ကြီးအောင်၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို မသိဘဲ လူကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်၍နေလေ၏။

မောင်နန္ဒ၌ မနှင်းဆီဆိုသည့် ညီမတစ်ယောက်ရှိ၏။ သူမသည် အလွန်ချောမောလှပပြီး မြို့ပေါ်ရှိ ကာလသားများ၏ အသည်းစွဲ ဖြစ်၏။

မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်၏ခြံသို့ မောင်နန္ဒနှင့်အတူ

၁၆၀ မ မင်းမြတ်သူရ

လာရောက် လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ချောမောလှပသော မနှင်းဆီကို မြင်သောအခါ မိန်းမရှုပ်ပွေတတ်သော အကျင့်စရိုက်များ ပြန်လည်၍ နိုးထလာ၏။

သို့သော် မိမိကိုယ်မိမိ စိုက်ပျိုးရေးသမားအရေခြုံထားသဖြင့် မကောင်းသော အကျင့်စရိုက်ဆိုးကို လူများမရှိပဲမိအောင်နေ၏။

သို့သော် ချောမောလှပသော မနှင်းဆီအား အခွင့်အရေးကြုံလျှင် အရယူရန် ကြံရွယ်ထား၏။

မနှင်းဆီကမူ ရန်ကြီးအောင်၏ ယုတ်မာသော အကျင့်စရိုက်ကို ရိပ်စားမိဟန်မတူဘဲ အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခင်မင်တွယ်တာ နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မနှင်းဆီ၏ ဖွင့်ထားသော ကိုယ်ဟန်ကို ကြည့်၍ သက်ပြင်းကိုသာ ချနေလေ၏။



ရန်ကြီးအောင် ၁၆၁

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်နှင့် မောင်နန္ဒတို့ ခြံထဲ၌ အမှိုက် သရိုက်များ ရှင်းလင်းနေစဉ် ခြံထဲသို့ လူတစ်စု ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုသူများသည် ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်သော အမူအရာဖြင့် မောင်နန္ဒကို ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ ယောက်ဖကြီး၊ ကျုပ်မေးထားတဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေသေးဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

မောင်နန္ဒသည် ထိုလူစုကိုကြည့်၍ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေ၏။

ထိုလူစုအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက မောင်နန္ဒ၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

“ ကျုပ် စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်၊ ဒီထက်ပိုပြီး သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ ယောက်ျား ရှိလို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်နန္ဒသည် ခေါင်းကိုငုံ၍ စကား မတုံ့ပြန်ဘဲ နေလေ၏။

ထိုအခါ ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်သောလူက မောင်နန္ဒ၏ ပခုံးကို ထပ်မံပုတ်၍

“ ယောက်ဖကြီး ကျုပ်မေးတာမြေလေ၊ ကျုပ်ဘက်က မင်္ဂလာပွဲဖြစ်မြောက်အောင် အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ရမလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်နန္ဒက အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ထိုသူကိုကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဒီလိုလည်း အလျင်မလိုပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ညီမလေးရဲ့ဆန္ဒကို စောင့်ပါဦး၊ ကျုပ်လည်း ညီမလေးကို ခင်ဗျာနဲ့အဆင်ပြေဖို့ ပျောင်းပျံ့နေပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ထိုသူသည် မျက်နှာစွဲမဲ့သွားပြီး

“ ဘာ... အခုမှပျောင်းပျံ့နေတယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ် စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ဒီမြို့မှာ ကျုပ်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ဘယ်ခန်းမက ငြင်းဝံ့မှာလဲ၊ ခင်ဗျားညီမက ဘာကောင်မစို့လို့လဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူများ၏ ရိုင်းပျံ့သော အမူအရာကြောင့် ဝင်ရောက်၍

“ ခင်ဗျားတို့ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြပါ၊ ကျုပ်ခြံထဲမှာ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ မလုပ်ကြပါနဲ့ ”

ဟု ဝင်ရောက်တားဆီးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်သူ၏ တပည့်များက

“ ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်း ရောင်းဝယ်တဲ့နေရာမှာ ဆေးရိုးသည်က ကန့်လန့် ကန့်လန့် လုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ မင်္ဂလာကိစ္စပြောနေတာ ”

ဟု ရိုင်းပျံ့သောအမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုသူ၏တပည့် တစ်ဦးကလည်း

“ ဒီမြို့မှာ သူဌေးသား ဘဦးဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်

လား၊ အားလုံး ပြာဖြစ်သွားမယ်”

ဟု မဆီမဆိုင် ဝင်ရောက်ခြိမ်းခြောက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူများ၏ ရိုင်းပျမှုကြောင့် ရင်ထဲတွင်
ထောင်းခဲနံ့ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် မိမိ၏ဘဝနောက်ကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားသဖြင့်
စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ သူဌေးသားဘဦးက မောင်နန္ဒ၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်
ပုတ်၍

“နောက်ထပ်သုံးရက် အချိန်ပေးမယ်၊ သုံးရက်ပြည့်လို့
မနှင်းဆီရဲ့ကိစ္စ အဆင်မပြေသေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို အဆိုး
မဆိုနဲ့နော်၊ ကျုပ်တို့က လုပ်သင့်တာလုပ်မှာပဲ”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုသူများ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရန်ကြီးအောင်က မောင်နန္ဒ
ဘက်သို့လှည့်၍

“သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း
ခြိမ်းခြောက်သွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်နန္ဒက

“ဒီကောင်တွေဟာ မြို့ပေါ်က လူကုတ်သူဌေး ဦးဘလှရဲ့
သား ဘဦးဆိုတဲ့ကောင်မလဲ၊ ဘဦးဟာ မြို့ပေါ်မှာ စားသောက်ဆိုင်
တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ဘဦးရဲ့ဆိုင်ကို အနီးအနားမြို့က လူကုတ်
တွေ လာပြီးစားသောက်ကြတယ်၊ ဘဦးဟာ ဌေးအားကိုးမဲ့ မြို့ပေါ်က
မိန်းကလေးတွေကို အနိုင်ကျင့်စော်ကားတယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်
ညီမကို လက်ထပ်ယူမယ်လို့ အကြိမ်ကြိမ်လာပြီး တောင်းဆိုနေ
တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် ဘဦးမှာ မိမိ၏အနှောင့်အယှက်
ပင် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားလေ၏။ သူသည် မနှင်းဆီဆိုသော
မိန်းကလေးကို အပိုင်သိမ်းသွင်းရန် ကြံစည်ထားသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ရန်ကြီးအောင်သည် မောင်နန္ဒ၏စကားကို နားထောင်၍
လက်သီးဆုပ်ကာ

“ ဘဦးဆိုတဲ့ကောင်က စော်ကားလှချည်လား၊ ဘဦးကို မနှင်းဆီက ဘယ်လိုသဘောထားလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်နန္ဒက

“ ညီမလေးကတော့ ဘဦးကို အလွန်ရှုံ့ရှာမှန်းတီးတယ်၊ ဘဦးလိုလူနဲ့ လက်ထပ်မဲ့အစား သူ့ကိုယ်သူပဲ သတ်သေလိုက် မယ်လို့ ပြောတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိအတွက် အခွင့်အရေး ရပြီ ဖြစ်သဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် မနှင်းဆီကို ဘဦးနဲ့ပေးစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်နန္ဒက ခေါင်းညိတ်၍

“ ဘဦးလိုကောင်မျိုးနဲ့ ကျုပ်ညီမလေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပေးစား ချင်ပါ့မလဲဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘဦးဟာ ငွေတပည့်တယ့်တွေ အားကိုးပြီး ကျုပ်တို့ကို အနိုင်ကျင့်ဆော်ကားနေတာကို ကြည့်လေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီး မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်ကာ

“ ဒီလိုမတရားအနိုင်ကျင့်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ငွေ အားကိုး၊ လက်နက်အားကိုးနဲ့ စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားရအောင် မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ၊ ဒီကောင်ကို ကျုပ်ရင်ဆိုင်မယ်၊ ညီမလေးကိုတော့ လူညံ့လူဖျင်းရဲ့လက်ထဲကို အပါမခံနိုင်ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏စကားကြောင့် မောင်နန္ဒသည် မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားပြီး

“ အစ်ကိုက လူယုတ်မာဘဦးကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်မှာလဲ၊ ဒီကောင်ဟာ ငွေလည်းရှိတယ်၊ လက်နက်လူသူအင်အားလည်း ရှိတယ်၊ သူ့လိုလူကို အစ်ကို့လိုလူက အန်တုဖက်ပြိုင်လို့ ဖြစ်ပါ့ မလားဗျာ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က လက်သီး ဆုပ်၍

“ လူမှန်ရင် အကြံနဲ့ပါကွာ၊ လက်နက်ရှိတိုင်း၊ ငွေရှိတိုင်း

အနိုင်ကျင့်စော်ကားတာကို ခံရမလား၊ ညီမလေးကို လူယုတ်မာ
လက်ကိုမပါအောင် ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်နှမသည် ရန်ကြီးအောင်အား ကျေးဇူးရှင်
ကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထင်မြင်ယူဆသွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်အား အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခင်မင်နေ
သော မနှင်းဆီသည် ထိုသတင်းကိုကြားသောအခါ အနီးသို့ ရောက်
ရှိလာပြီး

“ အစ်ကိုက လူယုတ်မာကို အန်တုဖက်ပြိုင်မလို့ဆို၊ ညီမ
အတွက် အန္တရာယ်တွေများလွန်းပါတယ် အစ်ကိုရယ် ”

ဟု ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်၏
ဟန်ပန်ဖြင့်

“ ညီမလေးလို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ ပန်းလေး
တစ်ပွင့်ကို လူယုတ်မာဘဦး လက်ထဲမှာ ခွမ်းကြွေသွားမှာ အစ်ကို
စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုအသက်သေရင် သေသွားပါစေ၊
ညီမလေးဘက်က အစ်ကိုရပ်တည်ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်အား ကရုဏာ
သက်သော မျက်လုံးခွဲကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။



ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ဘဦးဖွင့်
ထားသော ပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌ သွားရောက်စားသောက်လေ၏။

သူသည် သေသောက်ကျူးသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အရက်
သေစာများကို မှာယူ၍ စိတ်တိုင်းကျ သောက်သုံးနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အရက်သောက်ရင်း အမြည်းစားရင်း
ဘဦး၏ပျော်ပွဲစားရုံကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေရာ ပျော်ပါး
သောက်စားသူများ နှင့် ပြည့်နှက်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ခဏကြာလျှင် လူသူအရိပ်ခြေကိုကြည့်၍
ဆိုင်အောက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဆိုင်အောက်၌ ချက်ပြုတ်သူများသည် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်
စွပ်နေကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ
ကြောင် လိမ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ပျော်ပွဲစားရုံ၏ အပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားလေ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ အခန်းငယ်လေးများကို
တွေ့ရပြီး အခန်းတိုင်းတွင် စုံတွဲများနှင့် ပြည့်နှက်နေကြောင်း
တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အခန်းများ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ကျော်ဖြတ်
၍ လိုက်လံချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုလေ၏။

တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ ကလက်တက်တက်နိုင်သော
မိန်းကလေးနှစ်ဦးနှင့် သောက်စားမူးယစ်နေသော သူဌေးသား
ဘဦးကို မြင်တွေ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ခန်းစီးရှည်ကြီးအောက်၌ ဝင်ရောက်ပန်းအောင်း

လေ၏။

မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် သူဌေးသားဘဦးနှင့် နောက်ပြောင် ကျီစယ်ရင်း အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြ၏။

သူဌေးသားဘဦးသည် မိန်းကလေး ထွက်ခွာသွားသောအခါ ဓာတ်စက်သီချင်းကို ကျယ်လောင်စွာဖြင့်၍ ရောက်မင်းစည်းစိမ်ခံယူနေ လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်သည် ဘဦး၏အနီးသို့ တိုးကပ် သွားပြီး မပြောမဆို ဘဦး၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်ရာ ဘဦးသည် ထိုင်ခုံပေါ်မှ နောက်သို့ ဝုန်းခနဲ ပစ်လဲကျလေ၏။

ဘဦးသည်

“ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ကို ဘာလို့ထိုးတာလဲ ”

ဟု အော်ဟစ်နေစဉ် ရန်ကြီးအောင်သည် ဘဦးအား လက်သီး ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်ထိုးလေ၏။ ဘဦးသည် အထိတ် တလန့်ဖြင့်

“ လာကြပါဦးဗျို့၊ ငါ့ကို လက်သီးနှုတ်ထိုးနေပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်ကာ တံပည့်များကိုခေါ်လေ၏။

သို့သော် အိမ်ပေါ်ထပ်၌ ဓာတ်စက်ကို ကျယ်လောင်စွာဖြင့်ထား သဖြင့် ငှင်း၏အသံကို မည်သူမျှမကြားရချေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဘဦးကို စိတ်ကြိုက်လက်သီးဖြင့် ထိုးပြီးမှ အင်္ကျီကော်လာစက်ဆွဲ၍ထူလိုက်ပြီး

“ မင်းကို ဘာလို့ လက်သီးနှုတ်ထိုးတာလဲ သိလား ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘဦးက သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် မသိကြောင်း ပြော လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က

“ မနှင်းဆီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ရပ်တန့်ကရပ်၊ မနှင်းဆီကို ရှေ့ဆက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအသက်ကို ဖက်ရွက် နဲ့သာ ထုပ်ထားပေတော့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဘဦးက နာကျင်နေရာမှ မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ ခင်ဗျား... ခင်ဗျား မနှင်းဆီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုနေရာသည် အမှောင်ရိပ်ကျနေပြီး ရန်ကြီးအောင်သည်

သက္ကလတ် ဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသဖြင့် အရက်မူးနေသော ဘဦးသည် မှတ်မိခြင်း မရှိချေ။

ရန်ကြီးအောင်က

“ဟေ့ကောင် စကားမရှည်နဲ့၊ ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း၊ နောက် တစ်ကြိမ် မနှင်းဆီကို နှောင့်ယှက်တာကြားလို့ရှိရင် မင်း ဒီထက်ပိုပြီး နာမယ်”

ဟု ဆိုကာ ရန်ကြီးအောင်က ခြေဖြင့် တအားဆောင့်ကန်လိုက်ရာ သူဌေးသားဘဦးသည် အားခနဲ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်၍ အိမ်ပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှလွန်၍ အောက်သို့ ပက်လက်လန်ကျသွားလေ၏။

သူဌေးသားဘဦး ကံကောင်းသွားသည့်အချက်မှာ ဘဦးအောက်သို့ ကျရာနေရာ၌ မြင်းစောင်းရှိနေ၏။

ဘဦးသည် မြင်းစောင်းခေါင်မိုးမှ တစ်ဆင့် ကောက်ရိုးပုံများ ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားပြီး ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်ရှင်ခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ သူဌေးသားဘဦးအား

အမည်မသိ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွားသော သတင်းသည် တစ်မြို့လုံးပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ပုလိပ်များသည် မနှင်းဆီ၏ခြံသို့လာရောက်ပြီး သူဌေးသားဘဦး ထိခိုက်ခံရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြလေ၏။

သို့သော် မနှင်းဆီက မိမိတို့နှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သူဌေးသား ဘဦးသည် ထိုညက အဖြစ်အပျက်ကြောင့် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး မနှင်းဆီထံသို့ ရောက်မလာဝံ့တော့ချေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအခါမှပင် မနှင်းဆီနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်ခွင့် ရလေ၏။

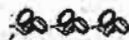
မနှင်းဆီမှာလည်း ရန်ကြီးအောင်အား သူမ၏ ကျေးဇူးရှင်ဟု ယူဆကာ ပိုမို၍ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလေ၏။

ထိုသို့နေထိုင်ရင်း ရန်ကြီးအောင်သည် အတွေ့အကြုံများသော မုဆိုးပီပီ မနှင်းဆီအား ညွတ်ကွင်းအတွင်းသို့ ကျရောက်ရန် ကြိုးပမ်းလေ၏။

ခြံသို့ မနင်းဆီရောက်လာသည့်အခါတိုင်း သူမ နှစ်သက်မည့်
စကားများကို ပြောလေ၏။

မနင်းဆီ၏ အလှတို့များကို ရှေးကဗျာကြီးများနှင့် ကိုးကားကာ
ရေရွတ်ပြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ ကဗျာများကို နားထောင်ပြီး မနင်းဆီသည်
လွန်စွာနှစ်သက်လေ၏။ ရန်ကြီးအောင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့၏။



တစ်ညသည့် မနင်းဆီသည် အိပ်မပျော်သောကြောင့် ရန်ကြီးအောင်
တို့ခြံဘက်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာ၏။ ထိုသို့လမ်းလျှောက်
ထွက်လာအောင် ရန်ကြီးအောင်က ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းထားခြင်း
ဖြစ်၏။

အိပ်မပျော်သောသူများ၌ မိမိ၏ဟုအိမ်ကလေးရှေ့တွင် မနင်းဆီ
နှင့် စကားပြောဆိုချင်ကြောင်း မကြာခဏ တောင်းဆိုခဲ့ဖူး၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မနင်းဆီကိုမြင်သောအခါ

“ကောင်းကင်က လမင်းကြီးကို ငေးကြည့်နေတုန်း မနင်းဆီ
အနားကိုရောက်လာတော့ လမင်းကြီးရဲ့ အေးမြမှုတွေအားလုံး

မနှင်းဆီနှင့်ယှဉ်လိုက်ရင် မြင့်မိုရ်တောင်နဲ့ ဆီးရောလို့ဖြစ်သွားတယ်”

ဟု လွန်လွန်ကျူးကျူး ချီးမွမ်းပြောဆိုလိုက်လေရာ မနှင်းဆီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အလွတ်ကျက်ထားသော ရွေးကဗျာရှည်ကြီးများကိုရွတ်၍ မနှင်းဆီ၏အလှတို့ကို ချီးမွမ်းပြန်၏။

မနှင်းဆီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခေါင်းကိုင့်ထားလေ၏။ အစာနံကြာသောအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် မနှင်းဆီ၏အနားသို့ ရောက်လာပြီး သူမ၏ ကျစ်လစ်သောကိုယ်ခန္ဓာအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့်ပါလာ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အတွေ့အကြုံများသော မုဆိုးတစ်ယောက်ပီပီ မနှင်းဆီကို သားကောင်တို့ကို ကျူးသွင်းသော နည်းလမ်းဖြင့် တရစ်ပြီးတရစ် ကျူးသွင်းလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်၏ ညှို့ငင်မှုများကို ငြင်းဆန်ရန် ကြိုးပမ်း၏။

သို့သော် စပါးကြီးမြွေ၏ အညှိခံထားရသော သားကောင်ပမာ မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မနှင်းဆီအား သူမ မရောက်ဖူးသော နယ်ပယ်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ မနှင်းဆီသည် ထိုနယ်ပယ်အတွင်း ရန်ကြီးအောင်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

ထိုနေ့ညက မနှင်းဆီ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မနက်အရုဏ်တက်ချိန်သို့ပင် ရောက်လှနေပြီ။

မနှင်းဆီသည် လူသူကင်းမဲ့သောအချိန်များ၌ ရန်ကြီးအောင်နှင့်အတူ စကားပြောဆိုရခြင်းကို နှစ်သက်လာ၏။

ရန်ကြီးအောင်ပြောပြသော သူမ၏အလှတို့များကို နားထောင်ရင်း သာယာလာမိ၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကြီးအောင် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ မကြာခဏ လာရောက်တွေ့ဆုံလေ၏။

ထိုသို့တွေ့ဆုံရင်း ရန်ကြီးအောင်ထံမှ ထူးခြားဆန်းကျယ်သော အတွေ့အကြုံများကို သင်ယူ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မနှင်းဆီနှင့် ညစဉ်ညတိုင်း ချစ်ခင်စွာ

www.burmeseclassic.com

တွေ့ဆုံခဲ့လေ၏။

သူသည် မနှင်းဆီကဲ့သို့ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ရသဖြင့် အလွန်ကျေနပ်နေလေ၏။

မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်အား လက်ထပ်ရန် မကြာခဏ ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်း၏။

သို့သော် ရန်ကြီးအောင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် စရိုက်ဆိုးသူ တစ်ဦးဖြစ်လေရာ မိန်းမသားတစ်ဦးကို အတည်တကျ ပေါင်းသင်း နေထိုင်လိုသော ဆန္ဒမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် မနှင်းဆီအား အမျိုးမျိုးလိမ်ညာလှည့်ဖြား၍ အိမ် ထောင်ပြုရန် ငြင်းဆိုလေ၏။



၁၀၁

တစ်ညသ၌ မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်ထံသို့ ကမန်းကတန်း ရောက်ရှိလာပြီး

“ အစ်ကို ကျွန်မတို့ယူမှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင် ကြွတ်၍

“ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မနှင်းဆီ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မနှင်းဆီက သူမထံတွင် ရန်ကြီးအောင်နှင့်ပတ်သက် သော ကိုဇံဝန်လွယ်ထားကြောင်း ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မနှင်းဆီ၏စကားကြောင့် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

မနှင်းဆီနှင့် မိမိ မလွဲသော၍ ခွဲခွာရပေတော့မည်။ မနှင်းဆီ သည် ရန်ကြီးအောင်၏အမူအရာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဟင်... ညီမမှာ မပေါ့မပါးဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ အစ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ရန်ကြီးအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အစ်ကိုရင်ထဲမှာ ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတော့ အစ်ကို တာဝန်ယူရ တော့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ မနှင်းဆီသည် မျက်နှာဝင်းထိန်သွားပြီး

“ဒါဆိုရင် အစ်ကို့ညီမ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ယူမှဖြစ်တော့မှာ နော်”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင် ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါမှ လူအများရဲ့တံတွေးခွက်ထဲမှာ ညီမ ပက်လက်မပျောမှာ”

ဟု ပြောကာ မနှင်းဆီအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်လေ၏။

မနှင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်နှင့် နှစ်ကိုယ်တူနီးနီး နေထိုင်ရ တော့မည်ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖိုသွားပြီး ရန်ကြီးအောင်အား ပြန်လည်၍ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မနှင်းဆီ ပြန်သွားသောအခါ ထိုအရပ်မှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ရန် ဆန္ဒမရှိချေ။

မနှင်းဆီအား ယခင်က မိမိကျူးကျော်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေး များကဲ့သို့ ငွေပေး၍ ပြန်လွှတ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

မနှင်းဆီ၏ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရန်နည်းလမ်းမှာ သူမအား လက်ထပ်ယူမှသာ ဖြစ်နိုင်၏။

သူသည် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ရခြင်းကို အလွန်ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ဟု

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

ထင်မြင်၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏တစ်သက်တွင် မည်သည့်မိန်းမကိုမျှ အတည်
တကျ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လိုစိတ်မရှိချေ။

ရန်ကြီးအောင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် သူ၏တပည့်များ လာ
သောအခါ ၎င်းတို့အား ထိုခြံမှထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း
အသိပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်များက အံ့သြဟန်ဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က မနှင်းဆီနှင့်ဖြစ်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းစုံကို
ပြန်လည်၍ ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ တပည့်များက ရယ်မော၍

“ ဆရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်လေရာမှာ ကောင်
မလေးတစ်ယောက်ကို ဆုလာဒ်တွေ ပေးလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာကိုး၊
ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာ ဒီအရပ်က ခွာမှဖြစ်တော့မယ်ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တပည့်တစ်ဦးက ဝင်ရောက်၍

“ ဆရာရယ်... မနှင်းဆီက အလွန်လှပတဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။ မနှင်းဆီကို လိုချင်တပ်မက်တဲ့ယောက်ျားတွေ ဒီခြံ
မှာ တန်းစီနေတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဆရာက မနှင်းဆီကို ဘာဖြစ်လို့
မယူချင်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မနှင်းဆီတင်မကဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါ သားမှတ်မှတ်
မယားမှတ်မှတ် မပေါင်းချင်ဘူးကွ၊ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်တွေ
အကြာကြီးအတူနေရင် ငါပျင်းလို့သေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီခြံကနေ
ငါ တစ်ပတ်အတွင်း ထွက်သွားတော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်ပတ်ပြည့်သောအခါ ခြံကလေးမှ
တိတ် တဆိတ် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ရန်ကြီးအောင် ခြံကလေးမှ
ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရန်ကြီးအောင်၏သူငယ်ချင်း မောင်နန္ဒသည်
အလွန်အံ့သြသွားလေ၏။

မောင်နန္ဒသည် ထိုသတင်းကို ညီမဖြစ်သူ မနှင်းဆီအား

ပြောပြလေသောအခါ မနင်းဆီသည် မယုံကြည်အောင် ဖြစ်သွား၏။

မနင်းဆီသည် မိမိအား ရန်ကြီးအောင်က ပစ်ခွာသွားမည်ဟု မည်သည့်အခါမျှ မထင်ချေ။

ရန်ကြီးအောင်တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းအား အလွန် အံ့သြနေမိ၏။

မနင်းဆီသည် ရန်ကြီးအောင်ပြန်ရောက်နှိုးဖြင့် နေ့စဉ်စောင့်မျှော် နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ရက်မှလသို့ ကြာညောင်း သောအခါ မနင်းဆီသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်လာ၏။

သူမသည် ခြံနောက်ရှိ စမ်းချောင်းလေးသို့ တစ်ကိုယ်တည်း သွားကာ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်နှင့် ရရှိခဲ့သောကိုယ်ဝန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ရင့်မာလာ၏။

မနင်းဆီသည် သူမ၏ အရှက်နှင့်သိက္ခာအတွက် ရန်ကြီးအောင် အား နေ့စဉ်စောင့်မျှော်နေမိ၏။

သူမသည် တစ်နေ့နေ့တွင် ရန်ကြီးအောင် ပြန်ရောက်လာမည်

သူ့ဆထားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ရန်ကြီးအောင် ပြန်လာမည် ချိန်ကို တမ်းတနေမိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လများ တစ်လပြီးတစ်လ ကျော်လွန်လာ သည်အထိ ပြန်လည်ရောက်ရှိမလာခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် မနင်းဆီသည် သူမ၏ အရှက်နှင့်သိက္ခာ အတွက် အသက်နှင့်လဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူမသည် ရွက်ရွံ့ဖွယ် အဖြစ်အပျက်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်နန္ဒအား ဖွင့်ပြောရန် မဝံ့ရဲချေ။

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အစ်ကိုဖြစ်သူ မောင်နန္ဒအားလည်စေရန် အတစ်စောင် ရေးသားလိုက်လေ၏။ ထိုစာကို မောင်နန္ဒ ဖတ်ရှု ချိန်ချိန်တွင် မနင်းဆီ၏အသက်မဲ့သောကိုယ်ခန္ဓာမှာ မြို့ပြင် နေကန်ကြီးသို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

မောင်နန္ဒသည် မနင်းဆီ ရေးသားခဲ့သောစာကို ဖတ်ရှုပြီး ရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်သွား၏။

မောင်နန္ဒသည် သူ၏တစ်ဦးတည်းသော နှမလေးကို အလွန်

ချစ်၏။

ထို့ကြောင့် မနှင်းဆီနှင့်ပတ်သက်၍ ယူကျုံးမရဖြစ်လွန်းသဖြင့် မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ဖြစ်ရလေ၏။ သူသည် ရန်ကြီးအောင်အား လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်မြင်ပြီး ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခဲ့၏။

ယခုတော့ ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိရချေပြီ။ ရန်ကြီးအောင်အား မုန်းတီးစွဲရှာစိတ်များ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်၍ မိမိတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးကို လိမ်ညာလှည့်ဖြားခဲ့၏။ သူဌေးသားဘဦးထံမှ နမလေးကို လုယူ၍ စော်ကားမော်ကားပြုကာ မြို့မှထွက်ပြေးသွားခဲ့၏။

မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ရန်ကြီးအောင်၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ပုံများကို တွေးတောရင်း ကလဲ့စားချေချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် နမဖြစ်သူ၏ မြေပုံရှိရာသို့သွား၍

“ညီမရေ... ညီမအပေါ်မှာ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပြီး ကိုယ့်

တာဝန် ကိုယ်မယူချင်တဲ့ ယောက်ျားယုတ်တစ်ယောက်ကြောင့် ညီမလေး အသက်ဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ငါ့နမလေး ကဆိုးရတာဟာ အစ်ကိုရဲ့အပြစ်တွေလည်း အများကြီးပါပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလူယုတ်မာ ရန်ကြီးအောင်ကို အစ်ကို မရရအောင်ရှာဖွေပြီး ညီမလေးကိုယ်စား အပြစ်ဒဏ်ခတ်ပါ့မယ်”

ဟု တိုင်တည်လိုက်လေ၏။

မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ထိုနေ့မှစ၍ သူ၏စိုက်ခင်းလေးကို အပြီးအပိုင် ဖြန့်လွှတ်ကာ မြို့လေးမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ထိုမြို့ကလေးရှိလူများသည် မောင်နှမနှစ်ဦးမောင်နှမ၏ ကံဆိုး ခိုးမောင်ကျပုံကို ကရုဏာသက်စွာ ပြောဆိုကြလေတော့၏။



ရန်ကြီးအောင်သည် မြို့မှထွက်လာပြီးနောက် မြစ်တစ်ခု
ဖြတ်သန်းရန် ဖြင်လေ၏။ ထိုမြစ်ကို ဖြတ်သန်းရန်အတွက် ကူး
လှေ တစ်စီးသာရှိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကမ်းစပ်၌ တစ်ဦးတည်းရှိသဖြင့် လှေ
စင်းလုံးငှားကာ တစ်ဖက်သို့ ကူးခတ်ခဲ့လေ၏။

လှေသည် ကမ်းမှခွာရန်ပြင်နေစဉ် အဝေးမှလူနှစ်ဦး အ
တကော ပြေးလာ၏။

လှေသမားက ရန်ကြီးအောင်ကိုကြည့်၍

“ ဆရာ ဟိုမှာ လူနှစ်ဦး လှေခွဲလိုက်မလို့နဲ့တူတယ်၊ ကမ်းကပ်
ပေးလိုက်ရမလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ငါ တစ်စင်းလုံးငှားထားပြီးပြီ၊ ကမ်းကပ်စရာမလိုဘူး ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လှေသမားသည် လှေကို ဆက်လက်လှော်ခတ်ရန်
ပြင်လေ၏။

ကမ်းစပ်သို့ရောက်သောအခါ လူနှစ်ဦးသည် လှေသမားအား
အရေးတကြီး အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်၍ လှေကို ကမ်းသို့ပြန်ကပ်ပေးရန်
ပြောဆိုလေ၏။

လှေသမားသည် ခရီးသည်နှစ်ဦး၏ အမူအရာကြောင့် တွေ့
သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ ဒီလူတွေ ဘာကြောင့်အလျင်လိုနေတာလဲ၊ လှေကို

ကမ်းကို ပြန်ကပ်ပေးလိုက် ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

လှေ ကမ်းသို့ကပ်သောအခါ လူနှစ်ဦးသည် လှေပေါ်သို့ ကမ်းကတန်း တက်ရန် ပြင်လေ၏။ ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူနှစ်ဦး ကို ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အလျင်လိုနေရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက

“ ကျုပ်တို့မမလေး ဝိုးထိနေလို့ဗျ၊ တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးပြီး ဆေးဆရာ ခေါ်မလို့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူများ၏စကား ကြောင့် မိမိထံတွင် ကျောက်တန်းဘက်ရှိ ဆေးဆရာကြီးထံမှ ရရှိထားသော မြွေဆိပ်ဖြေဆေးများ ရှိနေကြောင်းကို အမှတ်ရ လိုက်၏။

ထိုမြွေဆိပ်ဖြေဆေးများ၏အစွမ်းကို စမ်းသပ်ကြည့်လို၏။ ထို့ကြောင့်

“ ဟေ့လူတွေ၊ ဆေးဆရာ ခေါ်မနေနဲ့တော့၊ ကျုပ်က ဆေးဆရာပဲ၊ မြွေဆိပ်ကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းနိုင်တယ် ”

ဟု မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ လူနှစ်ဦးသည် အလွန်အံ့ဩဝမ်းသာသွားပြီး..

“ မိတ်ဆွေကြီးက ဆေးဆရာဟုတ်လား၊ မြွေဆိပ်ကို ကောင်း ကောင်းနိုင်တယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ အမြန်ဆုံး လိုက်ခဲ့ပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့မမလေး မြွေကိုက်ခံရလို့၊ သတိတောင် ပြန်လည်မလာတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ရန်ကြီးအောင်သည် အမည်မသိလူနှစ်ဦး၏ အနောက်သို့ ဆေးကုရန် လိုက်ခဲ့လေ၏။

ထိုသူများသည် ရန်ကြီးအောင်အား လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်သန်း၍ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

အတန်ကြာအောင် သွားလာပြီးနောက် တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ် တွင် ထုံးဖြူဖြူစေတီလေးတစ်ဆူကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က အဝေးတွင်လှမ်းမြင်ရသော စေတီကိုကြည့်

ကက

“ ခင်ဗျားတို့လူနာက ဘယ်မှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက

“ စေတီခြေရင်းမှာ မေ့မြောနေပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်တို့ စေတီခြေရင်းသို့ရောက်သောအခါ စေတီ၏ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် လဲကျမေ့မြောနေသော မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုမိန်းမသည် ရုပ်ရည်လှပပြီး အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် ရှိသော မိန်းမချောလေးတစ်ဦးဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲတွင်ရှိသော မြွေဆိပ် ဖြေဆေးပုလင်းကိုယူ၍ ထိုမိန်းမ၏ပါးစပ်ထဲသို့ အစက်ချပေး လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဆေးစက်ချရင်း မိမိ၏ ဆေးကုပေးသော မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့်

အနီးတွင်ရှိနေသော လူနှစ်ဦးအား

“ ကျုပ် ရေတစ်ခွက်အမြန်လိုတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သွားရှာ ကြပါ ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုသူများ ထွက်ခွာသွားသောအခါ မြွေဆိပ်ကြောင့် လဲကျ မေ့မြောနေသော မိန်းမ၏ လွယ်အိတ်ကို ရှာဖွေလေ၏။

ထိုအခါ လွယ်အိတ်ထဲတွင် အဝတ်ဖြင့်ထုပ်ထားသော ခြောက် လုံးပြူးသေနတ်ကို အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ရလေ၏။

မြွေကိုက်ခံရသော မိန်းမသည် လူဆိုးခါးပြတစ်ဦး ဖြစ်ဟန် တူ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုမိန်းမ၏လွယ်အိတ်ထဲသို့ ခြောက်လုံး ပြူး သေနတ်ကို မသိမသာ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် ရေရှာသော လူနှစ်ဦး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လူနာ၏ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးရည်များ အစက်ချ၍ ထည့်ပေးပြီး ခဏကြာလျှင် ထိုမိန်းမသည် မေ့မြောနေရာ မှ လူးလွန် ညည်းညူလာ၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ဦးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသော အမူအရာဖြင့်

“ မမလေး သတိရပြီလား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ”

ဟုအော်ဟစ်ကြလေ၏။ ရန်ကြီးအောင်က ထိုသူနှစ်ဦးကို ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားတို့ မမလေးက ဘယ်အရပ်ကလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူနှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ တစ်ဦးက

“ ကျုပ်တို့ မမလေးဟာ အထက်မြန်မာပြည်ကပါ။ အောက်ပြည် အောက်ရွာကို ဘုရားဖူးထွက်ရင်း စေတီလေးတွေမှာ ပုတီးစိပ်လှေ့တယ်။ ဒီလို ပုတီးစိပ်ရင်း မြွေကိုက်ခံလိုက်ရတာပါ။ အခုလို မမလေးရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ပေးတာ မိတ်ဆွေကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး ”

ဟုပြောလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ချောမောလှပသော မိန်းမက တအင်းအင်း ညည်းညူ၍ ပြန်လည်သတိရလာ၏။

သူမ သတိရလာသောအခါ ရန်ကြီးအောင်အား ဆေးဆရာဖြစ်ကြောင်း တပည့်များက မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ သူမက ရန်ကြီးအောင်ကို လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ မနက်စောစောမှာ စေတီမှာ ဘုရားဝတ်ပြုလေ့ရှိပါတယ်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး စေတီပေါ်က အဆင်း လှေကားထောင့်အရောက်မှာ မြွေကိုက်ခံလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်မ ခြေသလုံး မှာ ပူခနဲဖြစ်သွားလို့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘုရားလှေကားရင်းမှာ မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မတပည့်တွေကို ရှိစုမဲ့စု အင်အားနဲ့ အော်ဟစ်ခေါ်ပြီး ဆရာကို ပင့်ခိုင်းရတာပါပဲ ”

ဟုပြောလေရာ ၎င်းတို့၏တပည့်များက ရန်ကြီးအောင်အား လှေဆိပ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံခဲ့ရုံကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ချောမောလှပသော မိန်းမက

“ ဆရာနဲ့လှေပေါ်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတာ ကျွန်မ သိပ်ကံကောင်းပါတယ် ”

ဟု ရန်ကြီးအောင်အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ကြိမ်ကြိမ်ဖန်ဖန်

ပြောဆိုလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်ကမူ ကျောက်တန်းဘက်ရှိ ဆေးဆရာကြီးပေးလိုက်သော ဆေးများအစွမ်းထက်ခြင်း ရှိမရှိ မသိမသာ အကဲခတ်နေလေ၏။

အမျိုးသမီးသည် မြွေဆိပ်ဖြေဆေးကြောင့် မေ့မြောနေရာမှ ဆရာကြီး၏ ဆေးကို အစက်ချလိုက်ရုံဖြင့် တခဏချင်း ပြန်လည်သတိရလာခြင်းမှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ရန်ကြီးအောင်က အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို အကဲခတ်နေစဉ် အမျိုးသမီးက မျက်လွှာချလိုက်ပြီး

“ ဆရာက မြန်မာဆေးဆရာဆိုတော့ ရောဂါပေါင်းစုံကို ကုသတာပဲလား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ရုတ်တရက် အဖြေရကျပ်သွားပြီး

“ ကျုပ်က ရောဂါပေါင်းစုံကို ကုသတတ်ပါတယ်၊ ဒါ့အပြင် မြွေဆိပ်ဖြေတဲ့နေရာမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ဆေးဟာ အင်မတန် နာမည်ကြီးပါတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ အမျိုးသမီးက ပိုမို၍ စိတ်အားတက်ကြွသွားပြီး ရန်ကြီးအောင်နှင့် တွေ့ဆုံရခြင်းကို သိကြားမင်းနှင့်တွေ့ဆုံရခြင်းကဲ့သို့ ပြောကြားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အမျိုးသမီး၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နှင့်အလိုက်သင့် နေထိုင်ပြီး ဘဝနောက်ကြောင်းကို မသိမသာ စုံစမ်းရန် ကြံစည်၏။

အမျိုးသမီးနှင့် လူနှစ်ဦးသည် ရန်ကြီးအောင်အား ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦးဟု ယူဆကာ ၎င်းတို့၏ ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူများနှင့် လိုက်ခဲ့လေ၏။ အမျိုးသမီးသည် မြွေကိုက်ခံရသောဒဏ်ရာကြောင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ လှည်းတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

အတန်ကြာအောင် ခရီးဆက်ခဲ့ပြီးနောက် ဧရပ်ကြီးတစ်ဆောင်သို့ ရောက်လာရာ ထိုဧရပ်ကြီး၌ အနားယူရင်း နေ့လယ်စာကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြလေ၏။

နေလယ်စာစားပြီးနောက် ရန်ကြီးအောင်၏ မျက်လုံးများမှစင်း
သွားပြီး တရေးတမော့ အိပ်စက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ သူ၏အနီးတွင်
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိ
အိပ်မောကျနေခိုက် ထွက်ခွာသွားသော လူများအကြောင်းကို တွေး
တောရင်း ဒေါသပုန်ထသွားလေ၏။

“တောက်... သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တာတောင် ငါ့ကို
ဧရပ်ပေါ်မှာ ထားရစ်ခဲ့တယ်။ နေပါဦး၊ ငါဟာ အအိပ်ဆတ်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပါ။ တော်ရုံတန်ရုံ ငါဘယ်လောက်ပဲ အိပ်ပျော်နေပါ
စေ၊ ငါ့နားက မသိအောင် ထွက်ခွာသွားလို့ မရဘူး၊ ငါစားတဲ့အစာ
ထဲမှာ ဒီလူတွေ အိပ်ဆေးခတ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”

ဟုပြောကာ ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးနှင့်အဖွဲ့ကို ပိုမို၍
ဒေါသပုန်ထနေလေ၏။



ရန်ကြီးအောင်သည် မြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သောအခါ ကားပေါ်မှ
ဆင်း၍ နေလယ်စာကို စားသောက်လေ၏။

ထိုသို့ နေလယ်စာကို စားသောက်ရင်း သူ၏အိတ်ထဲသို့ ကြည့်
လိုက်သောအခါ ဝိုက်ဆံတစ်ကျပ်မျှသာ ကျန်တော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်တစ်ခု
လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့သော် သူသည် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်စား
သောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ တစ်ချိတည်းနှင့် အပ္ပကြံရန်
ရည်ရွယ်ထား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးသည် ရွှေလက်
ကောက်များကို တစ်ထောင်လောက်ဝတ်၍ ဆိုင်အရှေ့သို့ထွက်လာ
လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုမိန်းမကြီးကို မြင်သောအခါ ပွဲပေါက်ကြံ
ရန် သားကောင်ကို တွေ့ရှိသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် စားသောက်ပြီး ငွေရှင်းသောအခါ ထိုဆိုင်တွင်
အလုပ်တစ်ခုလုပ်လိုကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက ရန်ကြီးအောင်ကို
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ငါ့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်ရင်တော့ ရပါတယ်၊ ခိုဖို့ကပ်ဖို့
မကြိုးစားနဲ့၊ ငါက အလုပ်ကို လက်နဲ့မပြတ်လုပ်နေမှ ကြိုက်တယ်၊
နောက်ပြီးတော့ ခိုင်းမှလုပ်တဲ့ လူစားမျိုးကိုလည်း ငါမကြိုက်ဘူး၊
လုပ်ခလစာကိုလည်း ငါ့ကို လာမတောင်နဲ့၊ ငါ ပေးချင်သလောက်
ပေးမယ်၊ ဆိုင်မှာ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး မညည်းညူရဘူး၊ ဒီအချက်တွေ
ကို လိုက်နာနိုင်ရင် မင်းကို ဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မောက်မာလွန်းသော ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးကို
လွန်စွာအမြင်ကတ်သွားသော်လည်း မိမိ၌ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသဖြင့်
သည်းခံပြီး သူမ၏ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးသည် အပျိုကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရွှေ၊
ငွေ လက်ဝတ်ရတနာများကို များစွာ စုဆောင်းထားပုံရ၏။

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး၌ မောင်တစ်ယောက်ရှိပြီး ထိုသူမှာ မိန်းမလျာ
တစ်ဦးဖြစ်၏။ ထမင်းဆိုင်၌ အခြားသော လူငယ်စားပွဲထိုးနှစ်ဦးရှိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထမင်းဆိုင်၌ စားပွဲထိုးအလုပ်နှင့် ပန်းကန်
ဆေးအလုပ်၊ ရေထမ်းသောအလုပ်များကို စုပေါင်း၍ လုပ်ကိုင်ရ၏။

ထမင်းဆိုင်ရှင် အပျိုကြီး၏မောင်သည် ရန်ကြီးအောင်အား
သဘောကျဟန်ဖြင့် ဆိုင်၌ အလွန်မျက်နှာသာပေးလေ၏။

ထိုသူသည် ပုဆိုးများနှင့် စွပ်ကျယ်များကို ဝယ်ယူ၍
ရန်ကြီးအောင်အား လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးရင်း

“ ခင်ဗျားလို ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ သန့်သန့်နဲ့လူက
ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်မျိုးမှာ စားပွဲထိုးအလုပ်ကို လာလုပ်နေရတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ကံပေါ့ဗျာ၊ ကျွပ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးမှ မပြေလည်တာ၊ ဒါကြောင့် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ရတာပေါ့ ”

ဟုပြောလေ၏။

ဆိုင်ရှင်အပျိုကြီး၏မောင်သည် ရန်ကြီးအောင်အား ပိုမို၍ ကရုဏာသက်သွားပြီး မကြာခဏ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူပေးလေ၏။

ဆိုင်ရှိ စားဖွဲ့ထိုးလူငယ်လေးများက ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ အပျိုကြီးရဲ့မောင် မိန်းမလျာက ခင်ဗျားကို ပိုးနေတာဗျာ၊ ဒါကြောင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဝယ်ပေးနေတယ် ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အပျိုကြီး၏ဆိုင်တွင် လုပ်ကိုင်ရင်း အခွင့်ရေးသာလျှင် အပျိုကြီး၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ရယူပြီးထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

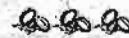
ထို့ကြောင့် အပျိုကြီး၏မောင် မိန်းမလျာနှင့် အလိုက်သင့်

ပေါင်းသင်းလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမလျာသည် ရန်ကြီးအောင်အား လွန်စွာ သဘောကျပြီး ထမင်းဆိုင်တွင် မအိပ်ခိုင်းတော့ဘဲ ၎င်းတို့နေထိုင်ရာ အိမ်သို့ခေါ်ပြီး အိပ်စက်ခိုင်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်ကြည့်နေသူဖြစ်သဖြင့် အပျိုကြီး၏အိမ်၌ လိုက်လံအိပ်စက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အပျိုကြီး၏ လက်ဝတ်လက်စားများထားရှိသော နေရာကို မသိမသာ စုံစမ်းနေမိ၏။



တစ်နေ့သည် ရန်ကြီးအောင် အလုပ်လုပ်နေသော ထမင်းဆိုင်က ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာပြီး လူကုတ်ထိန်းမအချို့ ဝင်ရောက်စားသောက် လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုမိန်းမများစားသောက်ရန် စားပွဲထိုးနေစဉ် ထိုမိန်းမများအနက်မှ တစ်ယောက်က

“ဟင်... အစ်ကို၊ အစ်ကို မဟုတ်လား”

ဟူ၍ မေးမြန်းသောအသံကို ကြားရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုမိန်းမကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ၏ချစ်သူဟောင်း မစောမြဖြစ်နေကြောင်း အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ရလေ၏။

မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင်၏အိမ်တွင် အိမ်ဖော်အဖြစ် လာရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း ရန်ကြီးအောင်နှင့် ငြိစွန်းခဲ့ဖူးသူဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကြီးအောင်၏စော်ကားမှုကြောင့် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားခဲ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံအကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေစဉ် မစောမြက ရန်ကြီးအောင်၏ပန်းကို လှုပ်ကိုင်၍

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီဆိုင်မျိုးမှာ စားပွဲထိုးလာလုပ်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က မစောမြကို အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မစောမြလည်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားရတာလဲ”

၂၆ ဓမ္မဗြဟ္မာရ

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက

“ဒီအကြောင်းတွေကို အေးအေးဆေးဆေးပြောပြပါ့မယ်၊
အစ်ကို့အကြောင်းတွေလည်း ကျွန်မ သိချင်တယ်။ အစ်ကို ကျွန်မနဲ့
လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

မလေးမြ၏စကားကြောင့် ရန်ကြီးအောင်သည် တွေဝေသွား
လေ၏။

သူသည် အပျိုကြီး၏ လက်ဝတ်ရတနာများကို မောင်ပိုင်စီးရန်
ကြိုးစားထား၏။

သို့သော် မစောမြသည် အပျိုကြီးထက်ပင် ပိုမို၍ ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာပုံရ၏။

ထို့ကြောင့် မစောမြနှင့် အနီးကပ်နေပြီး သူမ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာများ
ကို အရယူရန် ပြောင်းလဲဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မစောမြ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆို
လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင် ၂၇

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆိုင်းမဆင့် ဗိုလ်မှူးမှူးနောက်သို့
လိုက်ပါသွားသဖြင့် ဆိုင်ရှင်အပျိုကြီးသည် ရန်ကြီးအောင်အား ဒေါသ
တကြီး ဆဲဆိုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။



ရန်ကြီးအောင် လိုက်ပါလာသော ကားသည် ညနေစောင်းသော
အခါ မြို့တစ်မြို့ကိုရောက်ရှိလေ၏။
ထိုမြို့ရှိ ခြံဝန်းပါသော အိမ်ကြီး၏အရှေ့တွင် ကားကိုရပ်တန့်
လေ၏။

ထိုအခါ မစောမြသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ရန်ကြီးအောင်ကို
လည်း ခေါ်ယူလေ၏။

၎င်းတို့ကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသော ကားသည် ထိုမြို့မှ
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကြီးမားခန့်လည်းသော အိမ်ကြီးကိုကြည့်၍

“ ဒီအိမ်ကြီးက ဘယ်သူ့အိမ်ကြီးလဲ ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက

“ ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်မရဲ့အိမ်ပါအစ်ကို၊ အစ်ကို အိမ်မှာ အေးအေး
ချမ်းချမ်း နေထိုင်နိုင်ပါတယ် ”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏အိမ်တွင် အိမ်ဖော်
လုပ်ကိုင်သော မိန်းကလေးသည် ဤမျှ ကြွယ်ဝသွားခြင်းအား
အလွန်အံ့သြနေလေ၏။

မစောမြ၏အိမ်၌ အဖော်လုပ်ကိုင်သူ မိန်းကလေးနှစ်ဦးရှိ၏။
အခြားသော အိမ်သူအိမ်သားများကို မတွေ့ရချေ။ ရန်ကြီးအောင်က
မစောမြကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ မင်းရဲ့ဘဝကတော့ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲသွားတာပဲ၊
ဒါတွေကို ကျုပ်နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြကလည်း

“ အစ်ကို့ဘဝမှာလည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့ည ညစာစားရင်း အစ်ကို့ ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို ရှင်းပြပါဦး ”

ဟုပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင်နေထိုင်ရန် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းသည် အလွန်ခမ်းနားသပ်ယပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းများကို မြင်နိုင်သော အခန်းဖြစ်၏။

မစောမြသည် ထိုနေ့ညသို့ရောက်လာအခါ ရန်ကြီးအောင်အား အခမ်းနားဆုံး ယင်းလျာများဖြင့် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြ ကျွေးမွေးသော ဟင်းလျာများကို မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်လေ၏။

မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင် စားသောက်နေစဉ် ဘဝနောက် ကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က သူ၏မိဘများကို ဓားပြတိုက်ခံရပြီး စည်းစိမ် ဥစ္စာများအားလုံးကို အပိုင်စီးခံရကြောင်း အတိုချုံး၍ ပြောပြလေ

၏။

ထိုအခါ မစောမြက ရန်ကြီးအောင်ကို ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ အစ်ကို့လို လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသားတစ်ယောက်က ကုန်း ကောက်စရာမရှိအောင် ခွဲသွားတယ်လို့ ဘယ်သူယုံကြည်နိုင်မလဲ၊ အစ်ကို့ဘဝဟာ ယုံကြည်စရာမရှိလောက်အောင် ထူးဆန်းသလို၊ ကျွန်မဘဝကလည်း ကြီးပွားချမ်းသာလာတာ အလွန်ထူးဆန်းပါ တယ်၊ ကျွန်မတစ်သက်မှာ ဘယ်လိုမှမမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီလိုနေထိုင်ခဲ့ရတာ အစ်ကို့ရဲ့ကျေးဇူးမကင်း ပါဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မစောမြ၏စကားကြောင့် ရန်ကြီးအောင်သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မစောမြကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ဘာ... ကျုပ်ရဲ့ကျေးဇူး မကင်းဘူးဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မစောမြ အခုလို ချမ်းသာလာတာ ကျုပ်ဘာအကူအညီမှ မပေးခဲ့ပါဘူး ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မစောမြက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုကို လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေအကြောင်းကို ကျွန်မပြောခဲ့တာ မှတ်မိသလား ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ မှတ်မိတာပေါ့ကွာ၊ ကျုပ် အခုလို ဆင်းရဲသွားတာ အဘွားကြီးရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကြောင့်ပဲ ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ အခုလို ကြီးပွားချမ်းသာလာတာ လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကြောင့်ပါ။ နားနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့နာပါအစ်ကိုရယ်၊ အဲဒီတုန်းက လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေအကြောင်းကို အစ်ကို့ကို ပြောလိုက်မိတယ်၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေအကြောင်းကို ပြောပြီးမှ အဘွားကြီးရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်လာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့

အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုရဲ့တပည့်တွေဟာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်၊ အစ်ကိုတို့အုပ်စုမှာ လက်နက်တွေရှိပြီးတော့ မကြာခဏ ရွာစဉ်လှည့်ပြီး စားပြတိုက်တာ သိတယ်၊ တစ်ရွာလုံးကလူတွေက မသိမေမဲ့ အစ်ကိုတို့ရဲ့အကြောင်းကို ကျွန်မ အသိဆုံးပါ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ ပါးစပ်မလုံဘဲ လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြလိုက်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့လမ်းခွဲတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ရွာကို မပြန်သေးဘဲ လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးဆီကို သွားပြီး ရွှေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ နှုတ်မလှုံကြောင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့တယ်၊ အဘွားကြီးက ကျွန်မရဲ့စကားတိုကြားတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ရွှေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်သွားတယ်၊ လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားရမလဲလို့ ကျွန်မကို အကြံတောင်းတယ်၊ လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီးရဲ့စကားကို ကြားရတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစ်ကိုက လုံချင်တာကို မရရအောင် ယူတတ်လို့ပဲ၊ အဘွားကြီးရဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားမယ်ဆိုရင် မရဘူးအောင်

ရှာယူမှာပဲ။ ရွှေဒဂါးတွေကို သိမ်းဆည်းထားလိုက်ရင်လည်း အစ်ကိုဟာ လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးကို သေနတ်ပြပြီး ခြိမ်းခြောက်တောင်းယူမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ရွှေဒဂါးတွေကို အတုလုပ်ပြီး ဟန်မပျက်ထားဖို့အကြံရတယ်။”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြ၏စကားကြောင့် အလွန် မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး

“ဘာ... အဲဒီတုန်းက ရွှေဒဂါးအတုနဲ့အစစ်ကို လဲတာမင်းအကြံလား”

ဟုပြောလေ၏။

မစောမြက ခေါင်းငုံ့၍

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့၊ ကျွန်မအကြံကြောင့် လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးဟာ ရွှေဒဂါးအစစ်နဲ့အတုကို လဲခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုဟာ မကြာမီ ရွာကိုရောက်လာပြီး လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးရဲ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်ဖို့ အကဲခတ်နေတာ တွေ့တယ်။ နောက်တော့ အစ်ကိုဟာ လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးရဲ့ ရွှေဒဂါးအတုတွေကို အစစ်မှတ်ပြီး

အတုဆောင်သွားခဲ့တယ်။ အစ်ကို ရွာက ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ လယ်ပိုင်ရှင်အတွားကြီးဟာ ကျွန်မကို အလွန်ကျေးဇူးတင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့အတူ ရွာမှာပဲနေထိုင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ခွေးဖြစ်အောင်မွေးဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း အတွားကြီး ခံမှာပဲ သောင်တင်နေပြီး အစ်ကိုရဲ့ရင်သွေးလေးကို မွေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ကံအကြောင်း မလှလို့လားမသိဘူး။ အစ်ကိုရင်သွေးလေးဟာ အဖတ်မတင်ဘဲ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လယ်ပိုင်ရှင် အတွားကြီးနဲ့အတူနေရင်း အတွားကြီးက ကျွန်မကို အစ်မတခြား သမီးအရင်းအချာလို ထင်မှတ်လာခဲ့တယ်။ အတွားကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်တဲ့အခါမှာ ရွာလူကြီးတွေကိုခေါ်ပြီး ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးကို ရသင့်တယ်လို့ ခွဲဝေပေးခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မလည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခဲ့တာပဲ။”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြကို မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် မစောမြထံမှ ကြားရသော ရွှေဒဂါးသတင်းကြောင့်

မိဘနှစ်ပါးကို ရွာမှာထားပြီး ခါးမြတိုက်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။

ထိုသို့ကြိုးပမ်းနေစဉ် ရွာသို့ လူယုတ်မာဝတ္ထု ရောက်ရှိလာပြီး

မိဘနှစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ကာ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို အရယူသွားခဲ့၏။

မစောမြ၏ အကြံဉာဏ်ကြောင့် လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားကြီး၏

ရွှေဒင်္ဂါးအစစ်များကို မရဘဲ အတုများကိုသာ ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး

ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ခဲ့ရ၏။

မိဘနှစ်ပါး၏အသက်ဆုံးရှုံးပြီး စည်းစိမ်ဥစ္စာများလည်း ဆုံး

ရှုံးခဲ့ရ၏။

မစောမြမှာမူ အဘွားကြီး၏ အမွေစားအမွေခံအဖြစ် မွေးစား

ခြင်းခံရပြီး ရွှေဒင်္ဂါးများကိုရရှိကာ သူဌေးမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့၏။

မိမိဘဝမှာမူ ရွှေဒင်္ဂါးများနှင့်ပတ်သက်သည့် အချိန်မှစ၍

ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ ခြေဦးတည်ရာ သွားလာ

ခဲ့ရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအကြောင်းများကိုတွေးတောရင်း

မစောမြကို မကျေမခြမ်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မစောမြမှာမူ ရန်ကြီးအောင်၏ အတွင်းစိတ်ကို ရိပ်စားမိခြင်း

ဦးဘ

“အဲဒီတုန်းက လယ်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးဆီကရတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး
တွေကို ထုခဲ့ပြီး ကျွန်မဟာ ဒီအိမ်ကြီးကိုဝယ်ခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီးတော့
ဒီနေ့အထိ ကျွန်မအဆင့်အတန်းမိမိ နေထိုင်စားသောက်နိုင်တာဟာ
လယ်ပိုင်ရှင်အဘွားရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။”

ဟု ပြောရင်း ရန်ကြီးအောင်အား အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်၍

“ကျွန်မဘဝမှ အားကိုးစရာ ယောက်ျားရယ်လို့တော့ ဒီနေ့
အထိ မရှိသေးပါဘူး၊ ကျွန်မဟာ သူဌေးမလေးဖြစ်တဲ့အတွက်
ကျွန်မရဲ့မေတ္တာကို လိုချင်လို့ ပိုးပန်းနေတဲ့လူတွေတော့ အများကြီး
ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အစ်ကိုနဲ့နေထိုင်ရတဲ့ဘဝကို ပြန်တွေးတဲ့
အခါတိုင်း ဒီပြင်ယောက်ျားတွေနဲ့ ကျွန်မ မနေချင်ဘူး၊ သူတို့ကို
ကျွန်မရင်ခွင်ထဲ ဆွဲမသွင်းချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့အချိန်ထိ ကျွန်မ
ဟာ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးပဲရှိနေရတာပေါ့၊ အခုလို အစ်ကိုနဲ့
မျှော်လင့်ဘဲဖြစ်ဆုံတွေ့ရတာ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ခြောက်
သွေတဲ့ ကျွန်မဘဝကြီး စုံပြည်လန်းဆန်းတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။”

ဟု ပြောရင်း ရန်ကြီးအောင်အား မျက်လုံးရွှဲကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်

လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူမ၏အမူအရာကြောင့် မိမိ၏ဆုံးရှုံးသွားသော ရွှေဒင်္ဂါးများကိုပြန်လည်ရယူရန် နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလေ၏။

သူသည် မစောမြထံမှ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြားသိခါစက သူမအား ကလဲ့စားချေ တိုက်ခိုက်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

ယခု မစောမြကို အချို့သတ်၍ ပေါင်းသင်းပြီး သူမထံမှ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ရယူရန်ကြံစည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မစောမြကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်ကာ

“အစ်ကိုက အရင်တုန်းကလို လက်ညှိုးညွှန်ရာ လိုရာဖြစ်စေတဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးသားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ မစောမြဒါကို နားလည်နိုင်ပါ့မလား။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မစောမြက

“အစ်ကိုကို စောမြချစ်တာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ဂုဏ်တွေကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့ ဟိုးအရင်ကတည်းက နှစ်ကိုယ်တူ

နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝလေးကို တစ်ခါတရံတော့ပါ။”

ဟုပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြအား သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အစ်ကိုလည်း စောမြနဲ့ တိတ်တခိုးနေရတဲ့ဘဝလေးကို ဒီနေ့ထက်တိုင် မေ့မရနိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုတို့ အရင်တုန်းကလိုပဲ ပြန်နေကြရအောင်နော်”

ဟုပြောလေရာ မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်၍

“ဒီလိုနေမျိုးရောက်ဖို့အတွက် ညီမဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်မျှော်ခဲ့ရတာပါ အစ်ကိုရယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုညက မစောမြနှင့် ရန်ကြီးအောင်သည် စကားလက်ဆုံပြောမကုန်အောင် ရှိကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ရှေးယခင်ကကဲ့သို့ တိတ်တခိုး ရင်ခုန်မှုမျိုးကို ပြန်လည်ရရှိရန် ကြိုးပမ်းကြ၏။

သို့သော် ရှေးက ရင်ခုန်မှုများကို ယခုအချိန်မှာ ပြန်လည်ရရှိရန်

မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

သို့သော် နှစ်ဦးစလုံး ရင်ခုန်သံမျိုး ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ
အောင် ဟန်ဆောင်နေလိုက်ကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပြီးနောက်
သူဌေးတစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကြီးအောင်၏ မကောင်းသောအကျင့်စရိုက်သည်
ပြန်လည်နိုးထလာ၏။

ထိုစရိုက်ကြောင့် မစောမြနှင့် ပေါင်းသင်းရခြင်းကို ပျင်း
ငြိုးရွေးလာသလို ခံစားရ၏။ မစောမြသည် အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင်
ချောမောလှပသူဖြစ်သော်လည်း သူမနှင့်ပေါင်းသင်းရခြင်း
ငြိုးရွေးလာ၏။



တစ်နေ့သ၌ မစောမြသည် သူမ၏အဖော် မိန်းကလေးပြန်သွား
သဖြင့် တောနယ်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ထပ်မံခေါ်ယူလာ
၏။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်ရှိသော်လည်း ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ပေါက် အလွန်လှ၏။ ငယ်ရွယ်နေသဖြင့် စွဲမက်ဖွယ် အလွန်
ကောင်း၏။

မစောမြနှင့်နေထိုင်ရခြင်းကို ရိုးအီလာသော ရန်ကြီးအောင်
သည် ထိုမိန်းကလေးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ရန် ကြိုးစားလာ၏။

မစောမြသည် သူမ ပိုင်ဆိုင်သော ဆန်စက်များကို လှည့်လည်
သွားလာသည့်အခါ အကြံသမား ရန်ကြီးအောင်သည် အိမ်၌ပင်
နေရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့နေထိုင်သည့်အခါမျိုးတွင် တောနယ်မှ ခေါ်လာသော
မိန်းကလေးအား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် ကြိုးစားခဲ့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သားကောင်လိုက်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်သော
မုဆိုးပီပီ မိန်းကလေးအား တဖြည်းဖြည်း သိမ်းသွင်းသွားလေရာ
သူမသည် နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကြီးအောင်၏ ညွတ်ကွင်းအတွင်းသို့
သက်ဆင်းရရှာ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြမရှိသည့်အခါတိုင်း ထိုမိန်းကလေး
အား ခေါ်ယူ၍ ရင်ခုန်လှိုက်မောဖွယ် အတွေ့အကြုံများကို သင်ကြား
ပေးလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မစောမြ၏ခြံစောင့် မောင်အေးသည် ရန်ကြီးအောင်
ထံသို့ရောက်ရှိလာပြီး

“အစ်ကို့ကို အရေးကြီးတဲ့သတင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိလို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က နားမလည်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်
ကြွက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဘာသတင်းပေးချင်လို့လဲ၊ ပြောစမ်း”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ခြံစောင့်မောင်အေးက

“အစ်ကို့မိန်းမဟာ ဆီစက်၊ ဆန်စက်တွေကို လှည့်လည်
ကြည့်ရှုတယ်ဆိုပြီး ဆီစက်နောက်က အိမ်ကလေးမှာ မန်နေဂျာ
ဘာဘူနဲ့ ကြာဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်နေတယ်၊ မန်နေဂျာ ဘာဘူဟာ
အလွန်မောက်မာရိုင်းရိုင်းပြီး အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ လူကို
လူလို မဆက်ဆံချင်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ရက်က ဘာဘူက ကျုပ်ကို
လူလယ်ခေါင်မှာ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ဆဲဆိုပြီး၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်
ကျူးလွန်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘာဘူကို မကျေနပ်တဲ့
အတွက် အစ်ကို့ကို ဒီသတင်းပေးခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြအား စွဲလမ်းတမ်းတခြင်းမရှိသဖြင့်
ထိုသတင်းမှာ သူ့အတွက် ထူးခြားခြင်းမရှိချေ။

မစောမြ ဖောက်ပြန်နေသည့်အတွက် အိမ်၌ အခြားသော မိန်းကလေးများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပါးနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြ ဖောက်ပြန်နေကြောင်း သိသည့် အချိန်မှစ၍ သူမ၏အဖိုးတန်ပစ္စည်းများအနက် လက်ဝတ်ရတနာများ ထားရှိသည့်နေရာများကို အတိအကျ မှတ်သားထားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုရက်များအတွင်း မစောမြ ယုံကြည်လောက်အောင် ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်လေ၏။ မစောမြသည် ရန်ကြီးအောင်အား သူမ၏ဖောက်ပြန်မှုကို မရိုင်းမစေရန် အတူးကြိုးစားပြီး ဟန်ဆောင်လေ၏။

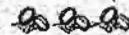
ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်နေ့နေ့တွင် မစောမြကို စွန့်ခွာပြီး အိမ်ကြီးမှ ထွက်ပြေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့သို့ရောက်သောအခါ မစောမြသည် သူမ၏ထုံးစံအတိုင်း လင်ငယ်နှင့် ပျော်ပါးရန်အတွက် အိမ်မှ ထွက်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြထွက်သွားသောအခါ သူမ၏ အဖိုးတန်လက်ဝတ် ရတနာအားလုံးကို အိတ်ကြီးတစ်လုံးအတွင်းသို့

ထည့်လေ၏။ ထို့နောက်မစောမြ၏ အိမ်ကြီးမှစွန့်ခွာခဲ့လေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မစောမြထံမှ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကိုယူ၍ မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။



ရန်ကြီးအောင်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်လည်သွားလာရင်း
ဧရာဝတီမြစ်နှင့်နီးကပ်သော ရွာကြီးတစ်ရွာကို သဘောကျသွား၏။
ထိုရွာကြီးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းပြီး အေးချမ်းသာယာ၏။

ရွာကြီး၏အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးနှင့်
လယ်ယာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သောသူများရှိ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မိမိ၏လက်ထဲတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ
ပြည့်စုံနေသဖြင့် ထိုရွာကြီး၌ သူတော်ကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့
ဟန်ဆောင်ပြီး နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက်ရွာစွန့်၍ မြေကွက်များကိုဝယ်ယူကာ လွန်စွာကြီးမား
ခန့်ထည်သော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောက်လေ၏။

ထိုအိမ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
လယ်ယာမြေများကို ဝယ်ယူလေ၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအချိန်မှ
စ၍ ရွာကြီး၌လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ရန်ကြီးအောင်အဖြစ်သို့
ကူးပြောင်းခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူတော်ကောင်းအရေခြုံပြီး ကောင်းမှု
ကုသိုလ် အလုပ်မျိုးစုံကို လုပ်လေ၏။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး၏ကျောင်းကို အုတ်တံတိုင်းအသစ်
ဆောက်ဖြစ်၏။ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ စေတီပုထိုးများကို
ပြုပြင်၏။

ရွာအတွက်လိုအပ်သော လမ်း၊ တံတားများကို တည်ဆောက်
၏။ ထို့ကြောင့် များမကြာမီအချိန်အတွင်း ရန်ကြီးအောင်သည်
ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာကြီးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာအတွက်လိုအပ်သော စာကြည့်တိုက်ကို
ပြုလုပ်လှူဒါန်းခဲ့၏။

ဥပုသ်နေ့များ၌ အရက်သောက်၊ ကြွက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်နေသော
လူငယ်လေးများကို ရွာဦးကျောင်းသို့ခေါ်ကာ ထိုလုပ်ရပ်များ
မကောင်းကြောင်းများကို ပြောပြ၍ မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်လေ၏။

ထို့ကြောင့်၊ ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာ၌သူတော်ကောင်း
လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလေ၏။

အချို့သော မိဘများသည် မိမိတို့ကလေးကို ဆိုးဆုံးမ၍
ခက်လျှင် ရန်ကြီးအောင်ထံသို့ လာရောက်အပ်နှံကြ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် သူတော်ကောင်းကြီးဟန်ပန်ဖြင့်
ဘုရားဟောစာတ်တော်များကို ကိုးကားကာ ကလေးများကို လိမ္မာ
ယဉ်ကျေးအောင် ပြုပြင်ပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင်ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာ၌သူကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့
ဩဇာအာဏာရှိပြီး လူအများ၏ယုံကြည်ကိုးစားမှုကိုခံရလေ၏။
ရန်ကြီးအောင်၏အဝ အေးချမ်းသာယာနေပြီဟု ယူဆရပေမည်။



တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်၏ ရွာသို့မျှော်လင့်မထားသော
လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုသူကိုမြင်သောအခါ ရုတ်တရက်အံ့ဩ
ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

ထိုသူမှာ ရန်ကြီးအောင်၏ တပည့်သုံးဦးအနက် မျိုးမြင့်ဆိုသူဖြစ်
၏။

မျိုးမြင့်သည် အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော်လည်း ပို၍တည်ငြိမ်
သော ပုံသဏ္ဌာန်ရှိလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က မျိုးမြင့်အား အိမ်ကြီးသို့ ခေါ်လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် မျိုးမြင့်၊ မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဒီရွာမှာ ငါက သူတော်ကောင်း လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးနော်၊ မင်းတို့ ပြဿနာမလုပ်ကြနဲ့။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မျိုးမြင့်က

“ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာလုပ်စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဟိုကောင်တွေတော့ ပုလိပ်ဖမ်းမိသွားပြီ၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း လွတ်နေတာဗျ၊ ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီမှာ ခိုလှုံခွင့် လာတောင်းကာပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာ့လိုပါပဲဗျာ၊ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို မလုပ်ချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်လို့ ဆရာဆီလာရတာပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“နေပါဦး၊ ငါ ဒီရွာမှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တပည့်ဖြစ်သူက

“ဆရာ ဒီရွာမှာရှိတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ရွာတွေကိုရောက်တဲ့အခါ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးရန်ကြီးအောင်ဆိုတာ အလွန်အလှူအတန်း ရက်ရောပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အများကြီးလုပ်တယ်လို့ ကြား တယ်၊ ဒီလူက ဆရာ့နာမည်နဲ့အတော်တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆရာများ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မျိုးမြင့်အား မောင်းထုတ်လျှင် မိမိ၏နောက် ကြောင်းရာဇဝင်များ ပေါ်သွားမည်စိုးသဖြင့် ၎င်းအားမိမိခြံကြီး၌ ခေါ်ဆောင်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မျိုးမြင့်သည် ရှေးကကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ အလွန်အေးချမ်းဟည်ငြိမ် သွားပြီး ခြံအလုပ်များကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း အားလပ်သည့်အချိန် တိုင်း မနီးမဝေးရှိ စေတီလေး၌အချိန်ကုန်လွန်ကြောင်းသိရ၏။

မျိုးမြင့်သည် ထိုစေတီလေး၌ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း၊

ဘုရားဝေယျာဝေစွအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်း မျိုးမြင့်သည် သာမန်အဝတ်အစားများကိုပင် မဝတ်တော့ဘဲ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားကြောင်းတွေ့ရ လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မျိုးမြင့် သူတော်စင်ဖြစ်သွားခြင်းကို အံ့ဩ ဟန်ဖြင့် မေးမြန်းကြည့်လေရာ

“ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ဓားဖြူမှုတွေကျူးလွန်ပြီး အကြီးအကျယ်ဆိုးမိုက်ရင်း ပုလိပ်တွေနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တွေ့ ခဲ့တယ်။ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို အဖက်ဖက်က ဝိုင်းရံထားပြီး သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဆေးလမ်းကလွဲပြီး ဘယ်လမ်းမှ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီနေ့က ပုလိပ်တွေနဲ့ အသေအကြေတိုက်တဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး အကုန်လုံးသေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ပုလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းရံ ထားပြီး၊ လေးဘက်လေးတန် ဒလစပ် ပစ်ခတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့အာရုံထဲကို သူတော်စင်တစ်ဦး ဝင်ရောက်လာတယ်။

သူတော်စင်က ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မင်းသေရတော့မယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ ရှေးဘဝတုန်းက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့အတွက် ဒီလိုလာပြီး သတိပေး ရတာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတော်စင်ကို မယုံနိုင်ဟန်နဲ့ ကြည့်နေတုန်းမှာ၊ မင်း ငါ့ကိုကတိပေးပါ။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကုသိုလ် ကောင်းမှုအလုပ်တွေ လုပ်ကိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းကို သေတွင်းထဲက လွတ်အောင် ငါဆွဲခေါ်ပေးမယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က ဆွဲတွင်းထဲကလွတ်ဖို့ အရေးကြီးနေတော့ ကောင်းမှုကုသိုလ် အလုပ်တွေ လုပ်ပါမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ သူတော်စင်ဟာ ဒါဆို ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ကျည်ဆန်မိုးတွေ ရွာနေတဲ့အထဲက အုပ်မိုးပြီးခေါ်သွားတယ်။ စစ်ပုလိပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ဘေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံပြီး တစ်ရပ်ပစ်ခတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ကျည်ဆန်တွေကြားက အေးအေးဆေးဆေးပဲ ဖြတ်သန်းပြီး လွတ် မြောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့အာရုံထဲကို ပေါ်လာတဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို မမြင်ရတော့ပါဘူး။ ဘုရားရိပ် တရား

ရိပ်မှာ ကျွန်တော်ပျော်နေပါပြီ။”

ဟု ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်က တပည့်ဖြစ်သူကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အဲဒီတုန်းက စစ်ပုလိပ်တွေ အဘက်ဘက်ကဝိုင်းရံထားပြီး ကျည်ဆန်မိုးတွေ ရွာနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းဟာ ထင်ရာမြင်ရာ အာရုံမျိုးတွေ ပေါ်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တပည့်ဖြစ်သူက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး ထင်ရာအာရုံတွေပေါ်လာတယ် ဆိုချင်လည်းဆို၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားရိပ် တရားရိပ်မှာခိုလှုံရတာ ပျော်ရွှင်နေပါပြီ။ တရားရပ်က အလွန်အေးမြပါတယ်။ ဟိုးအရင်တုန်းက ကျွန်တော့်မှာ ပူပင်သောကတွေ၊ စိုးရိမ်မှုတွေအကြီး အကျယ်ရှိခဲ့တယ်။ အခုတော့ တရားရိပ်မှာ ခိုလှုံလိုက်တဲ့အခါမှာ ဒါတွေအားလုံး ပိန်းကြာရွက်ပေါ် ရေမတင်သလို ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တပည့်ဖြစ်သူကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မင်းပျော်မယ်ဆိုရင်တော့ နေပေါ့ကွာ၊ လောကမှာ အရေးကြီးဆုံးက လူဟာ ကိုယ်နေတဲ့အရပ်မှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေဖို့ပဲ။”

ဟု ပြောရင်း တပည့်ဖြစ်သူကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏တ ည့်ရင်းတစ်ယောက်က ဘုရား၊ တရားအလုပ်ကိုလုပ်ကိုင်ပြီး သူတော်ကောင်းလမ်းစဉ်ကို ကျင့်ကြံနေသဖြင့် မိမိတစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေသကဲ့သို့ ခံစားရလေ၏။

သူသည် ဤအရပ်၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအမျိုးမျိုးပြုလုပ်ကာ သူတော်ကောင်းမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော်လည်း ပင်ကိုယ်စရိုက်မှာ ရွေးကအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အစဉ်သဖြင့်စိတ်မိုက် စိတ်ရိုင်းများဝင်ကာ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်လုပ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်ခါက မိုးမခတရားတွင်ထူးဆန်းသော

ပန်းချီပညာရှင် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးခြင်းကို ပြန်လည် သတိရလေ၏။

ထိုစဉ်က မိန်းကလေးက မိမိ၏ အနာဂတ်ကံကြမ္မာဟုဆိုကာ ပဟေဠိဆန်သော ပန်းချီကားချပ်တစ်ချပ်ကို ရေးဆွဲပေးခဲ့၏။

မိမိ၏ဘဝတွင် ထိုပန်းချီကားချပ်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆို၏။

ပန်းချီကားထဲတွင် ပုဆိန်ကိုင်ထားသော လူတစ်ဦးသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အားနှင့် မာန်နှင့် ခုတ်ပိုင်းနေပြီး ထိုသစ်ပင်မှ မီးရှူးမီးတန်းများ ပေါက်ကွဲထွက်ကာ ပုဆိန်ကိုင်လူအား ထိမှန်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုပုံ၏အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်ရန် ခက်ခဲသော်လည်း မိမိအနာဂတ်သည် ထိုပန်းချီကားထဲကအတိုင်း ဖြစ်မည်ဆို၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အနာဂတ် နှင့်ပတ်သက်၍ ပန်းချီဆရာမ၏ ပြောစကားများကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

ယခုအချိန်တွင် မိမိသည်ရပ်ရွာလူထု၏ ရွှေဆောင်လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေပြီ။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပန်းချီဆရာမ ရေးဆွဲသော ပန်းချီကား ကို မကြာခဏ မြင်ယောင်နေသဖြင့် မန္တလေးမြို့သို့တက်ကာ ပန်းချီ ကျော်တစ်ဦးထံတွင် မိမိမြင်ယောင်သော ပန်းချီကားကို ရေးဆွဲခိုင်း လေ၏။

ပန်းချီဆရာသည် ရန်ကြီးအောင် ဆွဲခိုင်းသော ထူးဆန်းသော ပန်းချီကားကို အခကြေးငွေ များစွာယူ၍ ရေးဆွဲပေးလေ၏။

ထိုပန်းချီကားသည် ရန်ကြီးအောင်မြင်ဖူးသော ဆရာမလေး၏ ပန်းချီကားနှင့် ဟစ်ထပ်တည်းတူ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပန်းချီကားကို အကျအနု ဘောင်သွင်း၍ အိမ်ဦးခန်း၌ ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ရွာရှိလူများသည် ထူးဆန်းသော ပန်းချီကားကိုကြည့်၍ အံ့သြ ဟန်ဖြင့် ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးကြသော်လည်း ရန်ကြီးအောင် သည် နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေလေ၏။



တစ်ညသ၌ ရွာထိပ်ရှိကင်းတဲဆီမှ ဆူညံသော သံချောင်း
ခေါက်သံကို ကြားရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အတွေ့အကြုံများသူပီပီ သံချောင်း
ခေါက်သံသည် အန္တရာယ် အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံမှန်း ရိပ်စား
မိ၏။

ရွာသို့ ဓားပြများဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။ ရန်ကြီးအောင်
သည် သူ၏အိပ်ခန်းထဲတွင် ငှက်၍ဆောင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်ကို ခါးကြားတွင်ထိုး၍အိမ်၏ပြတင်းပေါက်မှ အသင့်
စောင့်နေလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းစီးလာသော စီးတုတ်ကိုင်ဓားပြများသည်
ရန်ကြီးအောင်၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ဓားပြများအားလုံး
မျက်နှာကိုမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် မိုးပေါ်သို့သေနတ်တစ်ချက်ကို ပစ်
ဖောက်လိုက်ပြီး

“ မဆိုင်တဲ့လူ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဒီရွာက သူဌေးကြီးကို
အလှူခံဖို့ ရောက်လာတာဖြစ်တယ် ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ရွာသူရွာသားများသည် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်ပြီး ရန်ကြီးအောင်အတွက် စိုးရိမ်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဓားပြများကိုကြည့်၍ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ
ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်ချင်စိတ်များ ထိန်းမနိုင်
အောင် ဖြစ်လာမိ၏။

သို့သော် ရပ်ရွာလူထုက မိမိအားသူတော်ကောင်းကြီးဟု
ယူမှတ်နေသဖြင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းဆည်းနေဖြင့် အိမ်တံခါးမကြီး
ကို ဣန္ဒြေရရ ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ဓားပြများရှေ့သို့ထွက်ကာ ဓားပြ
ခေါင်းဆောင်ကိုကြည့်၍

“ သူတပါးပစ္စည်းကို မတရား လိုချင်တက်မက်စိတ်ရှိတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ရှေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ကံတွေ ကြောင့် အခုလိုနေထိုင်ရတာပါ။ လက်ရှိဘဝမှာလည်း လက်ရှိကံကို ကောင်းအောင် ကြိုးစားသင့်ပါတယ်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက် အလုပ် တွေကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ် ”

ဟု သူတော်ကောင်းလေသဖြင့်တရားချလိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဓားပြများအား ယုံကြည်လောက်အောင် အယုံသွင်းခြင်းဖြစ်ပြီး အခွင့်ရေးသာလျှင်ခါးကြားမှ ခြောက်လုံး ပြူး သေနတ်ကိုထုတ်၍ ပစ်ခတ်ရန် ကြံရွယ်ထား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ရန်ကြီးအောင်ကို သေချာစွာ မျက်နှာကိုကြည့်၍ သူ၏မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ချွတ်လိုက် လေ၏။

ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင်၏မျက်နှာကိုကြည့်၍ ရန်ကြီးအောင် သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်သည် ယောက်ျားရင့်မာကြီး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမကို

ရန်ကြီးအောင် ကောင်းစွာသိ၏။

တစ်ခါက သူရားခြေရင်းတွင် မြွေဆိုးကိုက်ခံရပြီး ထိုမိန်းမ မေ့မြောနေရာမှ ရန်ကြီးအောင်က မြွေဆိပ်ဖြေဆေးဖြင့် ကယ်တင် ပေးခဲ့ဖူး၏။

ထိုမိန်းမနှင့် အဖော်များသည် ရန်ကြီးအောင် ဧရပ်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နေခိုက် တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်က ဓားပြခေါင်းဆောင်မိန်းမကို ကြည့်၍

“ ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နဲ့ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျားအသက်ကို ကျုပ် ကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ကို အခုလိုပြန်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်တာ လား ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဓားပြခေါင်းဆောင် မိန်းမသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍

“ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရဲ့၊ ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားမိ သလို ဖြစ်တော့မလို့ ကျွန်မတို့ ဓားပြတိုက်ရမဲ့ လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးက အစ်ကိုမှန်း မသိလို့ပါ၊ အစ်ကိုမှန်း ကြိုတင်ပြီးသိခဲ့ရင်

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

ဓားပြတိုက်ဖို့မပြောနဲ့ စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားဝံ့ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို စော်ကားမိသလို ဖြစ်သွားရင် ကျွန်မ ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရန်ကြီးအောင်အား ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့လေ၏။

ဓားပြခေါင်းဆောင်မိန်းမ၏ အပြုအမူကြောင့် ရွာသူ ရွာသား များသည် ရန်ကြီးအောင်အား မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်က သူတောင်စင်တစ်ဦး၏ အမူအရာဖြင့် ဓားပြ ခေါင်းဆောင်မိန်းမကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချကာ

“သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကံစီမံရာပါပဲ၊ ကျုပ်ကို မသိလို့ ပြစ်မှားမိ သွားရင်လည်း ကျုပ်က မေတ္တာထားပြီး ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ လောကမှာ သူတစ်ပါးကို မတရားအနိုင်ယူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ သူတစ်ပါး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရတဲ့ ထမင်းကို မစားချင်ပါ နဲ့၊ ဒါကြောင့် ဓားပြအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ကျုပ် တောင်းဆိုချင်ပါ တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဓားပြခေါင်းဆောင် မိန်းမသည် ရန်ကြီးအောင်

ကို ရှိခိုးကန်တော့၍ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျလာပြီး

“ကျွန်မ မှားပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ မိန်းမသားတန်မဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ဆောင်တန်းပြီး ဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့မိတယ်၊ ဘယ်လောက်ထိအောင် ဆိုးမိုက်သလဲဆိုရင် ကျေးဇူးရှင်ကိုတောင် ပြန်ပြီးပြစ်မှားဖို့ ကြံရွယ်မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် အလုပ်ကို ဒီနေ့ကစပြီး စွန့်လွှတ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

ဟုဆိုကာ မြင်းပေါ်သို့တက်၍ ထိုနေရာမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားကြလေ၏။

ဓားပြများ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် သူတော်ကောင်းဟန်ပန်ဖြင့်

“သာဓု... သာဓု... သာဓု...”

ဟုရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်ကြီးအောင်၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော ဂုဏ် သတင်းသည် အနီးအနား ရွာများသို့တိုင် ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သဖြင့် ဓားပြတိုက်ရန် လာသူများပင်လျှင် ရှိခိုးကန်တော့၍ ပြန်သွားသည်

၂၅၆ ဓမ္မဗြတ်သုရ

ဟူသော သတင်း ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုသတင်းပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက် ရန်ကြီးအောင်အား အထင်ကြီး
လေးစားသူများ ပိုမိုများပြားလာလေ၏။

ရွာရှိ သာရေး နာရေး ကိစ္စများတွင် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်
ကြီးပြီးလျှင် ရန်ကြီးအောင်သည် ဩဇာအာဏာအရှိဆုံး လူ
တစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။



တစ်နေ့သ၌ ရန်ကြီးအောင်သည် အလှူတစ်ခုတွင် ဘုရား
တိုးဆူ ဆရာတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေ၏။

ထိုဘုရားကိုးဆူဆရာ၏ မြှောက်ပင့်ပေးမှုကြောင့် ရန်ကြီးအောင်
သည် မိမိ၏အိမ်တွင် ဘုရားကိုးဆူ ပြုလုပ်ရန် စိတ်အားထက်သန်
သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မကြာမီအချိန်အတွင်း သူ၏ခြံဝန်းကြီးအတွင်း၌
ဘုရားကိုးဆူ အလှူပွဲကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပလေ၏။

တို့အလှူပွဲကြီးသို့ အနီးအနားရွာများမှ လယ်ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီးများ၊ သူကြီးများကို ဖိတ်၍ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ အလှူပွဲသို့ မြို့ပေါ်မှ ရာဇဝတ်အုပ်များ၊ ပုလိပ်များလည်း လာရောက်ကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တိုနေက ကြီးစွာသော အန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေ၏။

တိုအန္တရာယ်မှာ ပရိသတ်အတွင်း မိမိ၏အသက်ကို လိုချင်သူ တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။



တိုသူမှာ ရန်ကြီးအောင် စော်ကား၍ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိကာ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေသွားသော မနင်းဆီ၏အစ်ကို မောင်နန္ဒပင် ဖြစ်၏။

မောင်နန္ဒနှင့် ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်ချိန်က ခြံနီးချင်းများအဖြစ် စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး၏။

မောင်နန္ဒသည် ရန်ကြီးအောင်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မှတ်ယူကာ ညီမဖြစ်သူ မနင်းဆီနှင့် တရင်းတနီး နေထိုင်စေခဲ့သည်။

ရန်ကြီးအောင်သည် ယုတ်မာသော အကျင့်စရိုက်ရှိသူပီပီ မနင်းဆီအား စော်ကားပြီး လက်ထပ်မယူဘဲ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်၏ ဘုရားကိုးဆူအလှူပွဲသို့ မောင်နန္ဒရောက်ရှိလာပြီး အလှူပွဲလာ ပရိသတ်များ၏ရှေ့တွင် သေနတ်ဖြင့်ချိန်ကာ

“ လူယုတ်မာကြီး ခင်ဗျားကို ကျုပ်ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ တွေ့မဲ့တွေ့တော့လည်း ဟောဒီဘုရားကိုးဆူ အလှူပွဲကြီးမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လာတွေ့တာပါလား၊ သူတောင်ကောင်းမျက်နှာနဲ့ ခွပ်ထားတဲ့ ကြောင်သူတော်ကြီး၊ ကျုပ်ရဲ့ညီမလေး အပေါ် ခင်ဗျား စုတ်စက်ခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်ညီမလေး အသေဆိုနဲ့ သေခဲ့ရတယ်ဗျ”

ဟု စွပ်စွဲလိုက်လေရာ ပရိသတ်များသည် ရန်ကြီးအောင်အား သေနိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အများ၏အလယ်တွင် သူတော်ကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ထားသူဖြစ်ရာ မောင်နန္ဒကို နားမလည်သန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာတွေလာစွပ်စွဲနေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျုပ် တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုလည်း ကျုပ် မသိဘူး ”

ဟုပြောလေရာ မောင်နန္ဒသည် အလွန်ခေါ်သပုန်ထသွားပြီး

“ လူယုတ်မာက သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှုကို ဖုံးကွယ်ထားချင်လို့ရမလား၊ ခင်ဗျားလောက် ယုတ်မာတဲ့လူ ဒီလောကမှာမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားကို သတ်ချင်လွန်းလို့ မိုးအဆုံး မြေအနှံ့ လိုက်ရှာနေခဲ့တာပျ၊ ဒီနေ့ဟာ ခင်ဗျားရဲ့သေနေ့ပဲ၊ ခင်ဗျားကို သတ်ပြီး ကျုပ် စက်တိုင်တက်မယ်ဆိုရင်လည်း တက်ဝံ့တယ် ”

ဟုဆိုကာ ရန်ကြီးအောင်အား သေနတ်ဖြင့် ဒိုင်းခနဲ ပစ်လိုက်လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး

“ အမလေး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သေနတ်ကျည်ခန်သည် ရန်ကြီးအောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုမထိဘဲ အောက်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီး

သို့ သွား၍ ထိမှန်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြို့မှရောက်ရှိလာသော ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် မုလိပ်များသည် ၎င်းတို့၏သေနတ်များကို ထုတ်၍ မောင်နန္ဒအား ခစ်ခတ်လိုက်ရာ မောင်နန္ဒသည် မြေပေါ်သို့ လဲပြိုသွားလေ၏။

မုလိပ်များသည် မောင်နန္ဒကို ဖမ်းဆီးရန် အနီးသို့ တိုးကပ်လာသောအခါ မောင်နန္ဒသည် သွေးများအန်ချလိုက်ပြီး ရန်ကြီးအောင်ကို အငြိုးတကြီးကြည့်၍

“ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လက်နဲ့ မသတ်လိုက်ရတာ နာတာပ ”

ဟုရေရွတ်ကာ သေဆုံးသွားလေတော့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် မောင်နန္ဒကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ဒီလူဟာ ဘာကြောင့်များ ကျုပ်အပေါ်မှာ အငြိုးတကြီး ဖြစ်နေတာပါလိမ့်၊ ကျုပ်လည်း ဒီလူကို တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ခြင်ဖူးပါတယ်၊ ရှေးဘဝက ဝဋ်ကြွေးကြောင့်ပဲ၊ ဒီလိုမတရားစွပ်စွဲခဲ့ရတယ် ထင်ပါရဲ့ ”

ဟု ညည်းညူနေလေ၏။

၂၈၀ မင်းမြတ်သူရ

ထိုအခိုက်မှာပင် ရန်ကြီးအောင်၏တပည့်ရင်းဖြစ်သူ မျိုးမြင့်သည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် အဝတ်အစားဝတ်၍ အနီးသို့ရောက်လာပြီး ရန်ကြီးအောင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အတိတ်ကပြုခဲ့တဲ့ကံတွေဟာ အရိပ်လိုပဲ တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်တယ်၊ မေ့ထားလို့မရဘူး။ အတိတ်ကံတွေကို ပြန်ကောင်းစေချင်ရင် ပစ္စုပ္ပန်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားပါ ”

ဟုပြောရင်း ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏တပည့် မျိုးမြင့်သည် လူများ၏ကြားတွင် နေထိုင်လေ့မရှိတော့ဘဲ ရွာထိပ်ရှိ စေတီ၌သာ ကပ္ပိယအဖြစ် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ရန်ကြီးအောင်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီး အတိတ်က အကြောင်းကို ပြောခြင်းမှာ အလွန်ထူးခြားသည်ဟု ရွာသူရွာသားများက မှတ်ယူကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ကပ္ပိယ၏စကားကို အလေးမမူဟန်ဖြင့် နေလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရန်ကြီးအောင်သည် အတိတ်က ပြုလုပ်ခဲ့

ရန်ကြီးအောင် ၂၈၁

သော မကောင်းမှုဒုစရိုက်များကို ဖုံးကွယ်၍ လူများ၏ကြားတွင် သူတော်ကောင်းကြီးအဖြစ် ဆက်လက်ဟန်ဆောင်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။



၇။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ဆယ်နှစ်ကျော် အချိန်သို့ရောက်သောအခါ ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုအရပ်၌ သူတော်ကောင်း လယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးအဖြစ် ဆက်သက် ရပ်တည် နေဆဲဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆေးပေးမီးယူအဖြစ် မိန်းမချောလေး တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူခဲ့ပြီး ထိုမိန်းကလေးနှင့် သားတစ် ယောက်ပင် ရရှိနေပြီဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏သားကို အလွန်ချစ်ပြီး ရန်မျိုးအောင် ဟု အမည်ပေးထားလေ၏။

ယခု သားလေးရန်မျိုးအောင် အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက် သောအခါ ရှင်ပြုအလှူတော်မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပ ရန် ကြံစည်ထား၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် တစ်ရွာလုံးကိုသာမက အနီးအနားရွာများ သို့တိုင် မီးခိုးတိတ် ကျွေးမွေးရန် ကြံစည်ထား၏။

သူ၏ ရှင်ပြုအလှူတော် မင်္ဂလာပွဲကြီးသည် ရွာ၏သမိုင်းတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးလောက်အောင် ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်ရ မည်ဟု ကြိုးဝါးထားခဲ့၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာ၏ မျက်နှာဖုံးလယ်ပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်သဖြင့် တစ်ရွာလုံးရှိ လူငယ်များသည် ရန်ကြီးအောင်၏အလှူပွဲအတွက် လာရောက်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြ၏။

တစ်ရွာလုံးရှိ လူများအားလုံး ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း မည်သည့် အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်ကြဘဲ ရန်ကြီးအောင်၏အလှူပွဲကြီး ခမ်းနား ကြီးကျယ်စေရန်သာ ပိုင်းဝန်းကူညီကြ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် သားဖြစ်သူ၏အလှူပွဲအတွက် မြို့ပေါ်မှ မိုးသူဇာအငြိမ့်အဖွဲ့ကို ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ကပြစေရန် ကြံရွယ်ထား၏။

ထို့အပြင် ရွာလူကြီးများ နှစ်သက်သည်ဆိုသော စိန်လှကြည် ဆိုင်းအဖွဲ့ကိုလည်း ငှားရမ်းထားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကြီးအောင်၏ ရှင်ဗြူအလှူတော်မင်္ဂလာပွဲသည် ထိုရွာများ၏သမိုင်းတွင် မကြုံဖူးအောင် ကြီးကျယ်သော ပွဲကြီး ဖြစ်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ် ဝရံတာ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်ရင်း သူ၏အလှူတော်မင်္ဂလာပွဲကြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံကို သဘောကျ ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေ လေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုရင်း ခြံထဲရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို အကြည့် ရောက်သွားလေ၏။

ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးသည် သူ၏ခြံဝင်းထိပ်တွင် ရှိနေသဖြင့် အလှူကျင်းပမည့် မဏ္ဍပ်ကို နှောင့်ယှက်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲနိုင်လျှင် သူ၏အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဧည့်သည်များ အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်ပြီး မဏ္ဍပ်ကြီးကိုလည်း ယခုထက်ပို၍ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တည်ဆောက်နိုင်မည်ဖြစ်

ကြောင်း ရိပ်စားမိ၏။

ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ရှိခဲ့ဟန်တူ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲ ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကြီးအောင်သည် ရွာရှိ အားကောင်းမောင်းသန် လူငယ်အချို့ကိုခေါ်၍ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးအား ခုတ်လှဲပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

လူငယ်များသည် ရန်ကြီးအောင်ထံမှ မန်ကျည်းပင် ခုတ်လှဲခွင့်ရ သည်နှင့် ခြံထဲသို့ဆင်း၍ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲရန် ကြိုးစား လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဆေးတံကြီးခံ၍ ပက်လက်ကုလားထိုင် တွင်ထိုင်ရင်း ထိုသူများကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။ မန်ကျည်းပင်၏ အသားမှာ မာကြောလှသဖြင့် လူငယ်များသည် တစ်ယောက် တစ်လှည့် ဝိုင်းဝန်းခုတ်လှဲနေရ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် လူငယ်များ ခုတ်လှဲနေပုံကို အိမ်ကြီးပေါ်မှ ကြည့်၍ အားမလို အားမရ ဖြစ်လာ၏။ ယခုခေတ် လူငယ်များ

သည် မိမိတို့ကဲ့သို့ သန်မာတောင့်တင်းမှုမရှိဟု ထင်မြင်နေလေ၏။
ထို့ကြောင့် မန်ကျည်းပင်ကြီးအား မိမိကိုယ်တိုင်ဆင်း၍
ခုတ်လှဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရန်ကြီးအောင်သည် အင်္ကျီကိုချွတ်၍
ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်ကာ ရင်ကိုကော့ပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းသွား
လေ၏။

ရန်ကြီးအောင်၏အမူအရာကို မြင်သောအခါ ခြံထဲရှိလူငယ်များ
က

“ဟာ... ဦးလေးကိုယ်တိုင် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ခုတ်မလို့
လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဦးလေးရယ်၊ ကျုပ်တို့လူငယ်တွေမ ခုတ်ပါမယ်၊
ဦးလေး အိမ်ကြီးပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူကြည့်နေပါ”

ဟုပြောဝေ၏။

ထိုအခါ ရန်ကြီးအောင်က သူ၏လတ်မောင်းကို ကွေးညွတ်
ပြ၍

“မင်းတို့က ဦးလေးကို အသက်ကြီးပြီဆိုပြီး ခွန်အားမရှိဘူးလို့
အထင်ဆေးတာလား၊ ဟောဒီမှာကြည့် ဦးလေးရဲ့ဗလဟာ မောင်ရင်
တို့ လူငယ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ယှဉ်နိုင်သေးတယ်၊

မောင်ရင်တို့ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ခုတ်လှဲနေတာ ဦးလေး အိမ်ပေါ်
က ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ကြည့်ရတာ အားမရဘူး၊ မောင်ရင်တို့
ခေတ်နဲ့ ဦးတို့ခေတ်နဲ့ သိပ်ကွာတယ်၊ ဦးလေးတို့ခေတ်က ပယာဏ်များ
မှန်ရင် ပေါင်မှာထိုးကွင်းမှင်ကြောင်နဲ့၊ ခွန်အားဗလလည်း သန်မာ
တောင့်တင်းကြတယ်၊ မောင်ရင်တို့ရဲ့ ပေါင်ပြောင်ပြောင်ကြီးတွေကို
ကြည့်ရတာ အလွန်မိန်းမဆန်တယ်”

ဟုဆိုကာ လူငယ်တစ်ဦး၏လက်မှ ပုဆိန်ကိုဆွဲယူ၍

“မောင်ရင်တို့အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြ၊ ဟောဒီမန်ကျည်းပင်
ကြီးကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ခုတ်လှဲပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ မန်ကျည်းပင်အား ပုဆိန်ဖြင့် အားပါတံရ
တဒိုင်းဒိုင်း ခုတ်လှဲနေလေ၏။

ရွာရှိလူငယ်များသည် ရန်ကြီးအောင်၏ အသက်အရွယ်နှင့်
မလိုက်အောင် သန်မာတောင့်တင်းပုံကို ဝိုင်းဝန်း ချီးမွမ်းကြလေ
၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် အပေါ်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းထားပြီး ပုဆိုးကို
ခါးတောင်မြှောင်အောင် ကျိုက်ထားသဖြင့် ကြွက်သားများ ပုထစ်ပြီး

၂၆၈ မပင်မြစ်ဘုရား

သန်မာတောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထို့အပြင် ရန်ကြီးအောင်၏ပေါင်၌ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်များကို ရေးထိုးထားသဖြင့် ရှေးမြန်မာယောက်ျားကြီးများ၏ ဟန်ပန်အတိုင်း မြင်တွေ့ရလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပုဆိန်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို တဒိုင်းဒိုင်းခုတ်လေ၏။

ထိုသို့ခုတ်ရင်း လူငယ်များဘက်သို့လှည့်ကာ ဝုဏ်ယူဟန်ဖြင့် ရင်ကို ကော့လိုက်ပြီး

“ဟောဒီမှာကြည့်၊ ကျုပ်ရဲ့ ပုဆိန်ချက်တွေ ဘယ်လောက်ပြင်း သလဲ၊ မန်ကျည်းပင်ကြီး ပြိုလဲကျတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ မန်ကျည်းပင်ကို တဒိုင်းဒိုင်း ခုတ်နေပြန်၏။

လူငယ်များသည် ရန်ကြီးအောင်၏ ယောက်ျားပီသပြီး နွဲ့အား သန်မာပုံကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ချီးမွမ်းနေကြလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ပုဆိန်ကိုမြှောက်၍ မန်ကျည်းပင်ကြီးကို အားကုန်ခုတ်လှဲလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သစ်ပင်ကြီးဆီမှ မမျှော်လင့်သော ပေါက်ကွဲသံ

ရန်ကြီးအောင် ၂၆၉

တစ်ခုကို ကြားရပြီး ရန်ကြီးအောင်သည် အားခန့်အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ရွာသူရွာသားများသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ရန်ကြီးအောင် ၏ အနီးသို့ သွားကြည့်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ကြီးအောင်သည် သူ၏ဦးခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိပြီး မြေပေါ်တွင် လဲကျနေပြီဖြစ်၏။

ရွာသူရွာသားများအားလုံး

“သစ်ပင်ကြီးကို ပုဆိန်ခုတ်လိုက်တာ ဘာဖြစ်လို့ သူဌေးကြီး လဲကျသွားရတာလဲ”

ဟု နားမလည်ဟန်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ရွာသူရွာသားအချို့ကလည်း

“သူဌေးကို ရန်ပြီးရန်စရှိတဲ့ လူဆိုးစားပြဲတွေက အဝေးကနေ သေနတ်နဲ့ ပစ်တာဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ရှာဖွေကြည့်လေ၏။



ရန်ကြီးအောင်၏ သားလေး ရန်မျိုးအောင်သည် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍

“ အဖေ... အဖေ ”

ဟု အော်ဟစ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာမင် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပြီး လည်ပင်းတွင် ကြီးမားသော ပုတီးကြီးကို ဆွဲထားသော ရန်ကြီးအောင်၏တပည့် ကပ္ပိယကြီး ဝင်ရောက်လာ၏။

သူသည် ရွာဦးကျောင်း၌ ကပ္ပိယကြီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေပြီး တရားဓမ္မကို လိုက်စားကာ များစွာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ကပ္ပိယကြီးသည် မြေပေါ်တွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲကျနေသော ဆရာ၏အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး အပေါ်မှ မိုးအုပ်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုကြောင့် မျက်လုံးများ ပြာဝေနေပြီး တပည့်ဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ကပ္ပိယကြီးက

“ အတိတ်က ကံဟာ ပစ္စုပ္ပန်အထိ လိုက်လာတတ်တယ်

ဆိုတာ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပါပဲ၊ တစ်ခါတုန်းက မောင်နန္ဒဝစ်လိုက်တဲ့ ဆေနတ်ကျည်ဆန်ဟာ ဆရာကိုမထိဘဲ မန်ကျည်းပင်ကြီးထဲမှာ စိုက်ဝင်နေတယ်၊ အခုတော့ မန်ကျည်းပင်ကြီးထဲမှာ မြုပ်ဝင်နေတဲ့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကို ဆရာရဲ့ပုဆိန်အသွားနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိမှန်လိုက်တဲ့အခါ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပြီး အခုလို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့တာပဲ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပဲကိုး၊ ဘုရား တရားကိုသာ အာရုံပြုလိုက်ပါတော့ဗျာ ”

ဟု တည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလေရာ ရန်ကြီးအောင်သည် ရွှန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ပန်းချီဆရာမလေး ရေးဆွဲပေးခဲ့သော မိမိ၏ အနာဂတ်ပန်းချီကားကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုပန်းချီကားထဲတွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ပုဆိန်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ခုတ်လှဲနေသော လူတစ်ဦးသည် သစ်ပင်မှ မီးရှူးမီးပန်းများ ပေါက်ကွဲထွက်ပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပုံကို ရေးဆွဲထားလေ၏။

ရန်ကြီးအောင်သည် ထိုပန်းချီကားကို မြင်မောင်မိပြီး ဆေးအုံမှူးမူးအချိန်၌ သံဝေဂရသလိုဖြစ်သွားပြီး

၂၂ မင်းမြတ်သူရ

“အတိတ်က မကောင်းတဲ့ကံတွေဟာ အရိပ်လိုလိုက်နေတယ်
ဆိုတာ တကယ်မှန်တာပဲ ”

ဟုတီးတိုးရေရွတ်ကာ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ
တော့၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

သိမ်းပိုက်ခြင်းကင်းသော

မင်းမြတ်သူရ

